"

SAMUEL MENA
JOB
Un slujitor umil în slujba Stăpânului său

/o
*****
Dr. Job împreună cu Rajeev Gandhi, prim-ministrul Indiei

SAMUEL MENA
JOB
Un slujitor umil în slujba Stăpânului său

Traducător: *Daniela-Camelia Vică*

EDITURA f|p|sTEPHANUS
Consilier editorial: CONSTANTIN MOISA
©1995Dr.P.P.Job
Apărută iniţial în hindusă, cartea a fost tradusă în engleză
de D-na Titen Thomas, editată de Sunny Thomas şi
publicată de Societatea *„LoveinAction",*
V-31, Green Park, New Delhi, 110016.
Traducerea de faţă s-a făcut cu permisiunea amabilă a Dr. Job, după a 4-a ediţie în lb. engleză.
© 1996, Editura Stephanus, Bucureşti, România • Toate drepturile rezervate.
Redactor: CONSTANTIN MOISA
Tehnoredactor: MĂRIA NICOLAE
Procesare text: DANIELA VICĂ
Foto-montaj: OLGA CHIBICI
4
Bun de tipar 16.09.1996. Apărut 1996.
Coli de tipar 9 1/2.
*
Tiparui executat sub comanda nr. 15/1996 la Tipografia STEPHANUS, Str. Bibescu Vodă nr. 1, Bucureşti, ROMÂNIA
ISBN 973-9174-67-l

„Sunt convins că într-o zi se va scrie o carte despre tine şi familia ta. Sunt profund uimit când mă gândesc la ceea ce ai construit din nimic, precum sila sutele de mii de cărţi bune pe care ai ştiut cum să le mânuieştipentru a străbate zone greu accesibile. Un frate ca tine este un adevărat evanghelist al lui Cristos. Noi care am avut ocazia de a te întâlni suntem recunoscători pentru ceea ce eşti tu: unul din copiii fericiţi ai lui Dumnezeu, care-i fericeşte şi pe alţii."
OVERBINE Oslo, Norvegia

„De ce să nu fie tradusă în engleză această carte, astfel încât tot mai mulţi oameni să o poată citi şi să fie inspiraţi de ea? De fapt, ea nu reprezintă altceva decât o Evanghelie."
P. DANIEL
Avocat al înaltei Curţi şi Specialist în afaceri,
Bombay

„Am citit pe nerăsuflate această minunată biografie. Samuel Mena ne-a prezentat una din cele mai minunate lucrări literare ale secolului."
Pastorul J.JOSEPH şi pastorul TAMIL NADU

„Ea ne oferă crâmpeie din încercările pe care Joble-a avut de înfruntat, iar mesajul îl inspiră pe cititor. Ea este povestea suferinţei pentru Cristos şi atinge inimile. Fie ca această carte să-i apropie pe mulţi de Cristos."
Sfinţia Sa, preotul Dr. ALEXANDER al Bisericii Metropolitane MAR THOMA
„Ea este cea mai impresionantă carte pe care am citit-o şi este una din puţinele cărţi care m-au impresionat până la lacrimi."
Pastorul RICHARD WURMBRAND

CUVÂNT ÎNAINTE
Am avut oportunitatea de a citi această carte intitulată „Job - Un slujitor umil în mâna Stăpânului său", înainte de a fi introdusă pe calculator. Am citit-o pe nerăsuflate; subiectul şi stilul cărţii sunt deosebit de atractive. Cartea se referă la schimbarea produsă în viaţa unui om folosit de Dumnezeu.
job s-a predat încă de tânăr în mâna lui Dumnezeu, iar El 1-a înălţat. Aceasta este tema cărţii. Dr. Job are o personalitate deosebită. El este modest, cald, afabil şi dăruit în totalitate lui Cristos. Mulţi din cei care urcă pe treptele vieţii se tem să se uite înapoi. Dar cei cu adevărat credincioşi sunt aceia care consideră astfel de paşi poteci pregătite de Dumnezeu. Nădăjduiesc că amintirile Dr. Job, un adevărat misionar creştin, vor oferi curaj şi putere multor credincioşi. Sunt bucuros să dedic publicului această carte, cu rugăciuni şi cele mai bune urări
ca ea să-i ajute pe cititori să se bucure de dulceaţa vieţii cu Cristos, pentru a fi plini de Duhul Sfânt si călăuziţi de El.
„Bine, rob bun şi credincios; ai fost ere dmcws în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri."
Chiar şi astăzi este adevărat acest lucru!
Sfinţia Sa, preotul Dr. ZACHARIAS
MARTHEOPHILUS
episcop al Diocezei Kottayam - Ranni
ManganamP.O., Kottayam 686018
PREFAŢĂ
Această carte mi-a provocat o bucurie neaşteptată şi de neimaginat. încă din tinereţea mea, Dumnezeul Atotputernic mi-a poruncit să umblu pe drumul plin de dificultăţi al vieţii misionare. în viaţa mea, am avut parte de multe încercări, care sunt încă vii în mintea mea. Astăzi, ca şi ieri, Dumnezeu mă conduce şi-mi arată calea pe care trebuie să merg. Amintirile mele au devenit mărturia mea cu privire la Evanghelie. Este uimitor pentru acest

umil servitor al lui Dumnezeu că experienţele lui au fost culese şi publicate sub formă de carte pentru a contribui la răspândirea Evangheliei. îmi amintesc cuvintele pe care apostolul Pavel le spunea filipenilor:
„Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei" (Fii. 1.12).
Autorul Samuel Mena este un scriitor remarcabil de literatură creştină din Malayalam. El are un stil viu, care este dezvoltat prin scurte povestiri şi istorioare ce au la bază teme creştine. îl cunosc de puţină vreme pe Mena. Dar în acest timp scurt, am descoperit că el este mai mult decât un misionar. Şi eu cred că această carte este rezultatul râvnei lui pentru Evanghelie, mai degrabă prin cuvântul scris decât prin cuvântul propovăduit. Am avut privilegiul să mă bucur de atenţia lui. Această carte este rezultatul scurtei sale vizite în Delhi, el fiindu-mi oaspete de onoare. Apoi limba mea a devenit *„pana unui scriitor iscusit".* Folosesc această ocazie pentru a-i mulţumi în mod sincer lui Samuel Mena şi a-i dori mult succes în activitatea sa misionară.
Cea mai profundă recunoştinţă Sfinţiei Sale, preotul Dr. Zacharias Mar Theophilus, episcop al Bisericii Mar Thoma, care a binevoit să binecuvinteze această carte prin „Cuvântul înainte" scris de el.
Aceasta este o traducere a Ediţiei Malayalam, Alpa Dasan Albhuda Karangalil, realizată de doamna Titen Thomas, Bombay, şi editată de domnul Sunny Thomas> un jurnalist şi autor care scrie despre oraşul Delhi. Adresez mii de mulţumiri celor doi pentru munca pe care au depus-o. De asemenea, adresez mulţumiri şi Tipografiei Sabina Press, pentru tipărirea acestei cărţi şi pentru imaginile frumos realizate.
Citatele din Biblie aparţin versiunii King James.
Dr.P.P.JOB
V-31, Green Park,
New Delhi-110 016
1 ianuarie 1987
10

Capitolul 1

„Căci cine dispreţuieşte ziua începuturilor slabe?" (Zah. 4.10).
»
Green Park - numit pe drept, pentru vasta întindere de verdeaţă, şi Deer Park - unde antilopele sar zglobii, iar păunii dansează, este o colonie elegantă. Şirurile de case frumoase, orânduite în cartiere dreptunghiulare, numerotate de la A la Z, oferă ochiului o privelişte de-a dreptul încântătoare. într-o seară plăcută, am ajuns la adresa V-31 Green Park, unde se află casa evanghelistului Job, un om extraordinar. V-31 este un loc bine cunoscut, deoarece Dr. P. P. Job este foarte cunoscut. El este cunoscut în toată lumea, pentru că mai mult de 100 000 de case primesc revista *„Torturatpentru Cristos".* De la preşedintele Statelor Unite ale Americii şi până la indianul cel mai de jos, fiecare citeşte această revistă.
V de la victorie este cel mai potrivit cartier pentru Societatea *„Love in*

Action" (Dragostea în acţiune).
- *Job Sahib a plecat de câteva clipe,* mi-a spus paznicul de la poartă.
11
Casa evanghelistului Job era locul de popas al vizitatorilor săi. Intrând în casă, am văzut câţiva oaspeji care îl aşteptau. . - *Unde a plecat? ava* întrebat eu. - *La gara din Delhi,* a venit răspunsul. Aşa cum îmi imaginasem, el plecase la Delhi să mă aştepte, în timp ce eu coborâsem la Nizamuddin, o staţie mai înainte. începusem să mă îngrijorez.
Când m-a găsit la el acasă, după ce mă căutase la gara din Delhi şi la *ce&* din Nizamuddin, Job a început să râdă din toată inima. Un râs care febucnea dintr-o inimă clocotitoare.
- *Astăzi am o zi foarte încărcată. Apropo, ai auzit vestea?* m-a întrebat Job.
- *Ce veste?*
- *Lalit Maken şi soţia lui, Geetanjali, au fost împuşcaţi mortal azi dimineaţă. Domnul' P. J. Kurien şi cu mine ne-am grăbit la spitalul Ram Manohar Lohia. Maken a fost un prieten apropiat de-al meu şi cel mai tânăr membru al Parlamentului. Chiar ieri i-am trimis o scrisoare; a fost omorât înainte de a o primi.*
Faţa lui Job reflecta durerea din inima lui.
- *Priveliştea aceea... teribilă. Găurile făcute de gloanţe în jurul gâtului său arătau ca un şirag de mărgele. Pe faţa lui Geetanjali era scrisă teroarea - martora mută a morţii violente a soţului ei.*
Job deveni tăcut pentru câteva clipe.
Acest asasinat politic a constituit o undă de şoc pentru toată India. M-am uitat în ochii lui Job care văzuseră corpurile secerate atât de tragic. A fost ca
12
şi cum m-aş fi uitat la o umbră: umbra miilor de altare! într-adevăr, ochiul interior al lui Job ar fi putut să vadă altarele pe care mii de oameni nevinovaţi au fost sacrificaţi pentru credinţa lor în Cristos. Ochii lui, a căror privire se îndreaptă spre nenumăraţii credincioşi care suferă în Rusia, România şi alte ţări comuniste din lumea întreagă, sunt întotdeauna plini de compasiune.
Job este un misionar care se inspiră din viaţa creştinilor martiri. El este un ostaş în armata Domnului care a depus jurământul în sângele sfânt al Mielului înjunghiat la Calvar.
Ştirile de la ora zece seara se refereau, aproape exclusiv, la asasinate. Scene zguduitoare au fost transmise prin televiziune la milioane de case din lumea întreagă. Dar în faţa mea stătea un om care fusese martorul multor scene asemănătoare.
Foarte puţine persoane au obţinut permisiunea de a vedea corpul neînsufleţit al tânărului lider, înainte de sosirea la spital a preşedintelui şi a altor personalităţi. Job a fost unul dintre puţinii privilegiaţi care şi-a luat rămas bun de la fostul său prieten, înainte ca poliţia să împrăştie lumea adunată în faţa spitalului.
Un astfel de caracter integru şi o personalitate care te cucereşte de la primul contact avea el! La acea oră târzie, cu pleoapele grele de somn, am

meditat asupra acestui verset familiar:
„Căci cine dispreţuieşte ziua începuturilor slabe?" (Zah. 4.10).

Capitolul 2

„Domnul sărăceşte şi El îmbogăţeşte, El smereşte şi El înalţă. El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit. Ca să-i pună să şadă alături cu cei mari. Şi le dă de moştenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă" (I Sam. 2.7,8).

M-am aşezat în faţa biroului său cu gândul să-i explorez personalitatea. Am fost uimit de stadiul înalt la care ajunsese, deoarece avusese un trecut deosebit de întunecat.

Astăzi, Job este un evanghelist bine cunoscut. El a vizitat 56 de ţări, unele chiar de mai multe ori, şi a vorbit în faţa a milioane de oameni. Călătoriile lui misionare l-au purtat prin Eurbpa de Vest, Asia de Sud-Est şi Africa. Fiind câştigătorul medaliei de onoare *„Mappe", „cheia oraşului Seul"* împodobea biroul său. In ziua în care i-a fost acordată medalia, ziarul local a scris:

„ Veneratul primar al oraşului Seul 1-a onorat pe Dr. Job, directorul societăţii «Love in Action», oferindu-i medalia „Mappe" cu ocazia vizitei sale în Coreea, în timpul turului său evanghelistic în Thailanda, Hong-Kong, Taiwan, Coreea de Sud şi

câteva ţări comuniste din Asia. Această onoare i-a fost acordată în semn de recunoaştere a serviciilor aduse credincioşilor persecutaţi în ţările comuniste, prin societatea «Love in Action», precum şi pentru eforturile depuse de el pentru menţinerea păcii pe plan internaţional.

în timpul dinastiei Yee (1382-1710 d.Cr.), regele a angajat agenţi secreţi pentru a obţine informaţii despre activitatea celor ce se ocupau cu administrarea provinciilor, dorind să cunoască opiniile, condiţiile de trai şi nemulţumirile supuşilor săi. Medalia „Mappe" a fost instituită de rege ca recunoaştere a agenţilor lui secreţi. Dăruind această medalie, primarul oraşului Seul a onorat societatea «Love in Action», prin evanghelistul Dr. Job."

Mari mulţimi de oameni au participat la întrunirile lui din diferite oraşe, auzind Cuvântul lui Dumnezeu şi răspunzând chemării Lui. Cu prilejul turneelor sale, a întâlnit mulţi creştini persecutaţi în ţările comuniste din Asia şi a putut evalua succesul misiunii sale în aceste ţări.

între documentele lui personale, se afla o scrisoare de la preşedintele Reagan, prin care era invitat la întrunirea internaţională organizată în cinstea realegerii preşedintelui. Purtând pecetea oficială a preşedintelui american, scrisoarea era semnată de Nancy şi Ronald Reagan. La această întrunire, preşedintele a invitat numai trei personalităţi din India: domnul Xa vier Arackal, parlamentar, domnul George Fernandes, reprezentant al opoziţiei, şi Dr. Job, reprezentant al comunităţii creştine.

Stadionul din Seul era minunat decorat. Mii de oameni se adunaseră să-1

asculte rje Job propovăduind Cuvântul Adevărului. Această mulţime semăna cu un uriaş grup de sportivi disciplinaţi. Pe podium, se afla Dr. Job, înconjurat de oficialităţile oraşului.
în faţă erau tinere în costume exotice dansând pe muzica orientală, spre a ura oaspeţilor un călduros bun-venit. Imaginile acestea mi-au amintit de o scenă biblică: *„Pe când veneau ei, la întoarcerea lui Da vid de la omorârea filisteanului, femeile au ieşit din toate cetăţile lui Israel înaintea împăratului Sa ui, cântând şi jucând, în sunetul timpanelor şi alăutelor, şi scoţând strigăte de bucurie"* (I Sam. 18.6).
Cu ajutorul entuziastului traducător, Dr. Job a fermecat întreaga audienţă. Atunci, mi-am amintit de alt mare soldat al lui Cristos, Billy Graham. Se remarcă numeroase asemănări între cei doi: în dedicare, entuziasm, vocabular, viziune şi credinţă, într-un fel, putem spune că Job este un „Billy Graham" al Orientului. Pot spune aceasta fără nici o ezitare, deoarece evanghelistul Job este bine cunoscut în toată lumea. Dedicat de la vârsta de 12 ani în lucrul misionar, el a fost captivat de această misiune chiar de la început. „Asimilând" Evanghelia, el a îndurat foamete, a fost bătut, batjocorit de ceilalţi, a trecut prin stări de mizerie nespuse - şi toate acestea de dragul Evangheliei.
Istoria lui Job este de-a dreptul uluitoare - de la un băieţel care vindea alune în Erumapetty, la pro-

prietarul tipografiei Sabina; din Kombadi la Indiana, la studii teologice; şi din Kunnamkulam la Casa Albă, în slava pământească. Ar fi aşa de multe lucruri de care ar putea fi mândru! Aşa de multe cu care s-ar putea făli în van (II Cor. 11.17). De fapt, cuvintele apostolului Pavel din II Cor. 11.16-31 sunt relevante şi prezintă numeroase asemănări cu experienţele lui Job.

Capitolul 3

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Cristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului" (Rom. 1.16).
în faţa adresei V-31 Green Park era parcat un microbuz, pe care era scris în engleză şi hindi: *„Isus a spus: «Eu sunt calea, adevărul şi viaţa». «Veniţi la Mine voi, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă» ".*
Această „Evanghelie mobilă", care vesteşte adevărul etern, este o privelişte familiară în oraş şi în suburbiile lui. Evanghelistul Job se află în microbuz şi distribuie Vestea Bună de-a lungul străzii Ring şi a drumului Delhi-Mathura. Prin glasul acestui evanghelist, în capitala Indiei se face auzit numele lui Isus, cel mai minunat nume de sub ceruri. Job este un misionar atât pentru cei bogaţi, cât şi pentru săraci.
Fiind cunoscut şi respectat, evanghelistul Job este membrul unor comitete, prin mâna lui trecând milioane de rupii - fie în comitetul pentru construcţii de biserici sau comitetul pentru binefacere sau pentru

cruciade şi convenţii. Acest ostaş al Evangheliei este deasupra oricărei denominaţii, nefiind oprit de nici o sectă, interese personale sau bariere dintre bogaţi şi săraci. Puterea Evangheliei este averea lui.
Există evanghelişti pentru cei bogaţi şi influenţi. Dar Job este prietenul celor care nu au un loc de adăpost. Iată de ce Isus Cristos a devenit Salvatorul lor. *„Prabhu Yeshu Masih"* (Domnul Isus Cristos) este slăvit în locuinţele sărăcăcioase din Seemapuri şi Kalyanpuri. Prin slujba lui, aceste „tufişuri sălbatice" au fost transformate în pomi roditori. *„Şi am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Cristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul"* (Rom. 15.20).
Dr. Job a descoperit, în viaţa lui, puterea Evangheliei. De aceea el a fost ridicat la nivelul de misionar africano-asiatic, al misiunii mondiale *„Love in Action "* şi *„Misiuneapentru Lumea Islamică",* ambele fondate de Pastorul Richard Wurmbrand.
Un om curios pune mereu întrebări, căutând să afle cât mai multe lucruri. Eu doream să cunosc omul interior al lui Job. Observându-mi curiozitatea, m-a invitat într-o lume plină de anecdote, pilde şi povestiri adevărate.
Aici începe povestea de neuitat a unei viori.
Era odată o vioară veche, ce se afla în magazia unei biserici. De multă vreme nu mai cântase cineva la ea şi, plină de praf cum era, arăta ca ieşită din uz. De aceea, vicarul bisericii se hotărî s-o vândă şi să cumpere una nouă pentru cor. El îi anunţă pe cei prezenţi că duminica următoare vioara va fi pusă la

licitaţie. Iată că sosi acea duminică. Chiar înainte de începerea licitaţiei, un om bătrân 1-a rugat pe vicar să-i înmâneze vioara pentru a o verifica. Totodată i-a spus că el este cel care a făurit vioara cu mulţi ani în urmă şi a dăruit-o corului bisericii. Vicarul a fost de acord, astfel că bătrânul a început s-o cureţe cu o bucată de pânză, a acordat-o şi a început să cânte la ea. în biserică a răsunat o melodie minunată, pe care enoriaşii nu o mai auziseră. După ce a terminat cântecul, a dat-o înapoi vicarului, care a început licitaţia. Reacţia publicului a fost uimitoare şi, la sfârşit, vioara a fost vândută la un preţ foarte mare.
Care este explicaţia? Vioara a ajuns în mâinile făuritorului ei. El era acela care ştia cel mai bine cum s-o cureţe, cum s-o acordeze şi cum să cânte la ea. în mâinile lui, vioara şi-a recăpătat gloria şi muzicalitatea pe care le pierduse.
„Aceasta este povestea mea. Eu sunt acea vioară. Subiectul povestirii mele îl reprezintă transformarea minunată pe care Stăpânul meu a făcut-o într-o persoană atât de neînsemnată ca mine. Acesta este mesajul meu astăzi şi totdeauna: Isus transformă viaţa oamenilor".
Dr. Job mi-a explicat ceea ce dorea să spună, şi anume că în mâinile Domnului şi Creatorului nostru Isus Cristos, fiecare trece printr-o transformare miraculoasă, indiferent de starea în care se află. Domnul nostru ne curăţă de murdăria păcatului, ne acordează mintea după melodiile Sale divine pe care le auzim în sufletele noastre şi ne transformă în instrumente glorioase ale slavei Sale. Nu este minunat acest lucru?

Am încercat fără succes să măsor adâncimea cunoştinţelor lui Job. De aceea am abandonat imediat ideea. Şi mi-am amintit versetul cu care se încheie Evanghelia după Ioan: *„Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărţile care s-ar fi scris"* (Ioan 21.25). Adăugaţi la toate acestea şi lucrurile pe care Isus le-a făcut prin slujitorul Său Job!

- Aţi putea descrie modul în care Evanghelia este primită în ţările din Vest, ca şi în cele din Est? Care este reacţia celor care au acceptat Evanghelia?

Mă aşteptam la un răspuns scurt. Tema evanghelizării a scos la iveală elocvenţa lui Job. în primul rând, el a scos în evidenţă obstacolele aduse de modernizare. în ţările din Vest, religia este eclipsată de ştiinţă şi tehnologie. în căutarea plăcerilor trupeşti, ei îşi neglijează sufletul. Ei îşi închipuie în zadar că banii pot cumpăra pacea interioară!

Oricum, este încurajator faptul că în Europa şi America mai sunt oameni care se închină lui Dumnezeu în adevăr şi care menţin părtăşia cu ceilalţi creştini. în ciuda faptului că populaţia civilizată a Vestului beneficiază de puterea Cuvântului Viu, în general lor le lipseşte vigoarea Reformei.

în Africa, însă, starea poporului este diferită. Ei sunt treji din punct de vedere spiritual. Este de ajuns o singură predică pentru a aduce mii de oameni la

pocăinţă. Ei reprezintă „pământul bun" pentru sămânţa Evangheliei. Ei sunt atraşi mai mult de orientali decât de occidentali. Ei îi îndrăgesc foarte mult pe misionarii indieni. Cauza ar putea fi originea lor comună, precum şi culoarea pielii lor. Cu toate acestea, numai puţini indieni misionari sunt gata să meargă la aceşti oameni. Pastorii şi evangheliştii noştri au chemarea pentru America sau, cel puţin, au dorinţa de a merge acolo.

Vorbind despre aceste lucruri, Job mi-a relatat o întâmplare:

- *Eram în Africa şi a trebuit să merg la biroul aeroportului din Acera, capitala Republicii Ghana, în legătură cu paşaportul meu. Ofiţerul de la Serviciul de Emigrărim-a întrebat:*

- Care este profesia Dvs. ?

- Sunt misionar creştin, am răspuns eu.

- Nu eşti un misionar Krishna?

- Nu, sunt un misionar creştin, am afirmat.

- *Un misionar creştin din ţara lui Hare Krishna? M-a privit cu mirare. Mulţi indieni merg în Africa pentru a-şi găsi de lucru şi pentru afaceri, dar nu pentru a-L mărturisi pe Cristos. După ce câştigă destui bani, ei se întorc acasă. Din nefericire, indienii creştini din Africa nu au fost martori adevăraţi ai Evangheliei.*

Auzind această întâmplare, l-am rugat pe Dr. Job să-mi enumere ţările africane pe care le vizitase.

- *Ghana, Nigeria, Camerun, Zair, Angola, Zimbabwe, Zambia, Mozambic, Tanzania, Kenya, Malawi, Burundi, Urundi, Uganda şi Etiopia.*

'"**22**
Creştinii reprezintă 50% din populaţia acestor ţări. Kenya este considerată aproape în întregime creştină. Mozambic, Angola şi Etiopia sunt ţări cofhuniste. Mozambic şi Angola au fost aduse la credinţa romano-catolică în timpul dominaţiei portugheze. Istoria creştină a Etiopiei se întinde de-a lungul a sute de ani. Primul creştin din această ţară a fost famenul etiopian, un om cu mare autoritate la curtea împărătesei Candace (F.A. 8.26-40). *Etiopia reprezintă leagănul adevăratelor tradiţii ortodoxe. Cu toate acestea, în zilele noastre creştinii sunt închişi şi torturaţi atât în Etiopia, cât şi în Mozambic.*
Pe faţa lui Job se citea durerea. Am privit harta publicată de Societatea *„Love in Action"* care era agăţată pe perete. Ţările "marcate cu roşu reprezintă „cetăţile de fier" care au nevoie de rugăciuni fierbinţi pentru mulţimea de credincioşi care se află acolo. Un mare număr de ţări de pe continentul african şi cel asiatic sunt colorate în roşu, verde, alb şi maro. Harta ne informează şi despre activităţile misionare ale Dr. Job. Cuvintele lui, rostite sau tipărite, au pătruns adânc în această întindere vastă.
Faţa lui Job s-a luminat când a început să-mi povestească o întâmplare din viaţa unui lucrător credincios.
- *latăcum am descoperit Africa,* mi-a spus el. *Pentru lansarea unei „lucrări de pionierat" în Africa, m-am dus în Germania să strâng fonduri şi să cer îndrumare de la secretarul general al misiunii noastre, pastorul Dr.Hans Braun din Uhldingen. Planul meu era să ajung în Ghana, plecând din Frankfurt.*
23
Misiunea noastră deschisese în acea vreme o expoziţie de carte şi m-am dus şi eu să o vizitez. între timp, am primit un telefon de la pastorul Wurmbrand, care era atunci în Londra. M-a rugat ca, înainte de apleca în Africa, să petrec două zile cu el la Londra. îmi rezervase chiar şi biletul de întoarcere. Vestea m-a bucurat nespus, aşa că am plecat la Londra. în timpul celor două zile petrecute acolo, am vizitat, împreună cu un ghid, principalele puncte turistice ale oraşului. Am vizitat podul Londrei, Catedrala Sfântul Pavel, Muzeul de Ceară, etc. Am fost şi la Capela West Minister Abbey, care conţine o colecţie de morminte. Imediat cum intri, se vede mormântul Dr. Da vid Livingstone, celelalte apa ţinând familiei regale. Mormântul unui misionar în mijlocul mormintelor familiei regale! Mormântul primului misionar care a dus lumina Evangheliei pe continentul plin de întuneric al Africii. Dintr-o dată m-am simţit copleşit de emoţie. Eu sunt împotriva venerării eroilor şi nu cred în cinstirea rămăşiţelor lor pământeşti. Cu toate acestea, am îngenuncheat în faţa mormântului lui Livingstone. Viaţa şi memoria acestui misionar extraordinar m-au umplut de emoţie, deoarece mă gândeam la misiunea ce mă aştepta în Africa. M-am considerat binecuvântat că mi-am putut începe misiunea la mormântul lui Livingstone; m-am rugat şi L-am lăudat pe Domnul.
A doua zi mă aflam în Bujumbra, capitala Burun-diei din Africa Centrală. în timp ce vizitam oraşul Bujumbra, am ajuns la o piatră imensă. Pe ea se afla o

inscripţie făcută pe vremea când Dr. Livingstone
24
îşi desfăşura activitatea misionară în acea zonă. Inscripţia spunea: „Aici 1-a întâlnit Livingstone pe Stanley". *Piatra fusese scrisă de misionarul Stanley, cu ocazia întâlnirii lui cu Dr. Livingstone, care se aventurase în ţinuturile necunoscute ale continentului. La vederea acestei inscripţii, care era încă destul de clară, în ciuda intemperiilor survenite de-a lungul secolelor, am fost cuprins de melancolie. îmi amintesc că, citind biografia Dr. Livingstone, am fost profund şocat, deoarece condiţiile în care trebuie să lucreze un misionar nu sunt deloc încurajatoare. Se spune că, la început, africanii au fost foarte neîncrezători în pielea albă a lui Livingstone. Fiind de profesie medic, era foarte nerăbdător să-i trateze pe bolnavi, dar din cauza ostilităţii africanilor, a fost forţat să-şi petreacă majoritatea timpului în cortul său. De asemenea, exista şi obstacolul limbii. El nu le putea explica importanţa medicamentelor pentru suferinţele lor. într-o zi, în timp ce stătea în cortul său, a văzut un câine care a vea piciorul rupt şi care se ţâra prin apropiere. Din dorinţa de a trata pe cineva, s-a gândit că ar putea să ajute măcar acest câine. Dar câinele o luă la fugă, astfel că Livingstone a fost nevoit să alerge după el. însă a fost cuprins de o mare bucurie când, în cele din urmă, a reuşit să-1 prindă. Cel puţin, putea să îngrijească un câine! 1-a spălat cu grijă rănile, i le-a uns şi apoi le-a bandajat.*
Zilele treceau. într-o noapte, în întunericul înfricoşător al junglelor africane, a auzit un zgomot foarte aproape de cortul lui. Se părea că erau nişte animale. Livingstone luă o torţă, îşi încarcă puşca şi deschise
25
încet uşa. A fost foarte mirat când a văzut o haită de câini în jurul cortului său. Unul dintre ei s-a apropiat de el şi, dând din coadă, a început să se plimbe în jurul lui, ridicând un picior. Livingstoneşi-a dat seama imediat că acela era câinele pe care îl tratase cu câteva zile în urmă. Apoi îi privi cu atenţie pe ceilalţi câini adunaţi lângă cortul lui. Unii aveau picioarele rupte, alţii urechi rupte sau erau plini de răni. Pe scurt, era o haită de câini bolnavi şi toţi se uitau la el cu ochii plini de aşteptare. Era uimit! Dacă aceste animale puteau să arate o astfel de înţelegere şi bunăvoinţă, cu cât mai uşor ar fi fost pentru oameni, creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi înzestraţi cu darul comunicării, să radieze dragostea Lui imensă?
Experienţa lui Livingstone m-a ajutat să observ o altă latură a vieţii misionare. Urmând exemplul lui, acum eu trimit Evanghelia spre multe ţări din Africa şi Asia, în limbi necunoscute mie. Cărţile şi broşurile tipărite la „Sabina Press" *reprezintă dragostea lui Dumnezeu explicată în limbi necunoscute mie.* Dintr-o dată, Dr. Job a început să râdă. Am fost nedumerit pentru o clipă, dar rni-âm amintit de patriarhul Avraam care a căzut cu faţa la pământ şi a început să râdă (Gen. 17.17). Acel râs străbătu fiinţa mea.
- *Ar putea exista vreo oportunitate pentru Evanghelie în mijlocul africanilor?*
Eram pesimist, dar optimismul lui m-a copleşit.
Poporul african promite mult, în comparaţie cu alte popoare pe care le-am vizitat. De asemenea, şi

coreenii au acelaşi interes faţă de Evanghelie, ca şi africanii. Oamenii acestor popoare se aseamănă, ei sunt receptivi faţă de Vestea Bună şi sunt dornici s-o comunice şi altora.' Singura diferenţă este că africanii sunt săraci, pe când coreenii sunt bogaţi. De exemplu, Burundişi Ghana sunt de o sărăcie lucie. Se pare că sărăcia a fost un factor determinant al dependenţei lor faţă de Dumnezeu.
Coreenii sunt încă ameninţaţi de războiul din Nord. Odată, pe când mă aflam în Seul, au început să sune sirenele; liftul în care eram s-a oprit, de asemenea şi maşinile de pe stradă, pietonii s-au aruncat cu faţa la pământ, şi tot oraşul a stat nemişcat pentru câteva momente. Sirenele au sunat din _ nou şi viaţa şi-a reluat cursul ei normal. Am aflat că fusese numai un test în caz de atacuri aeriene, ceea ce constituia o parte a vieţii lor. Cum să nu fie dependenţi de Dumnezeu astfel de oameni, care zilnic sunt ameninţaţi de război?
O altă asemănare dintre coreeni şi africani o constituie rugăciunea în grup înainte de începerea programului bisericii. Sunetul atât de plăcut cerului, venit de la mii de oameni care îşi înalţă împreună rugăciunile lor, nu poate fi auzit în nici o altă parte a lumii. Africanii, plini de bucurie, cântă şi dansează la nesfârşit. Atât în Africa, cât şi în Coreea, mii de oameni îşi predau viaţa Domnului, atunci când se face această chemare.
îmi aduc aminte de o astfel de întâmplare. Am fost invitat să vorbesc unor prizonieri dintr-o închisoare din Coreea. închisorile lor nu seamănă deloc cu cele din alte ţări; sunt atât de frumos construite şi
27
atât de încăpătoare, cu mult aer şi lumină, încât arată ca nişte biblioteci sau universităţi. Legea acestei ţări nu întemniţează minţile oamenilor. Am vestit Evanghelia înaintea prizonierilor. Ei au plâns şi s-au pocăit. Am fost cuprins de milă faţă de ei şi le-am spus:
„Dacă vrea cineva să mă rog pentru el, să vină în faţă".
Spre surprinderea mea, peste 1000 de prizonieri au venit în faţă! Nu ştiam ce să fac; să întreb pe fiecare ce probleme are şi, punându-mi mâna pe capul lui, să mă rog pentru el? Dacă aş proceda astfel, mi-ar trebui aproximativ 2 000 de minute, adică 34 de ore. Eram complet descumpănit. Africanii sunt la fel. în problemele spirituale, africanii şi coreenii se înrudesc.
Din domeniul internaţional, l-am readus pe Job la centrul Societăţii *„Love in A ction* "din New Delhi. L-am întrebat despre activităţile lui din acest oraş.
- *Acesta este Cartierul principal,* mi-a spus el. *Aici a vem programe de distribuire a literaturii creştine, evanghelizări, misiuni medicale, misiuni de educaţie creştină şi multe alte activităţi. Permite-mi să-ţi vorbesc despre activitatea de distribuire a literaturii creştine. însoţite de rugăciuni, noi trimitem în străinătate mii de exemplare din* „Misionarii tăcuţi".
- *Misionarii tăcuţi?* am întrebat eu.
- *Da, în fiecare săptămână noi trimitem pentru distribuire peste ocean 5 000 de cărţi. Ele constituie* „Misionarii noştri tăcuţi". *Ieri, spre exemplu (10.09.1985), am trimis 3 739 de cărţi în Sri Lanka.*

28
Am introdus literatura clandestin în toate ţările din Asia şi Africa unde Evanghelia este interzisă. Am reuşit să păcălim forţele de pază de la graniţă şi am introdus clandestin cărţile acolo unde ne propusesem. Au fost timpuri când oamenii noştri şi-au sacrificat viaţa. Avem ostaşi secreţi ai lui Cristos în Tibet, Birmania, China şi chiar în Rusia.
Dr. Job mi-a arătat o fotografie în care se aflau bărbaţi şi femei, ostaşi secreţi creştini, care participaseră la răspândirea clandestină a literaturii creştine. Ei fuseseră fotografiaţi în timp ce se rugau, în-tr-una din ascunzătorile lor, având mâinile pe o grămadă de publicaţii evanghelice interzise. Iar Job se afla în mijlocul lor!
- *Cum ai reuşit să ajungi acolo?* l-am întrebat. Pe drept numit „capul contrabandiştilor", nu a
considerat că era prudent să-mi dea explicaţii. Liber activist pentru Isus, ca şi pastorul Wurmbrand după ieşirea din închisoare, Job nu era pregătit să divulge detalii care ar fi pus în primejdie viaţa fraţilor săi. Cu toate acestea, pentru a arăta dexteritatea operaţiei, s-a decis să-mi povestească un incident.
- *Am avut un vecin, care avea o poziţie foarte înaltă la ambasada ţării lui în India. Ne cunoşteam numai din vedere, darfiulnostru Michaelera prieten cu fiul lui şi erau de aceeaşi vârstă. Michael a vrut să-1 invite la ziua lui de naştere, dar noi, pentru a evita o situaţie neplăcută, am invitat toată familia. Invitaţia a fost acceptată. în timpul petrecerii, am ajuns să discutăm despre ţările pe care le-am vizitat în misiunea mea de evanghelizare. La un moment*
29

datm-a întrebat de ce nu am vizitat şi ţara lui. I-am spus, cu tristeţe, că multe ţări sunt închise pentru Evanghelie. Zâmbind, m-a asigurat: „Voi face toate demersurile necesare pentru ca tu să vizitezi şi ţara mea. Vei merge ca turist".
Totul s-a petrecut aşa cum m-am aşteptat. Uşa . acelei ţări, care fusese închisă pentru Evanghelie, s-a deschis pentru mine. Am fost bine primit în ţară, ca fiind o persoană foarte importantă. După câteva zile, am reuşit să plec neobservat de gazdele mele şi am ajuns în mijlocul evangheliştilor secreţi care mă aşteptau. Le-am dat instrucţiunile necesare, apoi ne-am rugat împreună. După ce le-am urat succes, i-am lăsat şi în câteva zile am părăsit ţara.
Un zâmbet apăru pe faţa lui Job; era un zâmbet de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, care a transformat fiecare obstacol într-un triumf. L-am rugat să mă ducă la tipografia Sabina, unde sunt tipărite cantităţi enorme de

literatură creştină. Am fost uimit când am văzut tehnologia modernă folosită acolo. Aproape tot lucrul se realizează prin intermediul computerelor.
în fiecare lună, sunt folosite tone de hârtie de tipărit, pentru ca Evanghelia să poată ajunge la cel puţin două treimi din populaţia lumii. Cărţile sunt scrise şi traduse în 37 de limbi. Pe unul din pereţii tipografiei stă scris cu litere mari: *„Amintiţi-vă de cei ce sunt în lanţuri"* (Evr. 13.3). Versetul acesta proclama Evanghelia eliberării, în timp ce maşinile uriaşe de tipărit mergeau fără oprire. Mai mult de 80 de tehnicieni experţi lucrează la această tipografie

care poartă numele soţiei pastorului Richard Wurm-brand: Sabina. Ei reprezintă un grup de oameni fericiţi, graţie administrării creştine. Binecuvântat cu o soţie doctoriţă, misiunea medicală a evanghelistului Job este un exemplu strălucit de slujire şi dedicaţie. O singură întâmplare ne va ajuta să înţelegem complexitatea operaţiei.
O fetiţă din Kalyanpuri şi-a rupt amândouă picioarele şi, deoarece provenea dintr-o familie săracă, nu avea nici o speranţă să primească ajutor medical. Cu toate că putea să rămână infirmă pentru tot restul vieţii, ea merge acum datorită doctoriţei Mary şi soţului ei Job. Mary Job lucrează ca medic în spitalul *„Holy Family"*t(„Familia sfântă") şi este o lucrătoare creştină, care îşi petrece timpul liber dând consultaţii şi medicamente gratuit. Fiind o soţie devotată, ea împărtăşeşte cauza soţului ei, însoţindu-1 în numeroasele vizite pe care el le face în cartierele cele mai sărace.
în 1980, Dr. Job a luat iniţiativa unei colecte pentru un tânăr bolnav de rinichi şi care era pe moarte. A reuşit să adune 55 000 de rupii cu care s-a plătit transplantul de rinichi şi, astfel, viaţa tânărului a fost salvată. Acest gest umanitar a fost apreciat de către primul-ministru (Indira Gandhi) şi întreaga presă. In septembrie 1985 s-a petrecut un incident asemănător la care am fost şi eu martor. Singurul fiu al lui Yohannan, un predicator sărac din Punalur, un mic oraş din Kerala, a fost ajutat de vecinii lui să vină la Delhi în căutare de lucru. El lăsase acasă patru surori nemăritate şi doi părinţi bătrâni pe care

trebuia să-i întreţină. Cu greu şi-a găsit de lucru la o companie de construcţii din Cama. într-o zi, a fost electrocutat la locul de muncă şi a murit pe loc. Cum nimeni nu cunoştea adresa lui şi nici pe cea a rudelor, corpul lui a fost trimis la morgă unde a fost incinerat după două săptămâni. Numai după câteva săptămâni, familia a aflat de această tragedie.
Job era neliniştit gândindu-se la tatăl vârstnic al predicatorului, care era îngrijorat de soarta fetelor lui nemăritate. Din cauza sărăciei, fetele ar fi trebuit să muncească peste puterile lor. Conferinţa evanghelică anuală urma să se desfăşoare foarte curând. Era planificată între 15 şi 18 septembrie 1985. Au fost trimise 2 000 de invitaţii, în care,era menţionată şi această veste tristă. Job a semnat personal aceste invitaţii şi a plătit 1 500 de rupii pentru a le trimite. Pentru el, cauza acestui om aflat în nevoie era mult mai importantă decât conferinţa însăşi.

în ultima zi a conferinţei, Job a făcut o colectă specială. Dar, mai înainte, el a povestit incidentul şi a expus situaţia dificilă în care se afla acea familie. Reacţia publicului a fost spontană.
- *Am ajutat şi eu la numărarea banilor; s-au strâns peste 6 000 de rupii la acea întrunire,* a adău-gatjob.
Apoi, a trimis familiei 7 000 de rupii, oferind el însuşi 1 000 de rupii. Faţa lui Job s-a luminat când a citit răspunsul venit de la bătrânul predicator. Aceasta era o Evanghelie îmbucurătoare!

Capitolul 4

„Ce bine-i merge omului care face milă şi împrumută pe altul, şi care îşi rânduieşte faptele după dreptate! El este darnic, dă celor lipsiţi; milostenia lui ţine în veci; capul i se înalţă cu slavă" (Ps. 112.5,6).
Maica Tereza, laureată a premiului Nobel, este o persoană foarte stimată de către Dr. Job. Dorinţa lui de a lucra la un nivel tot atât de înalt ca şi maica Tereza este bine exprimată în fotografia făcută cu ocazia întâlnirii lor. Povestea întâlnirii lor este zguduitoare.
Tom White şi Baiîey, doi piloţi americani foarte curajoşi, angajaţi în misiunea fratelui Wurmbrand, şi cei mai buni prieteni ai lui Job, aveau însărcinarea de a arunca din avion literatură creştină în ţările comuniste. Au ales Cuba. Aflându-se într-un avion de două persoane, au trecut peste graniţa Cubei, scăpând nevătămaţi de gloanţe şi au putut arunca literatura creştină. Au reuşit să facă de două ori acest lucru. Când au vrut să facă o a treia încercare, li s-a terminat benzina şi au fost nevoiţi să aterizeze forţat. La aterizare, au lovit un stâlp electric, iar avjonul a,

fost distrus complet. Ei au scăpat nevătămaţi, dar au fost arestaţi. A scăpa de acolo părea imposibil.
Tânăra soţie a lui Tom şi cei doi copii ai lor erau disperaţi. Lucrătorii misiunii fratelui Wurmbrand au încercat în zadar să-i elibereze pe cei doi tineri eroi din închisoarea din Cuba. Fidel Castro, preşedintele Cubei, este un om de fier. De asemenea, el era şi preşedintele Mişcării ţărilor nealiniate. El a venit într-o vizită oficială în India şi a fost oaspetele Doamnei Indira Gandhi, pe atunci prim-ministru.
Dr. Job a cunoscut-o pe Maica Tereza cu ocazia unui discurs pe care ea 1-a ţinut pe tema luptei anti-religioase. Acest discurs a fost tipărit şi distribuit în Delhi de Dr. Job. Amintindu-şi de aceste lucruri, Job a întâlnit-o pe Maica Tereza şi i-a povestit despre Tom White şi Bailey. Plină de compasiune, Maica Tereza era profund respectată de Doamna Indira Gandhi. Prin Maica Tereza, Job a reuşit să aducă la cunoştinţa Doamnei Gandhi nenorocirea prin care trecea soţia lui Tom, pe când Fidel Castro era oaspetele ei în Delhi. Femeia Gandhi a înţeles necazul acestei soţii despărţite de bărbatul ei şra adus această problemă la cunoştinţa preşedintelui Castro. El a dat ordin să se facă imediat investigaţii şi să fie eliberaţi cei doi prizonieri. Astfel, cererea primului-ministru indian a fost onorată.
în decurs de câteva luni, ei au fost eliberaţi şi s-au reîntâlnit cu-familiile lor.

Dumnezeu i-a dat putere lui Job să rezolve o problemă de dimensiuni internaţionale.
Pentru Job, misiunea de evanghelizare este în acelaşi timp o pasiune. O parte din rutina zilnică este

să viziteze prietenii şi să cunoască problemele lor. în fiecare dimineaţă, el trece pe la casele lor. Acesta s-ar putea numi „serviciul de dimineaţă". La întrunirile de seară, el propovăduieşte Cuvântul şi oferă mărturii atât de zguduitoare, încât toţi se pocăiesc. Dr. Job are un imbold lăuntric şi el predică Evanghelia cu orice prilej, fără să fie influenţat de numărul ascultătorilor. Cercurile de rugăciune sunt frecventate regulat, mulţi dintre participanţi fiind oameni cu poziţii înalte şi cu pregătire superioară.
Predicile acestui minunat *„slujitor umil al lui Dumnezeu"* sunt întotdeauna la fel, fie că predică în oraşul lui natal, Kunnamkulam, fie că predică în cartierele oraşului Delhi. Dar subiectul predicilor lui este suficient de puternic pentru a mişca până şi cel mai pretenţios auditoriu.
Dr. Job este un consilier strălucit. Metoda lui, mai mult misionară decât teologică, câştigă inimile oamenilor. Sunt mulţi cei care beneficiază de sfaturile lui şi de multe ori are prilejul de a restaura armonia în familiile destrămate. însă aceste întâmplări au un caracter personal şi nu le vom relata în această carte.
Conferinţele evanghelice anuale, care intră acum în al şaptelea an, constituie evenimente deosebite în viaţa lui Job. Conferinţele sunt organizate exclusiv pentru malayezi. Vorbitorii sunt invitaţi special din Kerala, iar conferinţele se ţin în timpul sărbătorilor naţionale, fiind de mult folos miilor de oameni. La aceste conferinţe predomină spiritul unităţii în Cristos.
Scopul serviciului lui de ajutorare educaţională nu se opreşte la ajutorarea studenţilor săraci. Orice

persoană care va cere ajutorul lui Job îl va primi fără îndoială. Ajutorul pe care el îl acordă variază de la caz la caz. Totodată, Dr. Job oferă ajutor şi misionarilor săraci. Uneori, ei sunt aşa de mulţumiţi, încât îşi plătesc datoria însutit.
Am fost şi eu martor la un astfel de eveniment. Era 8 august 1985 şi eu tocmai mă întorceam de la plimbarea de dimineaţă, când Job m-a invitat să merg cu el la aeroport, spunându-mi că RKP urma să sosească în acea dimineaţă.
- *Cine este RKP?* l-am întrebat.
-Te rog să te urci în maşină şi-fi voi explica pe drum. M-am aşezat lângă Job. Pe drum, mi-a explicat:
- *El este „Pa vel" al nostru.*
Mi-am amintit de vechiul meu prieten, cel mai sărac dintre săraci, care-şi sacrificase, familia pentru lucrarea misionară şi care se căsătorise cu fiica unui predicator sărac.
- *Dar cum de vine el aici?*

- *El se întoarce dintr-un tur făcut în Canada.* Ultima dată când l-am întâlnit a fost acum 5 sau
6 ani, în Ernakulam. El purta o pereche de pantaloni vechi şi prea mari pentru el, la fel ca şi cămaşa.
RKP coborî din avion. în costum negru, cămaşă albă şi cravată roşie arăta cu totul altfel, mai ales că se mai şi împlinise puţin. Cu toate acestea, era acelaşi RKP. Purtările lui copilăroase şi stilul lui umil nu se schimbaseră deloc. El ne-a spus:
- *Vin din Canada, după un tur de evanghelizare de două luni. Am plecat cu mâinile goale, dar acum mă întorc cu toate acestea.*
36
Şi ne-a desfăcut două valize şi trei genţi pline cu echipament electronic şi accesoriile necesare lucrării de evanghelizare. Plin de emoţie, RKP m-a îmbrăţişat dintr-o dată şi mi-a şoptit:
- *Dragă prietene, fără ajutorul lui Job, eu n-aş fi putut face acest turneu în Canada. Odată, un grup de misionari canadieni a vizitat Kerala, iar eu am fost traducătorul lor. Ei m-au invitat să vizitez Canada, dar am crezut că au făcut-o din politeţe. Dar nu era aşa. Eu nu aveam nici un ban. Atunci m-am gândit la un fost coleg şi prieten care este evanghelist în Delhi. Am plecat cu două rânduri de haine puse într-un geamantan vechi şi cu destui bani pentru a ajunge la Delhi, nădăjduind că prietenul meu îmi va cumpăra biletul pentru Canada. Dar el se pregătea să plece în America şi avea nevoie de toţi banii economisiţi. Eu aveam nevoie de bani pentru a-mi cumpăra şi biletul de întors în Kerala. Am auzit că Dr. Job este un om biin şi că oferă mâncare, un loc de dormit şi suficienţi bani de drum pentru oricine este angajat în lucrarea misionară. De aceea m-am dus la adresa V-31 Green Park.*
I-am spus povestea mea lui Job.
- *Ce intenţionezi să faci acum?* m-a întrebat.
- *Mi-arplace să mă întorc în Kerala, dar am nevoie de bani de tren.*
- *Nu ar fi păcat să fi străbătut tot acest drum până la Delhi şi să nu poţi merge în Canada ?*
M-am uitat la el. Credeam că-şi bate joc de un om sărac. Dar Job era sincer.
37
- *Nu trebuie să mai întârzii, ci să pleci cât mai curând pentru a ajunge în Canada la timpul programat.*
- *Dar ţi-am spus că nu am bani şi nu pot merge pe jos până acolo.*
- *Te rog să-ţi faci toate pregătirile de plecare. Voi cumpăra eu biletele pentru tine. Poţi să-mi re-turnezi banii când te vei întoarce.*
Nu-mi venea să cred ceea ce auzeam. Job a fost mai mult decât un tată pentru mine. A cumpărat biletele, dar tot mai existau câteva probleme minore: nu aveam nici o valiză adecvată, nici o cămaşă sau un costum. Job ştia lucrul acesta şi m-a lăsat să iau valiza lui, mi-a oferit câteva cămăşi, trei cravate şi propriul lui costum. înainte de a pleca la aeroport ne-am plecat capetele şi ne-am rugat. Job a spus:
- *Doamne, slujitorul Tău umil pleacă în acest turneu cu mâinile goale; ajută-l să vină înapoi încărcat.*

- Iată-mă că vin încărfat. Nu mă refer la lucrurile materiale pe care le-am primit, ci la înţelegerea deplină pe care am căpătat-o cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta nu am primit-o în Canada, ci aici, din partea lui Job.
După ce RKP a plecat din Delhi, Job mi-a spus:
- Astfel, încă un slujitor al lui Dumnezeu s-a întors acasă fericit. Ca să fiu sincer, când a venit el, nu aveam nici un ban. Am luat din banii cu care trebuiau plătiţi lucrătorii misiunii, pentru a-iputea cumpăra biletele. Lucrătorii care şi-au primit salariile cu întârziere pot fi mândri că au fost şi ei „ torturaţi pentru Cristos"!
38
Capul i se înalţă cu slavă" (Ps. 112.9). Job a fosHnălţat pe culmi mult mai înalte. El va deschide Biblia şi ne va lumina prin cuvintele lui. Vrei să auzi despre cei ce au urmat principiile unei vieţi creştine abundente şi au avut succes? Dr. Job mi-a povestit o altă întâmplare.

Capitolul 5

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine"
(îs. 60,1),
Marele misionar William Careya spus: „Extrema omului este oportunitatea lui Dumnezeu". *Fiecare din noi este binecuvântat cu un dar special. Noi ne luptăm pentru a excela. A trăi o viaţă egoistă este un mare păcat. Noi, oamenii, suntem obsedaţi de Eu 1 nostru. Egoismul produce lăcomie şi nu este niciodată satisfăcut cu căutarea bogăţiei şi a con/ortului pământesc. Când se epuizează posibilităţile omului, încep oportunităţile lui Dumnezeu. Dacă ne încredinţăm vieţile în mâinile Domnului Isus Cristos şi ne recunoaştem nevrednicia, Dumnezeu ne va conduce potrivit înţelepciunii şi bogăţiilor Sale.*
Mi-am părăsit casa la 31 mai 1963pentru activitatea misionară. Am renunţat la viaţa mea pentru a-L sluji pe Domnul, care mi-a dat pace şi bucurie. M-am hotărât să lucrez pe tărâmul misionar pentru slava lui Dumnezeu.
Dar zilele acelea au fost foarte grele pentru mine. Am petrecut multe zile fără mâncare şi multe nopţi fără somn. A veam doar 17ani şi nici o biserică sau
40
asociaţie creştină nu dorea să aibă de-a face cu mine. Am început să predic la colţuri de stradă. Mă aşezam în intersecţii şi spuneam trecătorilor despre minunatul meu Salvator. Majoritatea predicilor le ţineam pe stomacul gol. într-o zi am început să scuip sânge... Am pierdut foarte mult sânge, iar puterile îmi slăbiseră. Nu mâncasem de 15 zile. Cu toate acestea, predicile mele erau mai puternice ca înainte. Am început să cânt cât puteam de tare. Credeam că mi-a venit sfârşitul şi că trebuie să părăsesc această lume, chiar dacă eram atât de tânăr. Acest gând mi-a dat mult curaj. „Pot să scuip sânge în continuu. Pot să-mi dau viaţa pentru Cel ce Şi-a vărsat sângele pentru mine".
Dar acesta nu a fost sfârşitul, ci începutul unei vieţi noi. Cu cât eram mai obosit, cu atât mă simţeam mai înviorat de mâinile Lui nevăzute.

într-o noapte, am avut un vis. Cineva m-a chemat şi mi-a spus: „Scoală-te, luminează-te!" Lângă mine dormea pastorul C. S. Joseph, aşa că m-am sculat şi l-am întrebat: „M-ai chemat?"
„Nu", mi-a răspuns el şi s-a culcat la loc. Am crezut că a fost un vis şi m-am dus din nou la culcare. Din nou am auzit chemarea să luminez. De data aceasta am fost foarte sigur că pastorul Joseph m-a rugat să aprind lumina. M-am sculat, şi am fost surprins să-1 găsesc pe Joseph dormind profund. M-am culcat la loc. Şi din nou am auzit chemarea să luminez. M-am sculat şi m-am rugat:
- Doamne, Tu eşti Cel care îmi vorbeşti? Dacă da, spune-mi ce trebuie să fac? Şi m-am culcat din nou.
A doua zi dimineaţă, m-am rugat şi am deschis Biblia. Privirea mi-a căzut pe versetul 1 din Isaia 60:
41
„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine".
Citisem şi înainte acest verset, dar niciodată nu-mi vorbise ca în acea dimineaţă strălucitoare. Porţile înţelegerii mele s-au deschis larg şi am început să descopăr lucruri noi în acest verset. De atunci înainte, viaţa mea a fost cu totul alta.
în aceeaşi dimineaţă, am părăsit acel loc. Acum aveam de îndeplinit o misiune şi nu mai era cale de întoarcere.
Pastorul K. P. Filip m-a trimis să studiez la Institutul Biblic „Memorial Abraham Mar Thoma", *Kom-pady, Tiruvalla$_y$ pe care l-am frecventat timp de patru luni, după care m-am întors în oraşul meu natal. Am predicat Evanghelia la centrul pelerinilor hinduşi, Guruvayoor. In acele zile, traiul nostru era foarte greu din cauza sărăciei şi a foametei. Câteodată primeam câte o rupie sa u două şi aceasta era tot ce câştigam eu pentru mama, fratele meu şi pentru mine. Dumnezeu care face minuni a mai făcut una pentru mine. Am fost ales de Seminarul Uniunii Biblice, Yeotmal (Maharashtra). Acest loc a reprezentat începutul carierei mele misionare. Cu toate că au fost şi incidente neplăcute, Dumnezeu mi-a netezit drumul şi m-a înălţat,* şi-a amintit Job plin de mulţumire. *Pe când mă aflam la Kompady, am avut un prieten foarte bun, K. M. Philipose, care era foarte devotat lui Cristos. Ne rugam împreună în fiecare zi, pentru ca Philipose să fie admis la Seminarul Biblic Yeotmal. A ceasta devenise rugăciunea mea necontenită. Dumnezeu ne-a răspuns în chip neaşteptat: în locul lui*
42
Philipose, am fost ales eu, cel care mă rugam pentru el. Aceasta a fost într-adevăr o veste bună, dar eram îngrijorat de soarta mamei şi a fratelui meu. Cine va avea grijă de ei, dacă voi pleca? De asemenea, mai existau şi alte probleme.
Dar planul lui Dumnezeu continua să se desfăşoare... Circumstanţele au fost încurajatoare. Datorită ajutorului oferit de credincioşi, am putut plăti drumul cu trenul spre Yeotmal. înainte de a pleca, am fost copleşit de mâna atotputernică a lui Dumnezeu.

K. M. Mathew a fost tatăl meu spiritual, cel care m-a condus spre Cristos. După ce am ajuns la Yeotmal, am primit o scrisoare de la el în care îmi spunea că mama mea va putea beneficia de o pensie pentru văduve. Pensia urma să fie plătită văduvei până la moartea ei. Chiar Mathew Maşter a luat iniţiativa şi a trimis scrisori acolo unde era nevoie, obţinând pensia pentru mama mea. Astfel, ea a beneficiat de pensie până când a murit, şi anume până în iulie 1982. Ajutorul acesta a fost neaşteptat şi mi-a întărit credinţa în grija lui Dumnezeu faţă de mine. Astfel, Dumnezeu a pus capăt îngrijorărilor mele cu privire la soarta familiei mele pe durata şederii mele la Yeotmal. Din câte pot vedea eu, acesta a fost primul pas în grija lui Dumnezeu faţă de mine.
Numai dacă am vedea drumul minunat pe care Dumnezeu 1-a pregătit pentru noi în planul Său minunat! a exclamat Dr. Job. *„ Viaţa creştină ar fi lipsită de farmec şi provocări dacă am şti viitorul dinainte. Este suficient dacă înţelegem că lui Dumnezeu îi paşă de noi şi că suntem în siguranţă în mâinile Lui.*
. 43

Capitolul 6

„Recunoaşte-L în toate căile tale şi El îţi va netezi cărările" (Pv. 3.6.).
Nici un om nu poate vedea planul măreţ al lui Dumnezeu. Dar, pe măsură ce se derulează evenimentele, cu siguranţă noi putem vedea mâinile pline de dragoste ale Arhitectului, care a pregătit toate lucrurile pentru noi. Dr. Job îşi aducea aminte de experienţele lui.
Când am ajuns la Yeotmal, aveam foarte puţini bani. Am început să mă îngrijorez de cheltuielile mele de acolo. A doua zi după sosirea mea, am aflat că voi primi o bursă, care urma să-mi ajungă pentru mâncare şi pentru locuinţa în care urma să stau. Cineva plătise deja banii pentru mine! Bursa era pregătită pentru altcineva, dar autorităţile Seminarului a u fost instruite să mi-o transfere mie. DumnezeulluiElisei este un Dumnezeu minunat. Numele Lui fie lăudat!
Am trecut cu bine un obstacol, dar mă aşteptau altele. Eu nu cunoşteam limba engleză, iar la Seminar toate materiile se predau în limba engleză. Dacă îmi spuneai: „Bună! Ce faci?", *eu credeam că mă întrebi de înălţimea sau greutatea mea.*
44
Mă simţeam ca la Turnul Babei. într-o zi, profesorul m-a rugat să citesc un pasaj dintr-o carte, dar eu n-am înţeles ce mi-a spus. Arătându-mă cu degetul, mi-a spus: „Tu! " Atunci am înţeles.
M-am ridicat în picioare. El mi-a repetat întrebarea. Eu stăteam ca un „stâlp de telegraf". Colegii începuseră să chicotească, în vreme ce profesorul era cuprins de indignare. „Cine a adus astfel de elemente aici, numai pentru a-i strica şi pe ceilalţi?" *a început să strige el. Eu n-am înţeles nici aceste cuvinte. Nedumerirea care se citea pe faţa mea a provocat râsete irezistibile care au cutremurat întreaga clasă. Mai târziu, un prieten apropiat mi-a explicat ce spusese profesorul. M-am întristat foarte mult. Ce puteam face? Dumnezeu mă adusese, fără voia mea, la acest Seminar. Nu aveam nici o*

intenţie să iau o *diplomă, dar Domnul m-a împins înainte prin multe dificultăţi.*
Noi dădeam teste în fiecare vineri. Răspunsurile erau verificate şi date înapoi lunea următoare. Totdeauna era învălmăşeală printre studenţi, pentru că fiecare dorea să a fie notele celorlalţi. Cu toate acestea, nimeni nu întreba ce notă am primit. Nici măcar eu nu eram curios; îmi puneam hârtia în buzunar fără să arunc vreo privire asupra ei. în majoritatea cazurilor, notele mele erau un „zero"mare sau un „X" trasat pe toată hârtia. M-am simţit foarte descurajat. Dar Dumnezeu face minuni. Am trecut primul semestru din prima încercare. în al doilea semestru, notele mele au devenit mai bune. în al doilea an, am fost primul din clasă. Eram considerat un student

excepţional. Am trecut în anul al 3-lea şi în timpul ultimului an, al 4-lea, am avut cele mai bune note şi am obţinut două premii: unul pentru studii biblice şi altul pentru realizări excepţionale la alte materii. Toate acestea s-au datorat doar harului lui Dumnezeu. A fost o parte din planul Lui. Eu am fost numai un instrument umil în mâinile Sale puternice.
Pe faţa lui Job se oglindea smerenia inimii lui, iar ochii îi străluceau de o modestie înnăscută. *Dumnezeu a avut planuri mari pentru mine, despre care eu nu ştiam prea mult. Sincer să fiu, m-am simţit foarte onorat de succesul meu atât de rapid, deoarece fusesem incapabil să privesc în viitor şi să văd înălţimile spre care aceste realizări mă puteau conduce în planul Lui măreţ.*

Capitolul 7

„Samuel a zis întregului popor: «Vedeţi pe cel pe care 1-a ales Domnul? Nu este nimeni în tot poporul care să fie ca el»"
(ISam. 10.24).
Eram în anul al 3-lea la Seminar. Am fost propus pen tru a fi conducătorul comitetului special de şcoală duminicală al studenţilor. Am refuzat, deoarece nu mă interesau campaniile şi propaganda. Cu toate acestea, câţiva prieteni mi-au depus candidatura şi nu voiau să-mi dea pace. Erau studenţi din Japonia, Africa şi din toată lumea. Seminarul, cu toate că era un loc de studiu biblic, constituia şi un loc prielnic pentru dezvoltarea şovinismului. Cum eu eram din Sud, studenţii din Nord şi cei din Est erau foarte porniţi împotriva mea. Am pierdut alegerile, totuşi nu m-am simţit respins. Eram convins că motivul prezenţei mele la Seminar nu era să câştig alegerile.
în anul următor/ conducătorul care fusese ales nu şi-a mai putut continua studiile, deoarece soţia lui era bolnavă şi, prin urmare, trebuia ales un nou conducător. Din nou a fost propus numele meu, împreună cu un student din Mizoran, de care eu eram

convins că va câştiga alegerile. El era medic, deci mult mai calificat, în comparaţie cu mine, pentru a conduce. Pe deasupra, era şi foarte cunoscut la Seminar. Cu cinci minute înainte de terminarea alegerilor, el s-a retras şi a ţinut un discurs studenţilor, în favoarea mea, lucru care a avut un deosebit

impact asupra audienţei. El ştia ce făcuse Dumnezeu în viaţa mea şi mă îndrăgise foarte mult. După ce au fost anunţate rezultatele, am plecat spre casă, fiind noul conducător al comitetului special de şcoală duminicală al studenţilor!
Era un post de invidiat: primeam oaspeţii seminarului, le arătam împrejurimile, participam la întrunirile lor. Toate acestea făceau parte din planul lui Dumnezeu!
Timpul a trecut cu repeziciune, iar cei patru ani la Seminar s-au dus ca un vis. Am început să mă gândesc la viitorul meu. Toţi colegii mei ştiau încotro se îndreptau: unii urmau să devină preoţi, alţii pw-fesori.
Cultul din care făceam parte, Biserica Siriană Mar Thoma, nu recunoştea diploma eliberată de Seminarul din Yeotmal şi, prin urmare, nici nu se punea problema să mă alătur clerului. Nesiguranţa era mare, dar experienţele din trecut m-au învăţat să aştept răspunsul Domnului. în luna noiembrie a venit la Seminar pastorul Harris din Noua Zeelandă, pentru prezentarea de filme creştine. în calitate de conducător al comitetului, l-am primit şi i-am oferit ospitalitatea noastră. Primirea şi aranjamentele pentru şederea lui l-au impresionat adânc. De fapt, el căuta

un reprezentant în India, iar unul dintre profesori m-a recomandat pe mine. Plin de bucurie, pastorul Harris m-a invitat să petrec Crăciunul împreună cu el, la Bangalore.
Era decembrie 1968, o şansă deosebită pentru mine ca să vizitez diferite biserici în Bangalore şi să le vorbesc despre modul în care lucrase Domnul în viaţa mea. La sfârşitul săptămânii petrecute în Bangalore, pastorul Harris m-a angajat să lucrez în misiunea sa de filme creştine. Urma să încep în a doua săptămână din aprilie 1969.
Mare este bunătatea lui Dumnezeu! a spus Dr. Job cu un zâmbet. *Este minunat când mă uit în urmă plin de mulţumire şi văd cât de ingenios Şi-a întocmit Dumnezeu planul Său.*
Am ajuns în Bangalore plin de speranţe. Misiunea de filme era condusă de un comitet, majoritatea membrilor neavând cunoştinţe de specialitate, dar erau gata oricând să se mândrească cu funcţia lor. Unul din fraţii care îl cunoştea mai de mult pe pastorul Harris nu era încântat de prezenţa mea la biroul din Bangalore şi a început să caute tot felul de motive pentru ca eu să fiu trimis la New Delhi, unde urma să se deschidă un nou birou al misiunii. Am fost pregătit să accept provocarea, dar exista un inconvenient. Bangalore era doar la 8 ore depărtare de casă. Aş fi putut să-mi vizitez oricând mama şi fratele. Dacăm-aş fi mutat la Delhi, ar fi fost greu să-i vizitez chiar şi o dată pe an. Am putea spune că bogăţiile lui Dumnezeu sunt ascunse în tufişurile problemelor minore. Dacă nu aş fi fost îndepărtat din Bangalore,

aş fi pierdut belşugul de binecuvântări pe care Dumnezeu le pregătise pentru mine în Delhi.

înainte de apleca la Delhi, pastorulHarris m-a rugat să predic la o convenţie în Tamil Nadu, unde el urma să vorbească. în afară de noi, mai era un vorbitor, P. K. Koshy, binecunoscutul editor al revistei creştine „Agamanadoothan" („Mesagerul venirii Lui"). Urma ca eu să vorbesc primul şi apoi dl. Koshy. A u fost prezenţi foarte m uiţi oameni şi, pe la sfârşitul predicii mele, erau semne vizibile că Duhul lui Dumnezeu îi mişcase. Koshy a observat lucrul acesta şi a zis: „Nu mai este nevoie de încă o predică. Acum • este momentul să ne predăm lui Cristos. Haideţi să ne plecăm capetele în rugăciune şi să-L lăsăm să ne călăuzească".

Apoi i-a chemat în faţă pe cei ce doreau să se predea Domnului. Mii de oameni au răspuns chemării. Ei s-au pocăit şi L-au acceptat pe Isus Cristos ca Mântuitorul lor personal. Aceasta s-a întâmplat în aprilie 1969 la biserica CSI din Kulachal, în districtul Kannyakumari.

Am petrecut noaptea povestind cu Dl. Koshy. El s-a decis să-mi dea de soţie pe fiica sa cea mai mare, Mary, care era studentă la medicină. Căsătoria a a vut loc un an şi Juma ta te mai târziu, pe 2 septembrie 1971.

Aceasta a fost o decizie îndrăzneaţă a unui tată şi un dar neasemuit din partea lui Dumnezeu; ea a fost o mare surpriză pentru mine, deoarece Mary avea studii superioare şi avea o situaţie materială bună, în timp ce eu eram încă necunoscut şi nerealizat în viaţă.

50

Am pornit spre India de Nord împreună cu partenera mea de viaţă, pentru a începe Misiunea de filme creştine. Odată ajunşi în New Delhi, ea a început să lucreze ca medic la spitalul Safdarjung, iar eu mi-am început turneele prin diferite oraşe, în serviciul Misiunii. îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pen tru miile de oameni care s-a upreda t Lui în urma turneelor mele.

La scurt timp după începutul vieţii noastre la New Delhi, am primit o scrisoare de la pastorul Harris, care era în Noua Zeelandă, informându-ne că Misiunea din India va fi închisă din cauza lipsei resurselor financiare. A fost o lovitură neaşteptată. Salariul pe care-1 primea soţia mea nu putea acoperi cheltuielile Misiunii de filme. Mi-a fost teamă că voi retrăi clipele grele ale anilor 1963-64.

Dar lucrul lui Dumnezeu nu va fi oprit niciodată înainte de sfârşit. El îmi pregătea drumul în tăcere. Lăudat să fie Domnul!

Cu câtva timp în urmă, în 1969, pe când lucram pentru Misiunea de filme creştine, Asian Advance, am vizitat oraşul meu natal, pentru a prezenta o serie de filme creştine, printre care şi binecunoscutul film „Misiunea Apollo 11", care arăta aselenizarea primilor oameni. Filmele au atras mari mulţimi de oameni; la fiecare întâlnire participau între 3 000 şi 5 000 de oameni. Desigur, ei erau mai interesaţi să vadă cum a debarcat omul pe lună, decât să asculte Evanghelia. La întrunirile noastre veneau atât de mulţi oameni, încât vânzările de bilete ale unui circ din apropiere au scăzut considerabil. Di-

51

rectorul circului a încercat să mă mituiascăpentru a pleca de acolo. Bineînţeles că am refuzat.

Nu departe de noi, evanghelistul Kenny Joseph din Japonia făcea evanghelizare; auditoriul lui a scăzut brusc la mai puţin de o sută de oameni. A fost disperat, dar când a aflat că acea mulţime era atrasă de întâlnirile noastre, s-a hotărât să ni se alăture. I-am acordat câteva minute să predice între filmele noastre. Kenny a mai participat, împreună cu mine, sila alte 7cruciade, în Kerala. Mii de oameni veneau la fiecare prezentare de film, iar noi o transformam într-o evanghelizare.
Când cruciadele au luat sfârşit, Kenny a trebuit să plece. înainte de a pleca, mi-a întins un cec cu 700 de $. Eu l-am refuzat şi i-am spus că nu am nevoie de bani, deoarece banii de care a fost nevoie pen tru în truniri au fost adunaţi de la oameni, şi totul fusese plătit. Kenny a rămas surprins şi a spus: „Tu eşti primul misionar indian cafe refuză o donaţie!" *Ca semn al prieteniei, şi-a scos ceasul de la mână şi mi 1-a dat. L-am primit plin de respect.*
In anii care au urmat, Kenny a fost un participant nelipsit la evanghelizările pe care le-am ţinut şi el a fost cel care m-a introdus la pastorul Richard Wurmbrand.

Capitolul 8

„Tu dar, copilul meu, întăreşte-te în harul care este în Cristos Isus. Şi ce-ai auzit de la mine în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Cristos. Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, dacă vrea să placă celui ce 1-a scris la oaste. Şi cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli. Plugarul trebuie să muncească înainte ca să strângă rodurUe. înţelege ce-fi spun: Domnul îţi va da pricepere în toate lucrurile" (II Tim. 2.1-7).
La fel ca între Pavel şi preaiubitul lui copil, Ti-motei, între pastorul Wurmbrand, apostolul celor torturaţi, şi Job există o relaţie unică. Ei au aceeaşi inimă şi minte, credinţă şi viziune, dragoste şi răbdare. Aş putea spune că Dr. Job întrupează calităţile profetice ale pastorului Wurmbrand. Mi-am lăsat privirea să cutreiere prin camera de lucru a lui Job. O poză a pastorului Wurmbrand şi a soţiei lui împodobea unul din pereţii camerei, iar în bibliotecă se puteau vedea cărţile scrise de cei doi.

- *în 1972, pastorul Wurmbrand a vizitat Japonia,* l-am auzit pe Job continuând. *Kenny Joseph era şi el acolo. Pastorul Wurmbrand dorea să-şi extindă misiunea şi în India şi 1-a rugat pe Kenny să-1 ajute să găsească un indian potrivit, capabil să conducă misiunea chiar şi în vremuri grele. Kenny n-a trebuit să se gândească nici măcar o fracţiune de secundă, după cum mi-a spus el mai târziu. El cunoştea un indian, „un adevărat ostaş al Evangheliei", care nu cu mult timp în urmă refuzase oferta lui de bani. Eu am aflat despre întâlnirea lor numai după ce am primit o scrisoare de la pastorul Wurmbrand. Atuncimi-am amintit versetul 17din Psalmul 40: „Eu sunt sărac şi lipsit, dar Domnul Se gândeşte la mine." Domnul, care Se îngrijeşte de mine, 1-a făcut pe servitorul Lui să mă recomande, pentru a primi această mare responsabilitate.*
Pastorul Mihai Wurmbrand, directorul general al J.T.T.C.W. şi singurul fiu al

pastorului Wurmbrand, mi-a trimis o scrisoare în care mă ruga să-1 sprijin în misiunea lui de publicaţii creştine, l-am răspuns: „în prezent lucrez pentru Misiunea de filme Asian Advance şi nu pot să părăsesc această organizaţie, atâta vreme cât va funcţiona aici. Cu toate acestea, doresc să ajut la publicarea revistei dumneavoastră în India şi voi face tot ce va fi necesar în acest scop. Eu şi soţia mea suntem bucuroşi să contribuim cu zeciuiala noastră pentru a acoperi cheltuielile de tipărire şi distribuire a revistei în India."
Pastorul Mihai Wurmbrand a acceptat cu bucurie propunerea. După cum am promis, am început să

public în India revista „Torturat pentru Cristos". *Prima ediţie a apărut în noiembrie 1972. împreună cu soţia mea, le-am pregătit, le-am timbrat şi apoi le-am expediat.* ,
Pe atunci lucram cu Misiunea Asian Advance. Când ea şi-a încetat activitatea în India, a încetat şi salariul meu. I-am scris pastorului Wurmbrand: „Deoarece a încetat activitatea Misiunii Asian Advance în India, eu nu voi mai beneficia de salariul pe ca-re-1 primeam din Noua Zeelandă. Prin urmare, nu voi mai putea continua serviciile voluntare pe care vi le-am oferit până acum ". După ce a aflat cum stau lucrurile, pastorul Wurmbrandm-a angajat ca evanghelist al Misiunii pentru India, oferindu-mi un salariu pe măsura serviciului. Cum răsplăteşte Dumnezeu pe slujitorii Săi credincioşi!
Căile deschise mie în misiunea Wurmbrand sunt nenumărate. Pot să călătoresc prin toată India, predicând Evanghelia; pot să cunosc lideri de seamă creştini şi necreştini; pot călători,în străinătate: pot să-L mărturisesc pe Isus Cristos în America, Europa, Asia şi Africa.
Dr. Job s-a cufundat în gânduri.
- *La ce te gândeşti?* l-am întrebat.
Mă uitam în urmă, în anul 1963, la tânărul slăbit de foame, incapabil să înveţe engleza, care nu văzuse niciodată un străin şi care nu călătorise mai mult de 5 km, nici măcar cu autobuzul, mergând pe jos de cele mai multe ori! Pas cu pas, prin valea întunericului şi a încercărilor, El m-a condus de-a lungul drumului, în ultimii22 de ani, până în prezent. Căile lui Dumnezeu sunt totdeauna minunate!

Richard Wurmbrand este un nume cu greutate în lumea evanghelică. Job este foarte emoţionat când vorbeşte despre pastorul Wurmbrand şi despre suferinţele îndurate în închisorile comuniste din România, ţara lui natală.
în 1945, când comuniştii au venit la putere în România, pastorul Wurmbrand şi-a început misiunea în subterană. în timp ce comuniştii vânau liderii creştini, el conducea biserica din subterană. Cu toate acestea, el şi sofia lui, Sabina, au fost aresta fi în anul 1948 şi condamnaţi la închisoare grea. Opt ani mai târziu a fost eliberat pentru a fi din nou arestat şi condamnat la închisoare în 1959.
Creştinii din România s-au rugat fără încetare pentru eliberarea lui. Anuţa

Moise, prietenul lor de familie, a luptat din greu să obfină eliberarea lor. Ca rezultat al amnistiei generale din 1964, a fost eliberat şi pastorul Wurmbrand. Temându-se să nu fie din nou arestat, creştinii din Norvegia au purtat negocieri cit guvernul României, pentru a fi lăsat să plece din fără. Pe atunci, guvernul României începuse să „vândă" prizonierii creştini pentru preful de 800 £, dar pentru pastorul Wurmbrand preful a fost ridicat la 2 500£.

în mai 1966, Richard Wurmbrand a depus mărturie în fa fa Comitetului de Securitate Internă al Senatului American. Experienfele lui din închisorile comuniste au fost înregistrate, iar cicatricele rănilor lui, primite în timpul torturilor, au fost examinate de experţi care au declarat că el a suferit 18 răni adânci. Când vestea torturii s-a răspândit în toată

56

lumea, guvern ui României a plan uit să-1 omoare pe pastorul Wurmbrand în septembrie 1966. Modul în care a scăpat din acest complot este descris în cărţile sale: „Tortured for Christ" *(în rom.:* „Strigătul Bisericii prigonite". *N. Ed.) şi* „Cu Dumnezeu în subterană".

Creştinătatea era dornică să vadă martirii care supraviefuiseră şi, în special, pe acest creştin evreu şi apostol al martirilor din silele noastre. în sfârşit, a fost fixată o dată pentru vizita lui în India.

Pastorul Wurmbrand a ajuns în India pe 4 octombrie 1973, unde a stat o zi. Urma să se adreseze unei mulfimi distinse, adunate la auditoriulMavalankar din NewDelhi. Mulfi conducători religioşi, aefionând diplomatic, au refuzat invita fia, deoarece el era considerat un anticomunist. Până şipolifia era în alertă, în ajunul întâlnirii, când eu eram plecat la aeroport să-1 aştept, polifia a venit de două ori la mine acasă, deoarece eu eram organizatorul acestei întruniri. Când, în sfârşit, m-au văzut împreună cu pastorul Wurmbrand, au venitşiau început să-ipună diferite întrebări. însă el le-a spus că nu este într-o misiune de propagandă, ci în misiune pentru Domnul Isus Cristbs; el face înconjurul lumii pentru a depune mărturie despre dragostea nemărginită a Stăpânului său. Până şi guvernul Indiei a recunoscut că acest servitor umil al lui Dumnezeu îi iubeşte chiar şi pe comunişti. Printre miile de ascultători care erau aduna fi în a uditoriulMa valankarse afla u n umeroşi lideri creştini care, din motive politice, ocupaseră locurile din spate. Astfel că privilegiul de a-1 introduce pe

57

Richard Wurmbrand i-a revenit lui Job. Mulţi din aceşti creştini cunoscuţi l-au văzut atunci pe Job, pentru prima dată. Sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru această oportunitate de a mă face cunoscut acestor oameni cu prilejul introducerii pastorului Richard şi a cauzei lui.

Dacă copilăria are o influenţă atât de puternică asupra caracterului unui om, atunci noi trebuie să cunoaştem copilăria lui Job pentru a-1 înţelege mai bine. Astfel că mă aventurez să privesc retrospectiv de la Job, apreciatul „Doctor al Divinităţii", licenţiat al Universităţii Creştine Indiana din Statele Unite la copilul din Biserica Creştină Siriană Mar Thoma din Kunnamkulam, care a fost botezat „Iyyu" (Job).

Capitolul 9

„Iată, Robul Meu va propăşi; Se va sui, Se va ridica, Se va înălţa foarte sus" (îs. 52.13).

Personalităţi din conducere, cetăţeni de vază şi lideri creştini din toate denominaţiunile s-au întâlnit la Vithal Bai Patel pentru un eveniment deosebit, şi anume pentru a-1 felicita pe Job cu ocazia primirii doctoratului în teologie. întrunirea a fost prezidată de Joseph Mar Ireaneous, episcopul Bisericii Mar Thoma. Cuvântul de deschidere a fost rostit de Dr. Gopal Singh, şeful comisiei cu problemele minorităţilor. In ziua de 23 iulie 1982, cetăţenii oraşului Delhi i-au înmânat lui Job o hârtie pe care erau scrise următoarele cuvinte:

„Provenit dintr-o familie săracă, el a biruit cu îndrăzneală diferite greutăţi şi, ca martor al Evangheliei, s-a implicat în numeroase activităţi, lucru care 1-a făcut beneficiarul multor binecuvântări.

Acestui om i se oferă acum titlul de Doctor. Noi, cetăţenii oraşului Delhi, ne exprimăm respectul şi-i adresăm felicitările noastre".

O altă recunoaştere publică i-a fost înmânată de locuitorii oraşului său natal, Kunnamkulam. Uniunea

Asociaţiei Creştine Evanghelice, Kunnamkulam, l-a onorat cu următoarele rânduri:

„Ne amintim cu plăcere momentul în care Dr. Job s-a alăturat societăţii noastre, acum 20 de ani, precum şi de clipa în care L-a primit pe Isus Cristos | ca Mântuitorul al său personal. De atunci, el este un membru activ al acestei societăţi. Călduroasa trimitere, pe care am oferit-o fratelui Job pentru a urma Seminarul Biblic din Yotmal, ne este încă proaspătă în minte. A ceasta niică organizaţie a a vutprivilegiul să-1 călăuzească şi să-1 îmbărbăteze în viaţa sa spirituală şi în toate activităţile creştine în care a fost antrenat".

Haideţi să privim înapoi la copilăria şi tinereţea lui Job.

- M-am născut în Kunnamkulam, în familia Peramangalom, la 19 ianuarie 1945. Pe tatăl meu îl chema Porinchu, iar pe mama Ittyenam. Când am fostdusla biserică pentru botez, tatăl meu s-a hotărât să-mi pună numele Iyyu, după Iov cel drept. Preotul Bisericii Southern Travancore, care trebuia să mă boteze, a considerat nepjăcut acel nume şi m-a botezat Job.

Tatăl meu lucra la dispensarul veterinar al guvernului. A început să lucreze la vârsta de 7 ani şi s-a pensionat după 53 de ani de muncă, în 1962.

Am multe lucruri să-ţi spun despre mama mea. A fost o femeie foarte evla vioasă şi n umai ei îi da forez faptul că acum sunt pe calea Domnului.

Când tatăl meu a fost transferat la Erumapetty, eu abia împlinisem 6 ani. La acea vârstă fragedă, eu

eram deja un „om de afaceri", care vindea alune şi sifon într-o staţie de autobuz. Făceam acest lucru împreună cu fratele meu mai mare şi astfel am putut să-mi însuşesc cunoştinţele de bază în ceea ce priveşte relaţiile cu

oamenii.
- Ce poţi să-mi spui despre anii de şcoală? l-am întrebat.
- La şcoală, am fost un elev mediocru. Oricum, am excelat la sport şi alte activităţi extraşcolare. A câştigat la cros probele de 100 şi 400 m, la săritura în înălţime şi la cea în lungime. Am fost campionul juniorilor la nivelul 7. Am câştigat lauri în competiţii oratorice. Am jucat în piese de teatru, o dată în rolul unei soţii casnice, iar altă dată în rolul unei tinere fiice.
Job şi-a amintit versurile unui cântec pe care l-a cântat pe scenă şi a început să-1 fredoneze: *„Illimulam Kadukalil Allalalem Padi Varum Thennalea, Thennalea... "* (Malayalam).
- Dr. Job, aţi fost vreodată Romeo?
- Foamea şi romantismul nu merg mână în mână. îngrijorându-mă de hrana zilnică, nu am avut timp pentru astfel de sentimente.
- Cum v-aţi întors la Dumnezeu?
- Când aveam 12 ani, un predicator, Paul Maşter, de la Kunnamkulam, a venit la Erumapetty pentru a vesti Evanghelia. Acolo era o femeie care trăia în păcat; ea şi-a mărturisit starea şi a venit la Cristos. Paul Maşter a fost invitat la ea, pentru rugăciune, iar el m-a luat şi pe mine. Ei vorbeau împreună din Scriptură. Am fost rugat să citesc Ioan 1.12: „Dar

tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" .
Pa ui Maşter mi-a cerut să mai citesc o da tă acest verset, pentru binele meu, apoim-a întrebat dacă eu cred ce am citit. Am răspuns afirmativ. .
„Atunci, ai' devenit un copil al lui Dumnezeu. Isus Cristos a devenit Salvatorul tău", *mi-a spus el. Aceasta a reprezentat o nouă experienţă pentru mine. Şi astăzi simt că am fost chemat în slujba Domnului din acea zi. Mai târziu, K. M. Mathew, un alt slujitor al lui Dumnezeu, a neiezit drumul progresului meu spiritual. El a avut o influenţă atât de puternică asupra mea, încât îl consider tatăl meu spiritual.*
- Vrei să spui că ai devenit evanghelist în urma acelei întâmplări şi a întâlnirii acelei persoane?
- Nu, au existat multe alte întâmplări şi evenimente. Citeşte Luca 10.2: „Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Său".
Problema şomajului era atât de gra vă, încât chiar şi oamenii cu studii superioare alergau după locuri de muncă. Prin contrast, acest loc din Biblie arată că sunt multe locuri vacante. Iar în versetul următor, se arată de ce calificative este nevoie. M-am gândit să-mi găsesc un serviciu, pentru a-iputea întreţine pe mama şi fratele meu şi, în acelaşi timp, să fac şi slujba de evanghelist. Dar rugăciunea mamei mele către Domn ui secerişului a fost ca fiul ei să fie trimis pentru secerişul Lui. Dumnezeu a ascultat rugăciunea ei fierbinte.

Capitolul 10

„Şi Ana se ruga Domnului cu sufletul amărât şi plângea! Ea a făcut o

juruinţă şi a zis: «Doamne, Dumnezeul oştirilor! Dacă vei binevoi să cauţi spre întristarea roabei Tale, dacă-Ţi vei aduce aminte de mine şi nu vei uita pe roaba Ta şi dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina Domnului pentru toate zilele vieţii lui, şi brici nu va trece peste capul lui»" (\. Sam. 1.10,11).
Acum aş dori să-ţi vorbesc despre mama mea.
Bunica din partea mamei a fost o femeie foarte religioasă şi de mic copil s-a temut de Dumnezeu. Ea a avut 4 copii: trei fete şi un băiat. Mama mea a fost al treilea copil. Cea mai mare dorinţă a bunicii mele era să-şi crească copiii în adevărata credinţă. Pe mama o chema Ittyenam sau Ana, sora ei mai mare se chema Achayi, iar cea mai tânără se numea Elacharşi ea şi-a petrecut o parte din tinereţea ei cu sora Kellawya, la mănăstirea Tiruvalla. Pioasa mea bunică le-a influenţat mult pe fetele ei.
Personalitatea mamei mele s-a focalizat pe viaţa ei de rugăciune şi ospitalitatea faţă de oamenii lui Dumnezeu. Subiectul ei permanent de rugăciune a

fost unul asemănător cu al Anei, şi anume ea cerea un Samuelpentru lucrul lui Dumnezeu.
Mama mea a nădăjduit ca fiul ei cel mai mare, care purta numele cunoscutului evanghelist Sadhu Kochu Kunju Upadeshi din Kerala, să devină misionar; dar în zadar. Isai a avut 7 fii puternici şi bine instruiţi în ce priveşte lupta, dar, cu toate acestea, păstorul Da vid a fost uns ca împărat. în mod asemănător, Evanghelia mi-a fost destinată mie. Mama mea a făcut ojuruinţă şi m-a dedicat slujbei Lui.
Tatăl meu avea alte planuri. El nădăjduia să ocup o funcţie asemănătoare cu a sa. Rugăciunea mamei mele a cântărit mai mult decât dorinţa tatălui meu. Noi am fost 4 fraţi. Doi dintre fraţii mei erau cu 16 şi, respectiv, 12 ani mai mari decât mine. Când eu aveam 16 ani, ei erau deja căsătoriţi şi preocupaţi cu întreţinerea familiilor lor. Prin urmare, mie mi-a revenit întreaga responsabilitate de a îngriji de mama şi fratele meu mai mic.
Cele mai remarcabile calităţi ale mamei mele, care m-au influenţat profund, au fost mila şi ospitalitatea ei.
La scurt timp după Al Doilea Război Mondial, foametea bântuia la tot pasul. Deoarece locuiam la Vadakkancherry, lângă Trichur, unde fusese transferat tatăl meu, tot timpul aveam musafiri. Mama mea se străduia să fie. ospitalieră, oferind adăpost şi hrană ce trebuiau să fie pentru copiii ei. Cu toate că tatăl meu avea un salariu mic, el trebuia să-şi menţină poziţia socială. Acest lucru s-a arătat a fi dificil, deoarece nevoiaşii totdeauna se uitau la

persoane cu opoziţie socială, pentru a primi tot felul de ajutoare.
Această perioadă a coincis cu înfiinţarea Bisericii Penticostale Indiene. în localitatea noastră exista, de asemenea, o astfel de adunare. Evanghelişti re-numiţi, ca: Kuriappan Upadeshi, Mathew Sanyasi din Kunnâmkulam, Easow Upadeshi din Travan-core, veneau la Vadakkancherry pentru a participa la

întruniri. Casa noastră era deschisă întotdeauna pentru evanghelişti. Fiind plină de râxmă pentru a-i servi pe slujitorii Domnului, mama mea le pregătea mese somptuoase, iar noi, de multe ori, răbdam de foame. Fratele meu mai mare, Varu, n-a mai putut suporta această situaţie şi, într-o zi, a alergat în bu-, că tărie şi s-a certat cu mama, întrebând-o de ce îi hrăneşte pe aceşti evanghelişti, în vreme ce eu, un copil de nici 4 ani, trebuie să rabd de foame. Mama a închis uşa bucătăriei şi a închis şi gura fratelui meu, spunându-i: „Fiule, ştii că ei sunt îngerii lui Dumnezeu? El ne va răsplăti". *Acum, după ani de zile, când călătoresc prin diferite ţări, ca evanghelist, mă bucur de ospitalitatea pe care odată mama mea le-a oferit-o acelor predicatori săraci. Ori de câ te ori sun t in vita t de credincioşi bogaţi să iau parte la mese festive în restaurante luxoase, îmi amintesc de scenele din bucătăria noastră şi aud cuvintele mamei. Astăzi, ele s-au împlinit; Dumnezeu a răsplătit.*

„Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi; căci unii prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri" (Evr. 13.2). *Mama m-a învăţat caracterul neschimbat*

al acestui verset. De aceea, încerc să fiu cât se poate de ospitalier.

Chiar şi în timpul celor 10 ani petrecuţi cu mine la Delhi, ea şi-a păstrat ospitalitatea. Ca de obicei, ea era plină de entuziasm când era vorba să ofere altora găzduire. în fiecare zi in vita pe cineva la masă şi ea însăşi îi servea pe misionari. Ea insista ca fiecare să primească mâncăruri alese.

Dr. Job a râs din toată inima.

- Cum te-a călăuzit mama ta în activitatea misionară? Ce aştepta ea de la tine?

- Mama dorea să devin vicar la o parohie, un preot îmbrăcat în sutană, care să ţină discursuri elocvente de la amvon. PastorulK. P. Philip Achen, care m-a călăuzit în activităţile mele evanghelice, dorea acelaşi lucru. Dar să-fi spun întâi despre contribuţia mamei.

Ori de câte ori trebuia să predic, mama mea mă instruia cu privire la ceea ce să spun: subiectul cel mai potrivit pentru fiecare ocazie şi semnificaţia spirituală a versetelor selectate. Ea cunoştea profund Scripturile! în adevăr, mama a fost profesorul meu. Ea m-a încurajat să dobândesc o cunoştinţă largă în ce priveşte lucrurile spirituale şi să mă aventurez pe drumuri necunoscute şi neexplorate până atunci.

Dumnezeu, Care aude rugăciunile celui credincios, i-a răspuns şi ei! Una din dorinţele ei s-a împlinit când am absolvit Seminarul Biblic, Yeotmal. Iar când am fost cooptat în Misiunea internaţională a pastorului Wurmbrand, s-a împlinit dorinţa ei de a-şi vedea fiul misionar. Când m-am dus să o vizitez,

ea a rămas foarte uimită, văzându-mă îmbrăcat în costumul de absolvent al Universităţii Creştine Indiana, unde mi s-a conferit titlul de Doctor în teologie: fusese împlinită chiar şi dorinţa ei cea mai tainică. M-a privit lung şi era gata să plângă: „Job, fiul meu, tu nu ai devenit preot, ci episcop!" *La această scenă era prezent şi K. T. Cherian, managerul firmei Travancore*

Ltd.
Să ne întoarcem la anii 1963, când aveam 17ani. Eu am acceptat atunci dorinţa mamei şi m-am dedicat lucrării lui Dumnezeu, cu gândul că tatăl meu va putea îngriji de mama şi fratele meu mai mic. Am hrănit misionarul din mine cu versetele 1-10 din Le. 10. Versetul 4 spune: „Să nu luaţi cu voi nici pungă, nici traistă, nici încălţăminte". Eu n-am avut nimic din toate acestea.
Am plecat, având cu mine doar Biblia şi o mică pungă dăruită de mama mea. Punga conţinea economiile ei de-o viaţă, precum şi bijuteriile ei modeste. Mi-a oferit-o cu cuvintele: „Fiule, te.rog, ia această pungă. Este tot ce am. Vinde tot; poate te va ajuta să scapi de foamete. Mie nu mi-a mai rămas nimic acum. Dumnezeu va avea grijă de tine".
Cuvintele pe care mi le-a adresat au fost mai de preţ decât aurul.
Dar banii s-au terminat mai repede decât mă aşteptam. Aveam probleme financiare. Tatăl meu a murit la 14 mai 1964, ceea ce a reprezentat o lovitură şocantă pentru noi. Greutatea jugului se afla în întregime pe umerii mei.
Nimeni nu te plăteşte pentru propovăduirea Evangheliei. Câmpul era prea vast pentru a arunca
67
sămânţa, iar eu nu eram întotdeauna capabil să pregătesc pământul. Mă simţeam descurajat şi istovit din cauza foamei.
Chiar şi în astfel de momente, mama mea dragă îmi amintea: „Fiule, dacă Domnul te-a chemat, El îţi va purta de grijă". *Credinţa ei puternică mă uimea. Ea mi-a dat curaj. Cu toate acestea, zile în şir a trebuit să-i văd cum sufereau de foame. într-o zi, fratele meu a leşinat la şcoală; neajutorat, l-am privit cum era adus acasă de prietenii lui.*
Mama mea a fost stăruitoare: „Să nu dai înapoi, indiferent ce s-ar întâmpla. Fă ceea ce ţi-a încredinţat Domnul".
„Indiferent ce s-ar întâmpla, eu nu voi da nici un pas înapoi!" am răspuns eu hotărât, bazat pe tăria sfatului ei.
Odată cu creşterea în credinţă, a crescut şi mizeria noastră. Aceasta a chinuit-o. Pe lângă foamete, a trebuit să îndure şi boala. Picioarele ei erau pline de bube şi zăcea în pa t.
Oamenii buni au avut milă de noi, văzându-ne într-o astfel de mizerie. Aceia care ne urau m-au întrebat: „Nu poţi să-ţi iei o slujbă pentru un timp şi să îngrijeşti de mama ta?" *Un creştin a fost foarte amabil şi mi-a făcut o ofertă, să lucrez ca vânzător în magazinul său de textile, pentru un salariu lunar de 100 rupii.*
Dar am fost reţinut de avertismentul Domnului: „Oricine pune mâna pe plug şi se uită înapoi nu este destoinic pentru împărăţia lui Dumnezeu" (Le. 9.62). M-am hotărât să nu iau o altă slujbă
decât cea a lui Dumnezeu. Mama a fost foarte fericită de decizia mea. Creştini miloşi ne-au ajutat, oferindu-ne anumite sume de bani. Cu acei bani cumpăram grâu şi orez; aveam nevoie de strictul necesar, de vreme ce nu ştiam când vom mai putea cumpăra grâu. Chiar şi în astfel de situaţii n-am

mărturisit nimănui durerile noastre şi nici n-am cerut ajutor de la vreun om. Mama mea a fost un „fenomen" care putea să păstreze înăuntrul ei suferinţe nesfârşite. Cu toate acestea, într-o zi am văzut-o leşinând, iar eu eram incapabil să-i ofer o mână de ajutor.

- *Când s-a întâmplat aceasta?* am întrebat.

- *în ziua în care am plecat la Ycotmal, prietenii mei şi un grup de credincioşi au venit la gară să mă conducă. M-au binecuvântat şi mi-au urat de bine. Dar mama era foarte tăcută. Ea era îngrijorată de soarta fiului ei, care o părăsea şi pleca atât de departe, fără bani şi fără nici o promisiune de ajutor.*

Locomotiva a fluierat, trenul a pornit, iar mama a leşinat şi a căzut pe peron. Oamenii care-mi făceau cu mâna s-au grăbit s-q ajute. în tren am stat ne-mişcat şi cu inima îndurerată. Inima îmi plângea cu amar pentru scumpa mea mamă.

Această scenă mi-a rămas în minte pe tot timpul călătoriei. Mai târziu, am aflat că avusese febră mare şi că fusese la un pas de moarte. Ea lăsase vorbă că, dacă va muri, ştirea să nu-mi fie transmisă. Ea a dorit chiar ca moartea ei să nu fie un obstacol în calea studiilor fiului ei. Câteva săptămâni mai târziu, am aflat că mama avea dreptul la pensia de văduvă.

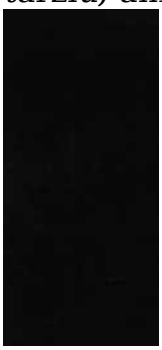

Acestea sunt amintirile despre dulcea mea mamă. Ea a fost o sursă de putere şi inspiraţie în activitatea mea misionară.

în 1972, ea a venit la Delhi, pentru a locui împreunăcu mine. Pe atunci, eu eram căsătorit şi aveam şi copii. Ea a fost piatra de căpătâi a căminului nostru liniştit şi o bunică mult iubită. Când ne-am mutat în casa noastră din Green Park, în anul 1978, ea a fost cea mai bucuroasă şi a con tin ua t să-igăzduiască pe musafiri. Pe atunci era încă în putere.

înainte de întoarcerea mea din America, am cumpărat pentru mama mea un material alb, scump, din care ea i-a dat o parte fiului fratelui meu mai mare, dar, dintr-un instinct necunoscut, a păstrat restul într-un loc sigur.

Propunerea mamei de a invita prietenii şi cunoştinţele noastre la o rugăciune de mulţumire pentru doctoratul meu, a fost primită de toţi cu bucurie. Invitaţiile au fost făcute în numele ei pentru data de 11 iulie 1982. Era duminică, iar rugăciunea urma să se desfăşoare seara. Pregătirile continuau.

Tocmai când pregătirile erau în toi, pe 7 iulie, sănătatea mamei s-a

înrăutăţit. Pe 8 iulie a făcut febră, iar în seara zilei de 9 iulie, starea ei, s-a înrăutăţit şi mai mult. întorcându-se de la serviciu, soţia mea a examinat-o pe mama şi a găsit că se afla într-o stare foarte critică. La ora 10 seara, a fost internată la spitalul Holy Family. *Doctorii care au examinat-o ne-au sfătuit să informăm toate rudele cu privire la starea ei.*
în ziua următoare, ea s-a simţit mai bine. Febra îi scăzuse şi putea vorbi cu rudele care veniseră s-o

viziteze. Sâmbătă seara, toate rudele veniseră la Delhi. Noi am continuat pregătirile pentru rugăciunea de mulţumire.
Duminică-dimineaţa, mama arăta veselă şi bine .. dispusă. Şi-a petrecut ore în şir, vorbind cu prietenii şi rudele care veniseră s-o viziteze la spital. Acela a fost cântecul ei de lebădă. La amiază ea a plecat acasă, în locuinţa cerească.
Copleşit de emoţie, Dr. Job a rămas tăcut multă vreme.
- Ea a murit la 11 iulie 1982, fără să-şi fi jucat rolul la sărbătoarea recunoştinţei, pe care o pregătise. A părăsit scena doar cu câteva ore înainte de căderea cortinei; probabil, totul a fost organizat în mod divin.
în seara aceea, în loc să spună ea bun-venit musafirilor, oaspeţii şi-au adus omagiul lor în faţa unui trup nemişcat şi lipsit de viaţă. Ea a fost aşezată în camera decorată pentru sărbătoare, fiind învelită în haina albă, cumpărată special pentru ea din America şi pe care o păstrase pentru acoperirea rămăşiţelor ei pământeşti, ca şi când ar fi fost avertizată de Duhul Sfânt s-o ţină pentru acest scop. Totul părea nou şi înviorător.
în Ecl. 7.1, Solomon spune: „Ziua morţii este mai bună decât ziua naşterii". Mii de oameni s-au adunat pentru a-şi aduce omagiul lor. Invitaţii care veniseră pentru sărbătoarea recunoştinţei au trebuit să fie martorii morţii. George Parakken s-a ridicat pentru a transmite condoleanţe din partea tuturor:

„ Adevăraţii luminaţi caută adevărul, iar vieţile lor îl reflectă... Aceasta este o ceremonie de predare a ştafetei. Această mamă minunată, ale cărei lacrimi şi rugăciuni i-a adus aprecieri fiului ei, i-a dăruit tot ce avea. Ea şi-a terminat misiunea foarte solemn şi foarte frumos".
Luni, 12 iulie, la ora 5 după-amiaza, corpul ei împodobit cu coroane şi flori a fost depus la cimitirul PrithviRajdin NewDelhi, într-o procesiune sumbră. Ia ceremonie, au participat oameni din toate categoriile sociale şi de toate rasele. Drumul ei s-a încheiat, dar mireasma amintirilor este încă vie. Pe o lespede de ciment, printre nenumăratele morminte de marmoră, este gravat: „Ittyenam". *în locul unui cavou de marmoră, fiul ei misionar a folosit acei bani pentru construcţia unui locaş de închinare într-un cartier sărac, Kalyanpuri, în estul oraşului Delhi, unde am oficiat o slujbă în Ziua Independenţei, în 1985. Acolo L-am slăvit pe Domnul Isus împreună cu cei săraci.*
Job era acum cufundat într-o lume a lui, aparte, şi avea lacrimi în ochi.

Capitolul 11

„Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, şi El i-a izbăvit din necazurile lor. A oprit furtuna, a adus liniştea şi valurile s^au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniştit şi Domnul i-a dus în limanul dorit. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui şi pentru minunile Lui faţă de fiii oamenilor!" (Ps. 107. 28-31).

Pentru o persoană care şi-a încredinţat viaţa în mâinile lui Isus Cristos, orice problemă, orice încercare sau bătaie de joc pe care trebuie să le înfrunte, Domnul însuşi le rezolvă. Amintiţi-vă că Domnul care împărtăşeşte bucuriile şi necazurile noastre este Acela Care controlează Universul. El Se îngrijeşte de cele mai mici amănunte ale vieţii noastre, pe care le-a planificat cu multă minuţiozitate.

Aceasta nu constituie o axiomă sau un citat dintr-o carte de filozofie, ci un lucru pe care eu l-am experimentat întotdeauna.

Pe data de 24 noiembrie 1976, am participat, împreună cu pastorul Wurmbrand la o întrunire evanghelică în oraşulMadras, care a a tras o m ultime de oameni. întrunirea s-a ţinut pe terenul Bisericii

73

din India de Sud. Cerul era întunecat şi chiar înainte de începerea adunării începuse să plouă mărunt. Oamenii erau descurajaţi. Aceea era singura ocazie în care pastorul Wurmbrand putea să predice în acel oraş. Dacă ar fi plouat, toată munca depusă ar fi fost în zadar, iar întâlnirea s-ar fi anulat. în acel moment, pastorul Wurmbrand a venit pe scenă, zâmbind şi cu o faţă senină, s-a îndreptat spre microfon şi a anunţat: „Nimeni să nu se îngrijoreze din pricina ploii. Toată lumea să ia loc. Nu va ploua până la sfârşitul întrunirii". *Oamenii care cunoşteau meteorologie n-ar fi putut crede. Ei ştiau că aşa nori negri anunţau cu siguranţă o ploaie cu găleata. Pastorul Wurmbrand a continuat:* „Imediat ce se va termina adunarea, grăbiţi-vă să mergeţi acasă, pentru că atunci va începe să plouă. Dacă plouă în timpul adunării, pierderea este a lui Cristos. Voi ştiţi că Isus a fost evreu. Nici un evreu nu intră într-o afacere în care poate să piardă. Eu însumi sunt evreu şi mi s-a încredinţat o afacere profitabilă de către un alt evreu pe care-L cheamă Isus. Timp de 14 ani am stat în închisorile din România, iar Isus m-a adus în acest loc. Este problema lui Isus dacă eu o să vă vorbesc astăzi, aici, în oraşul Madras. Dacă va ploua, marea pierdere va fi a lui Isus. Este normal să gândiţi că Job va suferi toate pierderile. Poate vă gândiţi că toate cheltuielile făcute de Job pentru scaune, lumini şi alte aranjamente, sunt în zadar. Această bănuială este fără temei. Banii pe care i-a cheltuit nu-i aparţin lui. Ei i-au fost încredinţaţi de Isus pentru a duce la îndeplinire misiunea

74

Lui. Aşadar, orice pierdere datorată ploii va fi o pierdere pentru Isus. Domnul care a apreciat valoarea celor 2 bănuţi ai văduvei, nu va îngădui să

se piardă nici un ban de-al Său. Şi, mai este ceva: Isus a potolit furtuna şi marea. Aici, El va opri norii pentru ucenicii Lui, până la sfârşitul adunării. Veţi vedea imediat
acest lucru".
Episcopul Sunder Clarke, care era pe podium, se uita la cer şi asculta cuvintele pastorului Wurmbrand. Se întâmplase o minune: cerul a rămas liniştit, ca într-un tablou, până la sfârşitul adunării. Am ajuns la hotel la ora 10.30, seara. Ploua atât de tare, încât toa te cursele aeriene şi toa te tren urile a u trebuit să fie suspendate.
Am mers la aeroport. Biletele noastre pentru Cochin erau cumpărate dinainte. Dar, din cauza ploii puternice, toate zborurile au fost anulate. Am aşteptat în aeroport 7 ore, după care am restituit biletele şine-am grăbit la gară, unde am aşteptat până la miezul nopţii, când trenurile au început să circule
din nou.
Doamna Wurmbrand era epuizată şi dorea să se odihnească. Am propus să ren unţăm la plecare şi să mergem la'un hotel să ne odihnim. Drumulera blocat de crengi aduse de apă în faţa gării. Cu mult efort, cărând cu noi bagaje grele, am pornit spre hotel. Cărându-şi valiza, pastorul Wurmbrand înainta cu greu prin apă. în cele din urmă, am ajuns la hotel!
Câţiva dintre colaboratorii noştri îşi rezervaseră locuri pentru trenul de noapte care mergea la Cochin. Pastorul Wurmbrand nu era prea bucuros la gândul

că nu va ajunge la timp. De asemenea, şi noi eram dezamăgiţi căpierduserăm trenul.
A doua zi, am mers la aeroport să ne interesăm dacă este vreun zbor spre Sud. Aeroportul arăta dezolant, încă ploua tare şi nu era nici o nădejde să sosească vreun avion. Eram îngrijoraţi de soarta colaboratorilor noştri care plecaseră cu trenul de noapte.
Am aşteptat în aeroport până la ora 3după-amia-za. în jurul orei 3 şi un sfert a sosit un avion de la Bangalore. Ne-am bucurat când am aflat că avionul zbura spre Cochin, dar eram îngrijoraţi deoarece nu aveam locuri rezervate. Am fost informaţi că, din cauza restituirii câtorva bilete, erau nişte locuri libere. Ne-am făcut rezervarea şi, într-o jumătate de oră, eram la bord. Noi eram singurii pasageri într-un avion special pregătit pentru noi! Intre timp, am sunat la Kunnamkulam şi le-am spus să nu amâne întâlnirea, deoarece vom ajunge la timp. Am ajuns la 7şi un sfert. Adunarea s-a desfăşurat conform programului stabilit. Colaboratorii noştri, care plecaseră cu trenul, au ajuns după ce adunarea se încheiase.
în Kunnamkulam, pastorul Wurmbrand a predicat, iar subiectul a fost acelaşi: „Isus nu va îngădui ca lucrarea Lui să meargă în pierdere".
Inspirat de o experienţă asemănătoare, Dr. Job a spus că de vreme ce am predat totul lui Dumnezeu, nu trebuie să ne mai temem de pierderi sau necazuri. Aceasta este şi experienţa mea.
O altă minune s-a întâmplat în Delhi, în luna februarie a anului 1978. Atunci

a fost planificată o întâlnire de mari proporţii, iar pastorul Wurmbrand

trebuia să vorbească. Adunarea era prezidată de arhiepiscopul Ange/o Femandez al Bisericii Romano-Catolice. Plouase toată dimineaţa, iar în jurul orei 4 după-amiaza se părea că adunarea va fi amânată. Colaboratorii mei au sugerat să mutăm adunarea într-o sală, dar eu m~am împotrivit. Am avut încredere în puterea lui Dumnezeu care face minuni. Le-am povestit incidentul de la Madras. Ploaia s-a oprit cu o oră înainte de începerea adunării. Am văzut cum norii erau alungaţi de vânt.
Un lucru mult mai minunat s-a întâmplat la Allepey, în februarie 1979. Cunoscut ca „Moscova" statului Kerala, Alleppey găzduieşte 80% din comuniştii ţării. Pastorul Wurmbrand trebuia să vorbească acolo. Imediat după începerea adunării, s-a pornit şi ploaia. Dar, minunea minunilor, în locul în care s-a ţinut adunarea n-a căzut nici un strop. în jurul nostru ploua foarte tare. Chiar şi ochii comuniştilor au trebuit să vadă acest fenomen neobişnuit. „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului" (Rom. 1.16).'
în perioada 7-9 octombrie 1983, la Jhansi, a fost anunţat un congres evanghelic sub patronajul Bisericii din India de Nord. Mi-am asumat responsabilitatea să fac toate pregătirile necesare şi trebuia să vorbesc în toate cele trei zile. Primele două zile s-au desfăşurat fără incidente. Tema pentru ce-a de-a treia zi a fost: „Lucifer, putere demonică, şi lupta împotriva lui."
Am anunţat tema din ziua precedentă, fiind conştient de puterea de provocare a lui Lucifer.
11
A treia zi, furia lui L ud fer s-a manifesta t din plin. Cerul era întunecat, şi un vânt rece începuse să bată. Cu toate acestea, mii de oameni au venit la adunare, care s-a ţinut în aer liber. Chiar înainte de începere, vântul a început să sufle cu o furie infernală, s-a auzit un tunet, de parcă ar fi fost o explozie în cer, şi apoi s-a întunecat. Vicarul m-a sfătuit să mutăm adunarea. Amintirile minunilor din noiembrie 1976, din Madras, din februarie 1978, din New Delhi, şi februarie 1979, la Alleppey, îmi erau încă proaspete în minte. Mi-am amintit de pastorul Wurmbrand, omul lui Dumnezeu, care a putut opri ploaia ce ameninţa adunarea. Am încercat să-i urmez credinţa şi mi-am înălţat rugăciunea spre Dumnezeu.
I-am spus vicarului: „Nu vom putea adăposti această mulţime într-o biserică. Adunarea se va desfăşura în aer liber. Haideţi să ne rugăm ca ploaia să nu întrerupă programul".
Dar Luci fer îşi continua planul lui. Stâlpii platformei au început să se mişte din cauza vânturilor puternice. I-am rugat pe colaboratorii mei să susţină stâlpii, pentru a nu se prăbuşi.
Dumnezeu, Tatăl lui Avraam şi Conducătorul lui Moise, Dumnezeu care a auzit rugăciunile lui Ilie şi Care 1-a eliberat pe Wurmbrand din închisoare este şi Dumnezeul meu! De la ei m-am inspirat. M-am îndreptat spre platformă şi am anunţat: „Toată lumea să rămână pe loc. Astăzi nu va ploua. Haideţi să-L slăvim cu toţii pe Domnul şi să spunem „Aleluia". Dumnezeu va

face o minune şi Satan va fi înfrânt. Victoria este a noastră, prin sângele

Domnului nostru Isus Cristos. Victoria este a noastră!"
Toată lumea a rămas pe loc. Toţi îl slăveau pe Domnul şi un măreţ strigăt de „Aleluia!" a spintecat văzduhul. Vântul s-a potolit şi n-a căzut nici un strop de ploaie. Iar întâlnirea respectivă a avut un succes nemaipom enit.
Doi evanghelişti din Kerala - fratele Nethedom Varuthunny din Kunnamkulam şi Oommen Upa-deshi din Vadaserikara - care au participat la adunare pot adeveri aceste lucruri. Noaptea, pe la ora două, pe când mă îndreptam spre Delhi, a început să plouă. Mai târziu am aflat că ploaia fusese atât de puternică, încât străzile au fost inundate. Fratele Varuthunya rămas în gară, deoarece toate trenurile au fost suspendate. Ziarele au anunţat că ploaia a ţinut 4 zile, curmând câteva vieţi.

Capitolul 12

„Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei - prigonitorii şi vrăjmaşii mei - se clatină şi cad. Chiar o oştire de ar tăbărî împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aş fi" (Ps. 27. 2, 3).
-Au fost situaţii când a trebuit să suferi în trup din cauza Evangheliei? întrebarea mea a stârnit valuri de durere în mintea Dr. Job. El mi-a răspuns:
- Da, îmi amintesc de astfel de situaţii. Prima dată a fost în 1963, la Mukola în Malabar, o zonă predominant musulmană. Pe atunci, lucram la Mukola împreună cu pastorul C. S. Joseph. Totodată, distribuiam lapte săracilor. Am făcut toate pregătirile cu minuţiozitate, şi am introdus un sistem pe bază de cartelă, pentru a evita orice neplăcere.
într-o zi, un băiat a luat lapte de două ori. Când a luat a treia oară, i-am făcut un semn pe cartelă, fără ca el să ştie. Când a venit pentru a patra oară, el a insistat că nu mai venise înainte, însă eu am spus să nu i se mai dea lapte. A tund, băiatul a început să

plângă şi a istorisit întâmplarea unor bătăuşi din zonă.
Când m-am întors de la serviciu, am găsit la uşă revista „ Viswadeepam". Am luat-o şi m-am uitat la imaginea izbitoare de pe copertă, ce reprezenta o scenă din războiul dintre India şi China; era scris şi versetul 3 din Psalm ui 27.
Eram adâncit în contemplarea imaginii şi citeam mesajul, când cineva m-a lovit puternic cu umbrela. Am căzut ameţit şi am leşinat, având picioarele în afara uşii şi capul înăuntru. Am stat acolo mult timp şis-a răspândit zvonul că fusesem omorât.
A doua zi, poliţia a arestat pe unul din bătăuşi, care fusese implicat într-un furt. Când poliţia a venit să investigheze atacul împotriva mea, 1-a adus şi pe bătăuş. Poliţia a vrut să ştie dacă am vreo plângere. Am răspuns că nu am nici o nemulţumire, ceea ce 1-a uimit pe bătăuş.
După câţiva ani, în 1968, mâna dreaptă a unuia dintre bătăuşi a fost prinsă într-o roată a sistemului de irigaţie şi a fost tăiată. Celălalt s-a îmbolnăvit de varice la picioare. Proprietarul casei în care locuiam era evanghelistul N. K.

Thomas, iar soţia lui era soră medicală. Bătăuşul care suferea de varice venea acasă la Dl. Thomas pentru a i se bandaja rănile. într-o zi, pe când avea dureri mari din cauza rănilor care îi erau pansate, şi-a amintit de chipul unui tânăr lovit şi trântit la pământ, în faţa aceleiaşi uşi. Copleşit de rem uscări, a plâns cu amar. Dl. Thomas şi soţia lui, care ştiau de aieastă întâmplare, l-au mângâiat, i-au vorbit delsus Cristos şi viaţa lui a fost schimbată.

Mai este un alt incident pe care mi-1 amintesc foarte clar. S-a întâmplat în seara de 29 septembrie 1969, la Kadakkal, lângă Quilon, Kerala. Atunci lucram cu echipa de filmare, Asian Advance. La invitaţia fratelui K. C. Samuel, am mers acolo cu un aparat de proiecţie şi cu filmele. S-a hotărât ca întâlnirea şi vizionarea filmului să aibă loc pe terenul unei şcoli. Au participat foarte mulţi oameni. Am pus filmul „Viaţa lui Isus".
în timpul pauzei, am cântat cântarea „Isus, Mântuitorul nostru". *Majoritatea ascultătorilor erau hinduşi, aşa că nu le-a plăcut cântarea noastră. Au început să-şi slăvească dumnezeii lor şi, mai târziu, să arunce cu pietre în noi. Cineva mi-a strecurat gunoi, pe gulerul cămăşii. Alţii au încercat să pună nisip în aparatul de proiecţie. Era o mare învălmăşeală. Ne temeam să nu fie distruse aparatul de proiecţie şi filmele. Dintr-o dată, cerul s-a întunecat şia început să plouă foarte tare. Mulţimea a alergat să se adă postească şi doar câţiva oameni mai rămăseseră acolo, fiind uzi până la piele. Nimic rău nu ni s-a întâmplat, nici nouă, nici aparatului, nici filmelor. L-am slăvit pe Dumnezeu care trimisese ploaia pentru a ne salva de la pieţe. Psalmul 27.2 s-a dovedit din nou a fi adevărat.*
în ziua următoare, Dumnezeu a lucrat în aşa fel încât să putem prezenta filmul în acelaşi oraş şi să predicăm Evanghelia unei mari mulţimi. Zilele ur mătoare au fost zile de bucurie!
Iată şi un alt incident, care merită să fie menţionat şi care s-a petrecut în octombrie 1970. Departamentul

evanghelic al Seminarului Biblic din Yeotmal a planificat ca filmele noastre să fie prezentate în tabăra de la Town Hali. Cu trei zile înainte am plănuit o adunare de evanghelizare şi o prezentare a filmului la spitalul Umri, 40 km depărtare de Yeotmal. Acest loc era un centru RSS. în cea de-a doua zi, în timp ce ne desfăşuram programul, am fost atacaţi prin surprindere de bandele RSS. Ne-au doborât la pământ echipamentele, iar unul dintre ei m-a lovit în ceafă cu o sticlă de sifon. Am leşinat. [K]
Prietenii m-au dus în grabă la spitalul Umri. După ce mi-am recăpătat cunoştinţa, mi s-a făcut o injecţie cu un antiseptic. Rănile mi-au fost spălate şi bandajate. A trebuit să rămân alte două zile la spital. A treia zi, am părăsit spitalul pentru a participa la întâlnirea 'ce urma să se desfăşoare în tabăra de la Yeotmal. Acolo erau foarte mulţi oameni, printre care profesorii şi colegii mei. M-am ridicat în picioare, în faţa lor, şi am mărturisit suferinţele pe care le-am îndurat.

- *Aveai capul bandajat?* l-am întrebat.
- *Da, aveam un turban,* a răspuns Dr. Job.

Capitolul 13

„ Veniţi de ascultaţi, toţi cei ce vă temeţi de Dumnezeu, şi voi istorisi ce a făcut El sufletului meu" (Ps. 66.16).

Toate acestea reprezintă suferinţele trupeşti pe care a trebuit să le îndur în activitatea mea misionară. Dar considerând incidentele în care trebuia să mă lupt pentru viaţa mea, toate acestea par neînsemnate. Psalmul 116.8 mi se potriveşte foarte bine: „Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrimi şi picioarele de cădere". întotdeauna îmi voi aminti acest verset.

Şi Job a mulţumit lui Dumnezeu.

- *Ai fost de multe ori la un pas de moarte?*

întrebarea mea suna obişnuit; ea putea fi pusă oricărei persoane care călătoreşte mult cu maşina şi cu avionul. Dar când a început să enumere incidentele, am înţeles cât de diferite erau de pericolele la care eu mă gândeam.

In timp ce lucram ca misionar în India de Sud, într-o după-amiază mergeam la o întrunire, când un câine a venit prin spatele meu şim-a muşcat de picior. Apoi, fugind de la mine, a muşcat şi pe alţii.

84

Am aflat că acel câine era turbat. Toţi cei care au fost muşcaţi au trebuit să fie injectaţi, în abdomen, cu vaccinul împotriva turbării, timp de 14 zile. Cei care au venit pentru injecţii au devenit curând
prieteni.

Pe când aşteptam medicul în spital, ne petreceam timpul conversând şi întrebându-ne de sănătate. După câteva zile, unii nu au mai venit. Ni s-a spus că au murit din cauza muşcăturilor. Numărul persoanelor scădea în fiecare zi. Supravieţuitorii au început să se îngrijoreze de starea lor. în cea de-a 13-a zi, eu am fost singurul care a venit pentru injecţii. Toţi, în afară de mine, au căzut victime infecţiei! Am fost îngrozit. Mă gândeam că şansele mele de supravieţuire erau minime şi că sfârşitul îmi era aproape.

După cea de-a 13-a injecţie, m-am întors acasă, împărtăşeam suferinţa lui Ezechia. „în cei mai buni ani ai vieţii mele trebuie să mă duc la porţile Locuinţei morţilor! Sunt pedepsit cu pierderea celorlalţi ani ai mei, care-mi mai rămân!" (îs. 38.10). *Gândindu-mă la mama mea, am început să plâng. Oare o voi mai vedea vreodată? Ea locuieşte la peste 1 000 de mile depărtare de mine. Nu o voi mai revedea, nici pe ea şi nici o altă fiinţă din lumea aceasta.*

M-am chinuit să scriu mamei mele ultima scrisoare. „Când ea o va primi, eu voi fi deja mort şi îngropa t!" N-am putut să-mi conţin ui gândul şi am început să plâng cu amar. Lacrimile au udat hârtia pe care scrisesem.

85

Eram foarte obosit. Mi se făcuse foame. Era ora prânzului aşa că am luat ceva să mănânc. Am simţit nevoia să merg la toaletă, aşa că m-am dus şi am încuiat uşa. Curând am simţit că-mi pierd cunoştinţa. Simţeam că mă transform într-un câine. M-am ghemuit pe podea şi am început să urlu ca un

câine: Lătram tot mai tare şi mă zbăteam ca un animal în cuşcă. Auzind zgomotul, vecinii au intrat în casă, dar s-au temut să se apropie de mine. A u deschis puţin uşa şim-au legat. M-au scos din baicşim-au încuiat într-o cameră. Când mi-am revenit, am văzut că sunt încuiat într-o cămăruţă. Murisem acolo. De fapt, am murit acolo.

L-am privit cu neîncredere pe Dr. Job.

- Acel Job a suferit moartea unui câine în acea zi şi un nou Job s-a născut. Nu ştiu nici acum ce mi s-a întâmplat atunci. Dar nu voi uita niciodată următorul lucru: Isus S-a coborât în acea cămăruţă, S-a atins de mine şi m-a vindeca t.

înfăţişarea lui arăta adânca mulţumire şi lauda către Domnul. El s-a adâncit în amintirile lui, pentru a scoate la iveală un alt incident din viaţa lui.

- Din cauza injecţiilor şi a medicamentelor, ficatul mi-a fost foarte rău afectat. Am suferit un puternic atac de icter. Am fost dus la spital, dar acolo situaţia mea s-a înrăutăţit aşa de mult, încât m-am temut că sfârşitul îmi era aproape. Odată, oamenii care mă îngrijeau au crezut că am murit şi au început să plângă. Era şi mama mea lângă mine. Trei zile am fost în comă. în cea de-a 4-a zi, pe 24 decembrie 1970, mi-am recăpătat cunoştinţa.

86

Mi-am revenit repede. Boala şi însănătoşirea mea m-au convins de un lucru: Cel Atotputernic este un Dumnezeu milostiv şi întotdeauna ia aminte la rugăciunile pline de lacrimi ale celor ce-L iubesc.

într-o zi mergeam împreună cu mama mea la o adunare de rugăciune, într-un loc retras. Eram desculţ. în timp ce ne întorceam, am călcat pe un şarpe veninos, care m-a muşcat. Acea specie de şarpe putea provoca o hemoragie atât de puternică, încât mureai în 24 de ore. Fraţii de credinţă s-au rugat pentru însănătoşirea mea şi m-au dus de urgenţă la un medic care locuia la 7 mile depărtare. M-au pus pe o bicicletă pe care au împins-o tot drumul. Medicul, care dormea, s-a trezit de îndată; el se aştepta să venim. A fost o minune modul în care el a fost informat de venirea noastră! Când am ajuns la el acasă, medicamentul era deja pregătit şi, fără să mai piardă vremea, mi 1-a aplicat pe rană. M-a ţinut sub observaţie până a doua zi dimineaţa. înainte de a pleca, mi-a dat instrucţiuni şi mi-a spus să nu mănânc şi nici să nu dorm timp de 24 de ore. Când am ajuns acasă, am găsit mulţi credincioşi care se rugau pentru restabilirea mea. Eu eram deja vindecat şi aceasta datorită rugăciunilor lor fierbinţi.

Job mi-a amintit textul din Mc. 16. 17-18.

- în timp ce predicam din casă în casă, la Guruvayoor, s-a întâmplat un incident care a împlinit versetul 18: „Ei vor lua în mână şerpi". Stăteam aplecat şi vesteam Evanghelia unui grup de oameni care se opriseră în faţa unei colibe de paie.

87

După câtva timp, mi-am ridicat mâna şi m-am prins de marginea acoperişului pentru a mă sprijini. Am simţit ceva rece şi, din instinct, mi-am tras mâna înapoi, tocmai la timp, pentru a realiza că m-am prins de un şarpe. Femeile şi copiii au alergat în colibă. Eu m-am tras înapoi, iar şarpele

a fugit de acolo.
Şi Job a râs ca un dresor de şerpi! Râsul lui reprezenta mulţumirea faţă de Dumnezeu Care 1-a ajutat să umble pe apele învolburate ale vieţii.

Capitolul 14

„Uitaţi-vă cu băgare de seamă, la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi, până în a douăzeci şi patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost întemeiat Templul Domnului, uitaţi-vă cu băgare de seamă la ele. Mai era sământă în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, şi nici măslinul n-au mai adus nimic. Dar din ziua aceasta, îmi voi da binecuvântarea Mea" (Hagai 2. 18, 19).

Dr. Job a mărturisit de nenumărate ori despre binecuvântările lui Dumnezeu care se revarsă peste noi când facem fapte bune. El îi cheamă pe toţi să facă donaţii pentru activitatea misionară şi să se îngrijească de misionari. El este împotriva creştinilor care trăiesc în lux, în vreme ce lucrarea Domnului este afectată de lipsa de fonduri. Profetul Hagai redă spiritul predicilor lui Job. El ştie pe de rost ambele capitole ale acestei cărţi. La fel ca şi Hagai, Job a descoperit că Dumnezeu binecuvintează din plin pe cei ce ascultă de cuvântul Lui. Dr. Job a trăit multe întâmplări de felul acesta.

Un asemenea caz s-a petrecut pe vremea când Job predica, desculţ fiind, în oraşul Kunnamkulam

şi împrejurimile lui. într-o zi, un om a auzit Evanghelia, i-a plăcut de predicator şi s-a apropiat de el, întrebându-1 despre călătoriile lui. Acest om îl respecta pe predicator şi 1-a invitat la el acasă. Avea o casă mică. Varuthappan - aşa se chema acest om -era sărac şi avea 7 copii.

- *Când am ajuns,* spuse Job, *mi-a oferit un pahar cu lapte proaspăt, nediluat cu apă. Mi-a dat haine de schimb şi a trimis la spălat hainele mele murdare. Mi-a dat să mănânc şi m-a rugat să stau la el atâta timp cât voi predica în acea localitate. Puteam să observ cu uşurinţă că, atunci când mi se oferea de mâncare, familia lui avea mese frugale. Nu am vrut să-i împovărez prea mult prin şederea mea, astfel că, după câteva zile, am plecat, mulţu-mindu-le pentru ospitalitate. Mulţi ani nu i-am mai întâlnit.*

Câţiva ani mai târziu, făceam invitaţii la nunta mea, care a avut Ioc pe 2 septembrie 1971, şimi-am amintit şi de această scumpă familie. M-am gândit că ar fi mai potrivit să-i invit personal pe aceşti oameni care m-au hrănit, atunci când eram sărac. Am luat un taxi până în zona în care locuiau, dar nu am putut localiza coliba lor. în locul ei se ridicase o clădire impunătoare. M-am descurajat la gândul că ei ar fi putut vinde mica lor bucată de pământ, mutându-se în altă parte. Cu toate acestea, am întrebat pe vecini dacă ştiu ceva de soarta lor. Spre marea mea bucurie, mi s-a spus că veniseră vremuri bune peste această familie. Varuthappan trăieşte tot acolo, iar copiii lui sunt oameni de afa-

ceri în Cannanore, Calicut şi Ernakulam! Şi în acele oraşe ei au locuinţe impunătoare.

Mi-am plecat capul şi am înălţat o rugăciune de mulţumire. Dumnezeu este

credincios. El a făcut ceea ce a promis: „Şi oricine va da de băut numai un pahar cu apă rece unuia din aceşti micuţi, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-şi va pierde răsplata" (Mt. 10. 42). *„Doamne, ei mi-au dat lapte cu smântână, nu doar apă rece. Tu ai ţinut cont de fapta lor şi i-ai răsplătit din belşug. Tu le-ai dat hrana necesară, pentru că au renunţat la câteva mese pentru un ucenic de-al Tău. Ea, care a spălat hainele mele murdare, poartă acum haine bogate şi duce o viaţă fericită!" Lacrimi de bucurie mi-au umplut ochii.*
Am pornit că o vijelie spre casa lor. în faţă erau parcate 4 maşini.
Am intrat şi l-am îmbrăţişat pe Varuthappan.. El m-a recunoscut. Am plâns de bucurie amândoi. Apoi i-am mărturisit scopul vizitei şi am început să-i povestesc despre lucrurile minunate pe care Dumnezeu le făcuse pentru mine. I-am invitat pe toţi la nunta mea. S-au bucurat când le-am spus că mă căsătoresc cu o doctoriţă şi au acceptat bucuroşi invitaţia. Iacov, patriarhul din Vechiul Testament şi-a limitat darea faţă de Domnul la o zecime din câştigul lui, n urnită zeciuială. Fariseii a u procedat în acelaşi mod. Ei s-au comportat ca şi cum ar fi fost interzis să dea mai mult. Dă totul, uită-te pe tine însuţi, dă chiar şi viaţa ta: acestea sunt principiile creştine. Iar adevăraţii creştini le urmează.
91
Omul întotdeauna încearcă să-L înşele pe Dumnezeu. Dumnezeu acceptă acest lucru. El Se lasă înfrânt... „Se cade să înşele un om pe Dumnezeu cum Mă înşelaţi voi? Dar voi întrebaţi: «Cu ce Te-am înşelat?» Cu zeciuielile şi darurile de mâncare" (Mal. 3.8). *Darurile pot părea numeroase, dar, de fapt, sunt oferite numai în cantităţi neînsemnate.*
Job a început să râdă, gândindu-se la un alt incident interesant:
- *Această întâmplare s-a petrecut tot în oraşul meu natal, Kunnamkulam. Oamenii începuseră să mă accepte ca misionar devotat al Evangheliei. In-tr-o zi, am fost invitat de un om bogat la el acasă. Mă gândeam că aş putea primi vreun ajutor financiar, aşa că am acceptat invitaţia. El mi-a spus:* „Te-am invitat să ne rugăm". *Am fost impresionat. S-a dus în casă şi a adus un bilet de loterie. Apoi mi-a spus:* „Câştigul oferit de această loterie este de 100 de rupii. Roagă-te ţinând în mână acest bilet. Dacă voi câştiga premiul, îţi voi da 5 rupii."
- *Dacă veţi câştiga 100 de rupii, nu veţi oferi decât 5 rupii? l-am întrebat, neputând să mă abţin.* Job a răspuns acelui om: *„Eu nu am fost înşelat, aşa cum a fost Dumnezeu în Maleahi 3.8."*
- în zilele noastre, creştinii adună mulţi bani, furându-L pe Dumnezeu! Sunt mulţi creştini care doresc să se îmbogăţească uşor. Dar eu stau tăcut, amin tind u-mi de măreţia lui Dumnezeu, Care îngăduie să fie furat în acest mod.
Vorbind despre bucuria „dărniciei", îmi amintesc de un domn, Mani, din Akathiyoor, lângă Kunnam-

92
kulam, care se stabilise în Madras. Când a aflat că voi merge la Madras pentru a predica, el a cerut să vină la întrunire şi o parte din rudele lui din Kunnamkulam. Am ajuns în Madras duminică după-amiază şi ne-am dus direct la Mani acasă, unde se ţinea şcoala duminicală. Acolo erau adunaţi într-un hol mare aproximativ 200 de copii, între 6 şi 8 ani. Ei fuseseră aduşi în microbuze. Am fost rugat să-i învăţ o cântare creştină. Aşa am şi făcut; apoi le-am spus o poveste. După program, s-au adunat din nou, au cântat cântarea pe care o învăţaseră de la mine şi apoi s-au împrăştiat pentru a lua o gustare. Toţi copiii au servit prăjituri, biscuiţi, cafea sau băuturi răcoritoare. Am întrebat dacă se sărbătoarea vreo zi de naştere, dar mi s-a spus că aşa procedau de obicei. Am rămas surprins. Copiii erau plini de entuziasm. Mani, care era un organizator excepţional desemnase profesori calificaţi pentru Şcoala Duminicală şi pregătise microbuze pentru întâlnirile de rugăciune. El era membru al Bisericii Ortodoxe şi sufletul acestei mişcări. Când l-am întrebat care este motivul succesului său, mi-a răspuns: „Daţi şi vi se va, da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura" (Le. 6.38).

Dr. Job interpretează versetele prin propria lui experienţă, învăţând lecţia direct de la Isus. *„Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde: şi nu le vorbea deloc fără pilde"* (Mt. 13.34).

93

Mani locuieşte în Royapeta, Madras 14, lângă sediul poliţiei. Când prezenta o persoană, Jab obişnuia să spună şi adresa exactă a acesteia.

în seara aceea, am predicat la ora de rugăciune. A u fost servite dulciuri şi băuturi răcoritoare, ca în timpul Şcolii Duminicale. Când mi s-a spus că aşa se proceda de obicei, l-am întrebat pe Mani de ce face astfel de cheltuieli. Mani mi-a explicat: „Când am venit la Madras, mi-am găsit o slujbă la brutărie, unde frământam şi coceam pâinea. Un evanghelist, pe care îl cunoşteam, m-a îndemnat să dau pentru lucrarea Domnului o parte din câştigul meu. De asemenea, el mi-a amintit de răsplata dărniciei. Eram destul de convins, aşa că am început să pun în practică îndemnul lui. Eu aveam un salariu mic, dar din el puneam deoparte pentru lucrul Domnului. Din acel moment, salariul meu a fost mărit. După ce am strâns un câştig suplimentar, am părăsit brutăria. Am început să fac prăjituri şi biscuiţi pentru cei ce aduceau materiale, cerând un preţ mic. Afacerea a prosperat şi, împreună cu ea, şi partea pe care o dădeam pentru lucrarea lui Dumnezeu. La scurt timp, mi-am deschis propria brutărie, devenind un om bogat. Când câştigul meu a crescut şi mai mult, am început Şcoala Duminicală, ca parte a misiunii evanghelice. Apoi am cumpărat un microbuz, am deschis o companie de reparaţii a anvelopelor şi un magazin de dulciuri

şi carne. Am cumpărat pământ în Madras şi am construit clădiri. De asemenea, am construit o sală de adunare. Acum, Dumnezeul meu şi cu mine ne întrecem în dărnicie! *„Şi Dumnezeul*
94
meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Cristos" (Fii. 4.19).
Mani a părăsit bogăţiile lui lumeşti acum 2 ani de zile şi a intrat în căminul veşnic, fiind părtaş bogăţiilor veşnice.
Şi tu poţi experimenta Hagai 2. 18, 19, scriind data de azi şi darul pentru lucrul lui Dumnezeu. *„Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea şi puneţi-Mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare"* (Mal. 3.10).
Precum profetul, Dr. Job a trăit acest principiu.
Evaluarea unor experienţe
într-una din zilele de la început, prietenul meu Joy Varughese m-a invitat să-1 vizitez la locuinţa lui, care era la aproximativ2km depărtare. M-am hotărât să merg cu bicicleta. Unul din colegii mei de şcoală avea un magazin de biciclete. L-am rugat să-mi împrumute o bicicletă pentru câteva ore. Deoarece ştia că nu am bani, m-a privit cu neîncredere, l-am spus atunci că fusesem invitat la casa unui om bogat, l-am spus că dacă aş fi stat mai mult, eu însumi aş fi înapoiat bicicleta şi aş fi plătit taxa a doua zi dimineaţă. Mi-a dat-o, dar nu cu toată inima. Astfel am pornit spre casa prietenului meu, unde am petrecut o după-amiază foarte plăcută. Seara, târziu,
95
când m-am ridicat să plec, acel bun prieten mi-a pus în buzunar 30 de rupii. Apoi am pornit înapoi spre casă. Drumul era pietruit şi era foarte dificil să mergi cu bicicleta. Pe drum, cele 30 de rupii mi-au căzut din buzunar. Când am ajuns acasă şi m-am căutat prin buzunare, am descoperit pierderea. Credeam că leşin. Chiar în aceeaşi noapte, m-am întors să-i caut. Mi-am făcut o torţă din nişte hârtii şi am pornit să caut banii pe cei 2 km pe care-i străbătusem. Pe la miezul nopţii, m-am întors acasă dezamăgit.
A doua zi dimineaţă, mi-am continuat cercetările, dar deageaba. Eram foarte supărat. Nu aveam banii necesari pentru a plăti taxa pentru bicicletă.
Mai târziu, am aflat că banii fuseseră luaţi de un lucră tor public şi îi cheltuise pe băutură, strigând apoi în gura mare că a găsit pe drum 30 de rupii.
Ce multmi-aş fi dorit ca banii să fi fost găsiţi de un om sărac! Dar ei fuseseră luaţi de un alcoolic. Cu banii pe care îi pierdusem, trebuia să ne cumpărăm mâncare! Câteva zile a trebuit să suferim de foame. Ne gândeam că până şi Dumnezeu uitase nevoia noastră de hrană. Cu toate acestea, nădăjduiam că întodeauna Dumnezeu ştie necazurile noastre şi m-am consolat. „De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său" (Rom. 8.28). *Am crezut din toată inima acest verset şi m-am predat în*

mâinile puternice ale lui Dumnezeu.
Bucuriile şi necazurile noastre, câştigurile şi pierderile noastre, toate sunt în acord cu planul Său.
96
Nu pot explica acest fenomen, dar una ştiu: în orice vreme, orice lucru, oricât de neînsemnat ar fi, poate contribui la întărirea credinţei noastre. Orice s-ar întâmpla, noi vom fi pregătiţi să biruim, prin planul lui Dumnezeu pentru noi.
îmi aduc aminte de o întâmplare petrecută în noiembrie 1963, pe când eram la Seminar. Mâncarea pe care o primeam nu era prea bună, deoarece administratorul era un om căruia îi plăcea să înşele. Mesele noastre erau foarte sărăcăcioase, fapt pentru care toţi studenţii şi-au manifestat nemulţumirea. Unii dintre noi au refuzat chiar mâncarea şi au adoptat principiul testării ei. Nu era nimic rău în susţinerea acestei cauze. Dar eu nu m-am manifestat, ci le-am spus: „Noi n-am venit la Seminar, ca să mâncăm şi să protestăm. Noi am venit să studiem Cuvântul lui Dumnezeu şi să lucrăm într-un domeniu plin de dificultăţi, reacţionând mai ales prin toleranţă. Dacă noi nu putem face faţă acestei probleme minore, cum vom putea îndura provocările majore, în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu?" Sfatul meu s-a izbit ca de nişte pereţi. Ei au continuat să critice şi să se plângă. Iar după ani de zile, ca pastori ai Bisericilor, ei continuă să aibă această atitudine, deoarece le lipseşte voinţa de a suferi.
Copiilor, ascultaţi-vă părinţii în orice lucru; ascultaţi fără să mai puneţi întrebări. Chiar atunci când instrucţiunile părinţilor nu par corecte, nu le puneţi la îndoială. Am întâlnit părinţi care şi-au blestemat copiii. Şi am observat că asemenea copii nu au avut reuşită în viaţă.
97
7- Job
„Copii, ascultaţi în Domnul de părinţii voştri, căci este drept. «Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta» - este cea dintâi poruncă însoţită de o făgăduinţă - «ca să fii fericit şi să trăieşti multă vreme pe pământ». Şi voi, părinţilor, nu întărâtaţi la mânie pe copiii voştri, ci creşteţi-i, în mustrarea şi învăţătura Domnului" (Ef. 6.1-4).
Dezbatere privind predarea deplină
Am deplina convingere, născută din experienţă, că oricine îşi predă în întregime viaţa luilsus Cristos va fi binecuvântat peste măsură. în Biblie, există un personaj foarte îndrăgit, care merită a tenţia noastră: Măria Magdalena! Isus a scos din ea 7 duhuri necurate şi a curăţit-o pe deplin. Şi ea a devenit o ucenică a lui Cristos. Deoarece Isus izgonise duhurile din ea şi-i iertase păcatele, ea se simţea profund îndatorată faţă de El. De atunci, ea I s-a dăruit în întregime. Ea a dat dovadă de o mare credinţă prin două fapte deosebite pe care le-a săvârşit.
Când Cristos Se afla pe cruce, în afară de ucenicul preaiubit, toţi ceilalţi L-au părăsit. Toate aşteptările lor fuseseră înşelate. Ei sperau să ocupe poziţii înalte atunci când Isus îşi va stabili împărăţia. Dacă Isus ar fi devenitprim-ministru, Iuda ar fi fost ministrul de finanţe, Petru ar fi devenit primar, iar

Andrei ministrul comunicaţiilor. Ei se gândeau la o împărăţie pământească. Dar acum toate aceste visuri se prăbuşiseră. Nădejdea lor era atârnată pe o cruce.

98

Şi nu numai că nădejdea lor pierise, dar ei înşişi se temeau că vor suferi aceeaşi pedeapsă. Aşa că au fugit

în ciuda pericolului, Măria Magdalena a rămas la piciorul crucii, cu Ioan şi cu Măria, mama luilsus. Măria Magdalena era conştientă de pericolul în care se afla, prin faptul că stătea acolo. în faţa persecuţiei, a torturii sau chiar a morţii, ea s-a uitat complet pe sine, deoarece se predase în întregime Stăpân ului ei.

Două zile mai târziu, Măria Magdalena plângea la mormântul lui Isus. Ea ştia că El murise şi fusese îngropat. De asemenea, ea ştia că nu mai putea nădăjdui nimic din partea unui om mort. Cu toate acestea, ea a rămas lângă mormânt, ca un simbol al predării ei depline.

Ea nu era bogată, însă miresmele pe care le adusese la mormânt erau foarte scumpe. Ea îşi chel-tuise toate economiile ei de-o viaţă pentru a le cumpăra. Şi s-a dus la mormânt pe când era încă întuneric.

Ea niciodată nu s-a aşteptat să primească ceva în schimb. Nu-i păsa dacă avea de pierdut. Ea dorea să ofere totul şi s-a dăruit pe deplin. De aceea, ea s-a dus la mormânt.

Nu este greşit dacă spunem că mulţi creştini au încheiat cu Cristos o relaţie de afaceri. Ei I se asociază, numai dacă au ceva de câştigat. Ei iubesc pentru a primi ceva în schimb. Acest lucru este specific relaţiilor de afaceri dintre oameni.

Dar observăm la Măria Magdalena un caracter cu totul diferit. Ea a venit la Isus nu pentru a avea un profit, ci pentru a-I sluji ca o adevărată ucenică. în vechea tradiţie indiană, Gurukalavasa, discipolii îl urma u pretutindeni pe stăpân ui lor, fieînAsh-

99

ram, fie în păduri. Ei mâncau cu el, lucrau cu el, şi îi ascultau toate poruncile. Ei nu puneau la îndoială autoritatea stăpânului lor. Aceasta înseamnă ucenicie. Măria Magdalena a fost o adevărată ucenică. Şi astfel trebuie să fie fiecare credincios: supus numai lui Isus Cristos. Să nu aibă nici un interes propriu şi să fie întodeauna în slujba Stăpânului său. Măria a fost văzută la cruce şi la mormânt. Când s-a apropiat de mormânt, acesta era deschis, iar piatra uriaşă era dată la o parte. Ea nu a mai găsit trupul Stăpânului ei. Plângând, ea s-a întors pentru a-ianunţa pe Ioan şi Petru. Ei au venit şi au văzut că ceea ce le spusese ea era adevărat. Lor, cele văzute le-au fost de ajuns pentru a înţelege, aşa că au plecat acasă fără să mai stea pe gânduri. Dar Măria a hotărât să mai rămână. Ea plângea cu amar şi din toată inima!

O imagine a acestei scene biblice va elucida inima lui Isus. Isus Se înălţase la cer pentru a mărturisiTată-lui că misiunea Sa fusese îndeplinită. Dar Măria stătea la mormânt, plângând şi aproape leşinată. Nu era nimeni care s-o consoleze sa u care să-iîmpărtăşească acel simţământ adânc al pierderii.

In imaginaţia mea, această scenă este întărită prin pecetea credinţei mele. Da, cred că Isus a văzut-o din înălţimi şi, plin de milă, S-a hotărât s-o binecuvinteze, arătându-i-Se mai întâi ei, după ce înviase din morţi. Altfel, ea ar fi murit de întristare. Isus S-a întors spre ea. Cuvintele pe care ile-a spus le găsim în Ioan 20. 11-18.
Când un om îi oferă lui Dumnezeu timpul său, averea şi talentele lui -într-un cuvânt, totul - atunci, El este gata să-i acopere orice nevoie, chiar dacăpen-
100
tru aceasta ar trebui să Se coboare din cer. Noi învăţăm acest adevăr din povestea Măriei Magdalena.
Mărturiile şi istorisirile adevărate sunt mult mai convingătoare decât explicaţiile teologice. Am spus mai înainte cămi-am încevut lucrarea misionară fără nici un bănuţ. Toţi oamenii din localitate ştiau acest lucru. Deoarece obişn uîam să merg din loc în loc pentru a predica Evanghelia, unii oameni m-auporeclit „evanghelistul cerşetor". *Alţii îşi băteau joc de mine, spunând:* „Iată un mod interesant de a te întreţine". *Erau mulţi cei ce mă criticau. Motivul principal al dispreţului lor era faptul că nu aveam nici un ban. Obişnuiam să flămânzesc zile în şir.*
în astfel de vremuri, un alt slujitor al lui Dumne-zeumi-a cerut să-i spăl bicicleta. Aceasta este o muncă foarte dispreţuită. în Vest, concepţiile diferă mult. Dacă un om dintr-o familie respectabilă este găsit spălând bicicleta altuia pe drumul principal... Mă ruşinez numai gândindu-mă la acest lucru. Dar imediat mi-am redobândit umilinţa. M-am rugat în tăcere: „Doamne, dacă Tu vrei, voi face acest lucru spre slava Numelui Tău".
Ştiam că voi fi văzut de cunoştinţele mele, efectuând această muncă dispreţuită. Acelea erau momente de predare pentru mine, momente în care aveam prilejul să fiu smerit, în mâinile lui Isus Cristos. Atunci mi-am adus aminte de versetele: „Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Cristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine

101
însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte şi încă moarte de cruce" (Fii. 2.5-8).
Singura oportunitate de a înţelege ce înseamnă predarea deplină am avut-o în timpul petrecut la Seminarul Biblic. De la început, problema mea o constituia sărăcia. însă, în chip miraculos, Dumnezeu mi-a pregătit o bursă pentru a-mi acoperi cheltuielile de cazare şi masă. Dar mi-am câştigat cu greu banii pentru nevoile personale. Pentru studenţii săraci, profesorii de la Seminar iniţiaseră un proiect, prin care urmau să plătească studenţii ce se angajau voluntar la o anumită slujbă. Eu mă angajasem ca măturător şi aveam un salariu de 5 rupiipe lună. Trebuia să şterg mesele şi scaunele din clasă şi să spăl podeaua în fiecare dimineaţă. Seminarul era o clădire cu trei etaje şi cu podea de marmoră. Alături, era o clădire veche din cărămidă şi fără uşi. Numeroase animale se adăpostea u acolo pe timp de noapte şi

plecau a doua zi dimineaţă, lăsând o murdărie de nedescris. Sarcina mea era să curăţ întreaga clasă înainte de începerea cursurilor.
Această cameră era aşezată în faţa căminului de fete. A veam atunci 18 ani şi eram văzut de colegele mele efectuând această muncă ruşinoasă. Ele obişn uia u să râdă de mine!Mă simţeam foarte, foarte ruşinat. într-o zi, eram atât de îndurerat, încâtm-am rugat: „Doamne, oare este dorinţa Ta ca să fiu batjocorit în acest mod?" însă, imediat mintea mea a dat răspunsul: „Această lecţie este de mare însemnătate

pentru ca să devii un martor plin de încredere şi predat deplin".
Dr. Job mi-a explicat cu zâmbetul lui obişnuit: *într-o zi, aceste fete s-au apropiat de mine şi au început să chicotească. A veau suficiente motive pentru a proceda astfel. într-o mână ţineam bălegar de vacă, iar în cealaltă o mătură veche. Miroseam foarte urât, iar pe faţă mi se putea citi încurcătura în care mă aflam. Am avut totuşi curajul necesar pentru a da ochii cu ele. Le-am spus: „Surorilor, n-am de gând să mă căsătoresc cu nici una dintre voi. De ce vă holbaţi astfel la mine? Sun un băiat sărac şi am venit aici să studiez Evanghelia. Efectuez această muncă ruşinoasă pentru a-mi rezolva problemele financiare".*
Ele h-au mai spus nimic.
M-am simţit mândru că am avut oportunitatea de a-mi plasa onoarea, .demnitatea, aspiraţiile şi tot ce îmi era drag în mâinile Domnului. Noi avem tendinţa să ne considerăm foarte importanţi şi cu o valoare foarte mare pentru societate. Dar trebuie să fim pregătiţi să acceptăm situaţiile în care Cel Atotputernic nimiceşte mândria noastră. Noi ar trebui să ne supunem plan urilor Lui şi să ne predăm pe deplin în mâinile Sale. Aceasta este predarea totală. Oricine se dăruieşte în mâinile Sale va fi precum vioara în mâinile celui care a întocmit-o. Amintirile lui Job se sfârşesc aici.

Capitolul 15

„«înveleşte această mărturie, pecetluieşte această descoperire între ucenicii Mei». Eu nădăjduiesc în Domnul, Care îşi ascunde Faţa de casa lui Iacov. în El îmi pun încrederea". (îs. 8.16,17).
Mărturii, dovezi şi citate!
Dr, Job are o întreagă arhivă cu astfel de lucruri, de la toate categoriile de oameni - de la cei mai renumiţi oameni, până la cei mai neînsemnaţi credincioşi. Aceste mărturii îl prezintă pe Job din diferite unghiuri. Ele constituie documente foarte importante, care trebuie să fie redate aşa cum sunt, fără nici cea mai mică modificare.
Mulţimea credincioşilor care îl înconjoară constituie cea mai mare recompensă pe care o are în urma activităţii sale de evanghelist. Mărturiile vorbesc clar despre speranţele şi aşteptările lor.
Pastorul C. S. JOSEPH, 26.09.1982 (Bible Home - Kunnamkulam)
„...Dumnezeu 1-a ajutat pe Job să urmeze credinţa mamei sale. Cu ajutorul Lui, acest fiu a ajuns la astfel

de înălţimi spirituale. Slăvit să fie Domnul! Noi toţi suntem deosebit de bucuroşi că acest predicator al misiunii Guruyapoor Mookola a fost ridicat pe o poziţie atât de înaltă".
Pastor Dr. MAR APREM, 24.09.1982 Mitropolit al Bisericii Caldeene de Est Palatul Metropolitan Trichur - 680001
„Sunt pe lista invitaţilor la întâlnirea de felicitare cu prilejul acordării diplomei de doctor în teologie de către Universitatea Creştină Indiana. Felicitările mele! Fie ca Dumnezeu să folosească acest servitor umil şi pentru responsabilităţi mai înalte în via Sa!"
Pastorul D. ALEXANDER, 3.08.1982 Preşedintele Campaniei de Evanghelizare a pastorului Richard Wurmbrand, Ernakulam
„Sunt mândru de întrunirea organizată de locuitorii oraşului Delhi cu scopul de a te sărbători şi felicita pentru recenta distincţie obţinută de tine. Glorie lui Dumnezeu!"
K. V. UKKURU, 31.07.1982 Managerul Băncii de Stat Travancore, Kodungallor
„... Suntem deosebit de bucuroşi că făgăduinţa lui Dumnezeu: «Dumnezeu slăveşte pe cei ce îl
105
slăvesc» s-a împlinit. Noi îi suntem recunoscători pentru acest lucru. Domnul a promis că cei ce vor da un pahar cu apă în Numele Lui vor fi răsplătiţi însutit. Este încurajator pentru noi să vedem recompensa pe care Dumnezeu ţi-a oferit-o pentru necazurile, tortura şi foametea pe care le-ai îndurat pentru Numele Lui".
Pastor Dr. JESUDASAN, 22.08.1982 Preşedinte B.D.M. Th, STM, Biserica din India de Sud, Coordonator L.M.S., Trivandrum, 695001
„Sunt deosebit de bucuros să aflu că ai primit titlul de Doctor al Divinităţii din partea Universităţii Indiana din S.U.A.
Te rog să primeşti felicitările mele izvorâte din inimă. A ceasta reprezin tă adevăra ta recunoaştere a eforturilor tale pentru răspândirea Evangheliei. Cele mai calde urări."
Cardinalul JOSEPH PARACATTIL,
29.07.1982
Arhiepiscop de Ernakulam Clădirea arhiepiscopiei Cochin 682031
„îţi transmit cele mai sincere felicitări pentru obţinerea gradului de Doctor al Divinităţii din partea Universităţii Creştine Indiana, S. U.A."
106
EpiscopulEASOW MAR TIMOTHEOS,
29.07.1982
Centrul Mar Thoma
Kunnamkulam 680503
„Sunt bucuros să aflu că ai fost distins cu titlul de Doctor al Divinităţii. Felicitările mele! Pastorul K. P. Filip este cu mine acum şi tocmai am discutat despre treapta la care ai fost ridicat de Domnul. Fie ca binecuvântările Lui să se reverse peste tine în continuare şi să te folosească şi pe mai departe pentru scopurile Lui minunate".

Pastorul G. H. GROSE, B. D., 22.07.1982 Prezbiter al Bisericii Charge Green Park Free Biserica Indiei de Nord New Delhi 110016
„Felicitări pentru obţinerea Doctoratului din partea Universităţii Creştine Indiana. Sunt bucuros să iau cunoştinţă despre munca ta deosebită şi totala ta predare..., de distincţia obţinută pentru realizările tale".
Acestea reprezintă doar câteva din scrisorile primite. Am închis dosarul cu scrisori personale şi am
luat caseta.
23 iulie 1982: Murmurul adunării emoţionate de la Clubul Constituţional, Vithalbai Patel Marg, New Delhi, se aude ca o muzică de fond. (întrunirea a fost stabilită de locuitorii oraşului New Delhi, pentru

a-1 felicita pe evanghelistul Job cu ocazia obţinerii distincţiei de Doctor al Divinităţii). Murmurele încetează. Sala este inundată de sunetul vibrant al rugăciunii rostite de pastorul C. G. David, vicar-ge-neral al Bisericii Mar Thoma. Cuvântul de deschidere este rostit de dl. P. U. Thomas, preşedintele Comitetului de Recepţie:
„Evanghelistul Job este un exemplu de îndeplinire a chemării lui Dumnezeu. De-a lungul carierei sale, el a dat tot creditul lui Dumnezeu, pe Care îl slujeşte cu credincioşie. El se consideră un evanghelist simplu, lipsit de merite. El se poate compara cu profetul Amos, care spune: «Eu nu sunt nici prooroc, nici fiu de prooroc, ci sunt păstor şi strângă tor de smochine de Egipt», dar Dumnezeu 1-a luat de la oi...
Preşedintele Comitetului de Recepţie îl prezintă publicului pe Peramangalam Porinchu Job, născut la 19.01.1945, în Kunnamkulam. Prezentarea lui n-a fost nici lungă, nici scurtă.
Următorul vorbitor este pastorul Iosif Mar Ira-neous, episcop al Bisericii Siriene Mar Trtoma, care a prezidat întâlnirea. El îl prezintă pe Dr. Job şi îl binecuvintează.
Am ascultat discursul Dr. Gopal Singh, care fusese preşedintele Comisiei pentru Minorităţi şi oaspetele întrunirii, iar acum era guvernator adjunct al ţinutului Goa. El a fost preşedintele comitetului pentru colectarea banilor ce urmau să fie folosiţi pentru a-1 ajuta pe un tânăr care trebuia să fie supus unei operaţii de transplant de rinichi. Dr. Gopal Singh

a apreciat lipsa de egoism a lui Job manifestată în lucrarea de secretar al comitetului pentru colectarea de fonduri.
Acum vorbeşte pastorul J. R. Lance, episcop al Bisericii Metodiste din India:
„Gânduri măreţe se pot naşte din împrejurări dureroase. Durerea teribilă a unei răni poate fi alinată chiar şiprintr-o simplă atingere plină de dragoste. Noi toţi respectăm crucea, dar nici unul dintre noi n-ar dori să-şi ia crucea lui şi s-o poarte toată viaţa.
S-ar putea să fim persecutaţi din pricina lui Cristos, nu pentru că este nobil să suferi, ci pentru că suntem aleşi să-Ipurtăm crucea. Noi trebuie să ne dăruim pe noi înşine pentru a purta Crucea.
Cu această ocazie dorim să felicităm o personalitate importantă a ţării

noastre şi un adevărat ucenic al lui Cristos. lată de ce noi ne bucurăm de crucea Domnului. Din partea Bisericii Metodiste din India doresc să transmit felicitările noastre Dr. Job. Dragă Job, dorim să-ţi reamintim că dificultăţile ajută la şlefuirea unei vieţi minunate. Doresc ca viaţa ta să fie plină de semnificaţie datorită suferinţelor îndurate pe cruce de Domnul nostru! Noi îl slăvim pe Dumnezeu pentru Duhul Sfânt care străluceşte în tine".
Următorul vorbitor a fost pastorul MacBool Calub, episcop al Bisericii din India de Nord.
„Am multe lucruri să vă spun despre Dr. Job, care este un adevărat slujitor al lui Dumnezeu... Acum îmi amintesc de următoarele versete din Biblie: Ier. 9. 23-24: *„«înţeleptul să nu se laude cu înţelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria*

lui, bogatul să nu se laude cu bogăţia lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere şi că Mă cunoaşte, că ştie că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Dom-n u 1» I . *Credincios acestor versete, acest slujitor al luiDumnezeu, ucenic devotat al lui Cristos, estelău-datpentru bunătatea, judecata şineprihănirea faptelor sale.*
Am derulat caseta de mai multe ori pentru a auzi discursul preotului T. C. Mathai, vicar al Bisericii Ortodoxe Siriene din New Delhi. Cuvintele lui merită atenţia noastră.
„Respectaţi conducători ai Bisericii şi stimaţi domni! Situaţia politică din New Delhi a fost foarte încordată în mai 1979, A fost cea mai grea perioadă de după câştigarea independenţei, când creştinii din toate comunităţile ţării şi, mai ales, din Delhi, se rugau lui Dumnezeu plângând. OP. Thyagi pro-punea în Parlament legea împotriva religiei, fntr-una din acele zile, am venit acasă foarte târziu, după ce participasem la o întâbiire în care discutasem la Clubul Boat despre situaţia politică mondială. Era aproape de miezul nopţii, iar eu abia îmi serveam cina, când am auzit un zgomot lângă casă. Am ieşit afară să văd despre ce este vorba. Un bărbat îmbrăcat în haine sărăcăcioase se afla chiar în faţa casei mele şi făcea ceva, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume. Aşa că am strigat spre el: «Cine eşti? Ce faci acolo?» Se pare că omul m-a recunoscut după barbă. Mi-a răspus pe un ton respectuos: «Sunt un

om sărac şi am fost angajat să lipesc afişe în diferite zone ale oraşului.» Nu-mi amintesc să fi vorbit şi altceva cu el în seara aceea. Apoi m-am dus la cul-care. Mai târziu, când am aflat adevărul am fost foarte mirat: aceltânărenergic, care mergea prin oraş la miezul nopţii, îmbrăcat în haine sărăcăcioase, lipind afişe, era domnul Job - şi a arătat spre el. «Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul!» Aceste cuvinte s-au împlinit în viaţa Dr. Job. Şi acum permiteţi-mi să vă duc cu câţiva ani înapoi, o parte a trecutului acestui om, care a luptat din greu pentru a trece prin examenele vieţii. El a fost chemat de Dumnezeu să predice Evanghelia şi să-şi dedice viaţa ca evanghelist. Dar nu s-a găsit nimeni să-1 ajute pentru a-şi rezolva

problemele. A mers la autorităţile ecleziastice şi a cerut să i se îngăduie să lucreze ca predicator în oricare din satele indiene. Dara fost refuzat, deoarece nu avea nici un fel de diplomă în acest domeniu. Cu toate acestea, tânărul nu s-a descurajat. El a acţionat conform chemării sale şi a început să răspândească Evanghelia în felul său propriu. El era pregătit să facă orice lucrare de dragul Evangheliei. Astfel, a mers la o convenţie evanghelică, unde se ocupa cu aranjarea scaunelor, distribuirea cărţilor de cântări şi asigurarea apei potabile pentru participanţi. Episcopul urma să vorbească în ultima zi a convenţiei. După predica lui, masa a fost pregătită de un domn, care locuia la aproximativ două mile depărtare. Episcopul, însoţit de vicar, a urcat într-o maşină care urma să-1 ducă la locul respectiv. La această masă fusese invitat

111

şi acest tânăr. Vicarul dorea să-1 ia cu el în maşină. Pentru tânărul sărac, aceasta era o onoare deosebită şi era foarte entuziasmat - o călătorie în maşină, alături de episcop! Dar episcopul nu a vrut să-1 ia în maşină pe acest om sărac şi fără însemnătate. Tânărul a fost profund rănit de această respingere. Cu toate acestea, fără să se plângă, şi-a acoperit tristeţea cu un zâmbet şi a parcurs tot acel drum în bătaia soarelui de după-amiază. El a ajuns acolo tocmai când episcopul şi cei care îl însoţeau se pregăteau de plecare.

După mulţi ani, acel tânăr a devenit un binecunoscut evanghelist, care locuia într-un oraş mare şi fusese binecuvântat spiritual şi material. întâmplarea a făcut că acelaşi episcop urma să viziteze oraşul. Evanghelistul a luat iniţiativa de a-1 întâmpina. Cu mult respect, 1-a invitat în propria maşină şis-a arătat foarte ospitalier. Episcopul uitase demult vechiul incident şi, prin urmare, nu-şi mai amintea de acel tânăr sărac.

După cină, episcopul a servit desertul. Era foarte impresionat de prosperitatea evanghelistului şi, prin urmare, şi-a manifestat aprecierea: «Job, sunt foarte bucuros că Dumnezeu te-a binecuvântat aşa de mult! Soţia ta este medic! Sunteţi binecuvântaţi în toate privinţele şi sunteţi foarte primitori!»

Tânărul a zâmbit atunci: «Sfinţia Voastră, nu mă recunoaşteţi?», a întrebat el. Episcopul s-a uitat la el nedumerit. A tuncii-a adus aminte de acel incident de demult şi de băiatul sărac ce fusese alungat din maşina lui. «Tu erai?» Episcopul şi-a terminat deser-

112

tul şi s-a dus la culcare foarte îngânchurat. Tânărul a fost foarte bucuros să-1 găzduiască pe acest episcop. Tânărul acela este Dr. Job, care astăzi este invitatul nostru de onoare. Dumnezeu 1-a binecuvântat din belşug, iar oamenii îl respectă. Slujitorul care a fost credincios în puţine lucruri a fost pus să stăpânească peste multe lucruri. Dr. Job, intră în bucuria Stăpânului tău!"

Secretarul General, Vallamattom, episcop catolic, şi-a exprimat astfel urarea sa: *„Ştim că a-i ajuta pe oameni înseamnă a lucra pentru Domn ui. Noi trăim într-o societate care nu apreciază calităţile umane. Noi înţelegem că Dr. Job*

este un lucrător dedicat, al unei instituţii care îndeamnă la bunătate, în ciuda comportărilor inumane. Sarcina lui este de a-i ridica pe oameni."
Pastorul K. S. Mathew, vicar al Bisericii Mar Thoma, din New Delhi, a vorbit astfel: *„Cu această ocazie, gândurile mele se îndreaptă spre acel gen de educaţie în stare să dezvolte caracterul unui om. în zilele noastre, părinţii îi învaţă pe copii cum să-şifacă rost de slujbe sigure. Este timpul să ne gândim la un sistem de educaţie în măsură să dezvolte personalităţi ca aceea a Dr. Job. Sistemul actual de evaluare nu poate măsura valorile umane. Această diplomă atestă valoarea umană a Dr. Job. Aş dori ca, mai departe, el să rămână Fratele Job, mai mult decât Dr.Job."*
Profesorul Kurien, membru al Parlamentului din Kerala, este foarte profund şi abordează numeroase subiecte, din perspectiva unui om politic. El

dezbate multe probleme ale sistemului social indian, precum şi din lumea afacerilor, iar în final îl felicită pe Dr. Job.
Copleşit de emoţie, Job mulţumeşte celor prezenţi, cu o voce tremurândă, profund mişcat de cuvintele calde ale prietenilor. Cu toate că zâmbea, inima îi era plină de teamă!
Am închis casetofonul, pe care erau înregistrate evenimente din trecut. Eram nerăbdător să-1 cunosc pe actualul Dr. Job.
Conferinţa Evanghelică din New Delhi pentru malaiezi, din anul 1985, era programată pentru perioada 15-18 august. în fiecare an, Dr. Job invita pe cei mai cunoscuţi dintre vorbitori. Invitaţii de onoare din anul acela erau pastorul Abraham Lincoln, propus ca episcop, şi Dr. Pushpa Raj. Au fost invitaţi şi alţi oaspeţi de onoare din Kerala pentru a depune mărturie. Am profitat de această ocazie pentru a le lua câte un interviu.
Prima dată am stat de vorbă cu pastorul Abraham Lincoln, fost vicar al Bisericii Karol Bagh Mar Thoma din New Delhi. El era un om foarte pasionat de muzică şi a răspuns cu multă amabilitate întrebărilor mele.
întrebare: - *De cât timp îl cunoaşteţi pe Dr. Job?*
Cu ce ocazie l-aţi întâlnit?
Răspuns: - Din câte îmi aduc aminte, ne cunoaştem din 1963. în timp ce eram la Colegiu, obiş-nuiam să frecventez întâlnirile evanghelice de la Kunnamkulam, împreună cu cântăreţul P. C. John,

pastorul K. P. Filip şi pastorul C. S. Joseph. Cu prilejul acestor întruniri, l-am întâlnit pe Job.
întrebare: - *Aţi dori să-1 descrieţi pe Job al acelor vremuri?*
Răspuns: - Era foarte slab. înfăţişarea şi îmbrăcămintea lui vorbeau despre sărăcia lui. Chiar şi în acele vremuri avea înfăţişarea unui evanghelist. Arăta foarte convins de ceea ce spunea. Avea un fel aparte de a propovădui Evanghelia! Chiar şi atunci când cânta, o făcea din toată inima.
întrebare: - *Ce puteţi spune despre activitatea evanghelică a Dr. Job în*

capitala Indiei? Răspuns: - Am colaborat în acest domeniu, pe perioada şederii mele în Delhi. Dr. Job era foarte activ şi lucra cu tinerii în districtul meu. Eu însumi am fost martorul contribuţiei aduse de el şi soţia lui, Mary, pentru ajutorarea săracilor. Am avut ocazia să mă alătur lor. Medicamente pentru sănătatea trupească a celor săraci, Evanghelia pentru sufletul lor, haine pentru a le încălzi corpul şi Cristos pentru salvarea lor, care este viaţa veşnică, toate acestea au fost oferite de familia Job. Ce altceva aş mai putea spune?
întrebare: - *Sunteţi de acord că Dr. Job este un misionar de talie internaţională?*
Răspuns: - Nu numai eu, ci şi toţi cei care îl cunosc sunt de acord cu aceasta. Cu toţii ştim că Dr. Job este um membru activ în Misiunea interna-

ţională a pastorului Wurmbrand. Motivul pentru care pastorul Wurmbrand 1-a ales pe Dr. Job ca misionar pentru zona afro-asiatică este uşor de înţeles atunci când îl cunoşti pe Job-omul, lăuntrul lui şi modul în care Dumnezeu 1-a călăuzit. Orice creştin care umblă prin duhul poate simţi prezenţa Sa în activităţile lui Job, care l-au ridicat la rangul de evanghelist de talie internaţională. El este un misionar plin de îndrăzneală, care împrăştie Cuvântul, prin scris sau pe cale orală, chiar şi în ţările şi regiunile unde este interzis acest lucru. Am avut privilegiul să conduc rugăciunea de dedicaţie a Tipografiei *Sabina.* De acolo, milioane de cărţi sunt trimise în ţări din lumea întreagă. Dumnezeu a avut plăcere să încredinţeze această responsabilitate atât de mare Dr. Job. Nu încape nici o îndoială că Dr. Job se bucură de aceeaşi reputaţie ca şi cei mai cunoscuţi evanghelişti din lume.
întrebare: - *Este vreo trăsătură de caracter a Dr. Job care te-a atras în mod deosebit?* Răspuns: - L-am observat pe Job atât de departe, cât şi de aproape. Permite-mi să-ţi descriu câteva din calităţile lui veritabile. în întruniri sau comitete, el luptă cu curaj şi fermitate pentru ideile lui. Dar, în momentul în care descoperă că a rănit pe cineva prin cuvintele lui, el îşi cere iertare imediat, şi face tot posibilul pentru a-1 înviora pe cel întristat. Job este o persoană căreia îi place să ducă o viaţă modestă, chiar după ce a obţinut o poziţie înaltă, bogăţie şi reputaţie. Mulţi oameni se mândresc cu înţe-

lepciunea lor sau cu statutul lor social. Job este o excepţie. El îşi iubeşte semenii în modul cel mai simplu şi mai curat. *„Cine iubeşte pe Dumnezeu, iubeşte şi pe semenii lui",* este axioma vieţii lui. Dacă îl critică cineva pe Job, trebuie s-o facă la modul cel mai blând şi din dragoste. Job nu face deosebire între săraci şi bogaţi, ci îi respectă pe toţi în aceeaşi măsură. El nu foloseşte niciodată într-un mod incorect banii pe care îi primeşte. El este gata să ajute pe toţi cei care au nevoie de ajutor; persoane individuale şi organizaţii beneficiază de ajutor financiar din partea lui. Merită să menţionăm încrederea lui în puterea rugăciunii. De multe ori, am primit telefoane din partea ftii pentru a-mi solicita sprijin în rugăciune când pornea la un nou

proiect. într-un cuvânt, este un adevărat gentleman.
I-am mulţumit domnului Lincoln şi mi-am luat la revedere.
Mathaichen este un om voinic, are o barbă lungă şi umblă din loc în loc, cu picioarele goale. Numit şi Jail Mathaichen sau Kochu Mathaichen, originar din Othara, lângă Tiruvalla (Kerala), el propovăduieşte Evanghelia în închisori. Mathaichen (P. A. Mathew) a venit din Kerala pentru a participa la lucrările Conferinţei Evanghelice. El îl cunoaşte pe Job din primele zile în care predica Evanghelia în Kunnamkulam. Mathaichen are obiceiul de a povesti cu exactitate şi într-un mod foarte amănunţit. Pasajele următoare sunt extrase dinjnterviul pe care mi 1-a acordat:
întrebare: - *Vă rog să-mi vorbiţi despre împrejurările în care a fi sosit la Kunnakulam din Tiru-*

va lla pentru a vesti Evanghelia şi de modul în care l-aţi întâlnit pe Job.
Răspuns: - Am multe lucruri să vă spun. L-am întâlnit de câteva ori la Institutul Biblic Kompady, dar am avut ocazia să-1 cunosc mai bine la conferinţa de la Kunnamkulam. Mama lui şi cu el au fost bune exemple de ospitalitate faţă de oamenii lui Dumnezeu. Nu pot uita ospitalitatea pe care au arătat-o faţă de mine, în ciuda sărăciei lor, ospitalitate pe care nici oamenii bogaţi n-o manifestă.
întrebare: - *Cum s-a întâmplat acest lucru?* Răspuns: - După o întrunire de evanghelizare, a trebuit să-mi caut un loc unde să înnoptez. Mulţi evanghelişti se aflau în aceeaşi situaţie, datorită nepăsării localnicilor. Dar am găsit imediat o rezolvare pentru problema mea acută. Job, care pe atunci era un băiat ce suferea de multe ori de foame, m-a invitat la el acasă. Nu mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că cei ce locuiau în acea casă nu aveau suficientă hrană pentru ei înşişi şi, cu atât mai puţin, pentru un musafir. Mai târziu, am aflat că mâncarea de peşte care-mi fusese oferită era de la un vecin. Eu nu mâneam peşte deloc pe atunci, aşa că a trebuit să refuz acea mâncare. Aceasta 1-a îndurerat foarte mult pe Job. Nemulţumirea lui n-a dispărut decât în momentul în care i-am explicat motivul refuzului meu şi anume, jurământul de a nu mânca peşte. Chiar şi astăzi păstrez vie în mintea mea imaginea acelei mame şi a fiului ei care au refuzat să mănânce, cedând în favoarea oaspetelui lor. Chiar dacă ar fi pus un

platou gol în faţa mea, ar fi fost suficient pentru mine. Acum pot înţelege dragostea lui Dumnezeu care poate umple inimile noastre.
întrebare: - *Ce părere aveţi: este bine să fie dat în vileag trecutul compromiţător al unui om, şi, mă refer la Dr. Job, care acum este atât de cunoscut?* Răspuns: - Permiteţi-mi să citesc Ps. 143.5 (Mathaichen a deschis Biblia şi a citit): *«Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate lucrările Tale, cuget la lucrarea mâinilor Tale».* Aceasta este mărturia de astăzi a Dr. Job. El niciodată nu şi-a considerat trecutul ca fiind compromiţător. Odată, a vorbit despre acest lucru, într-o întâlnire la Anchal (Kerala), la care au participat profesori, oameni de afaceri, ofiţeri de poliţie

şi alte personalităţi. Am fost şi eu prezent acolo. El a descris cu toată sinceritatea zilele de sărăcie din trecut. Job a descris puterea dumnezeiască ce ne poate înălţa foarte mult. Această predică a mişcat inimile celor prezenţi şi mulţi dintre ascultători au renunţat la mândria lor şi s-au dedicat Domnului.
întrebare: - *Aţi participat la multe întâlniri organizate de Dr. Job. Care a fost reacţia publicului?* Răspuns: - Cuvintele lui sunt pline de putere şi autoritate. întotdeauna el îşi încheie predicile cu o întrebare provocatoare la adresa publicului. Pe 14 ianuarie 1985, Dr. Job a predicat la o întrunire desfăşurată la Biserica Mar Thoma, Painagamukku, lângă Kunnamkulam. Citind din Hagai 1.4, el a aruncat o

mare .provocare audienţei: *«Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiţi în case căptuşite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?»* Job a mers chiar mai departe decât Hagai, spunând: *«Dacă cineva poate să demonstreze că a fost ruinat datorită ofertelor făcute pentru lucrarea misionară, eu personal îi voi da înapoi ceea ce a pierdut. In cazul în care nu ai fost răsplătit de Dumnezeu, eu însumi îţi voi dărui ce mi-a fost dat de Dumnezeu».* Vocea lui suna ca un tunet. Nu văzusem niciodată o astfel ,de fermitate şi siguranţă a credinţei. De asemenea, l-am mai ascultat şi la întâlnirea de la Anandappalli, lângă Adoor (Kerala). Prin vorbirea lui, el poate convinge o mare parte a audienţei să-şi predea viaţa lui Dumnezeu. Mathaichen mai avea multe alte lucruri de spus, dar timpul şi spaţiul nu mi-au permis, astfel că i-am mulţumit şi am plecat.
Domnul K. V. Ukkuru provine din Kunnam-kulam şi este managerul Băncii de Stat din Travan-core, Pattambi. El este vecin cu Job şi-1 cunoaşte din copilărie. Domnul Ukkuru este de vârstă mijlocie şi are o voce blândă. Soţia lui, doamna Molly Ukkuru, este profesoara de limba hindusă a lui Job şi 1-a meditat pe gratis de nenumărate ori. Familia Ukkuru are 3 copii: două fete şi un băiat, care este cel mai mic. O familie devotată şi binecuvântată, care se bucură în Cristos!
Familia Ukkuru a venit la New Delhi pentru a participa la Conferinţa Evanghelică din 1985, organizată de Dr. Job. Deoarece n-ar fi fost potrivit să

iau un interviu prietenilor de familie, am discutat personal cu ei în timpul călătoriei la Agra şi în numeroasele plimbări făcute în parcurile oraşului Delhi. Străbătând aleile parcului Deer, am discutat cu soţii Ukkuru despre Dr. Job şi copilăria sa.
- *Mama lui Job a fost o adevărată credincioasă,* a spus domnul Ukkuru. *Ea a fost un exemplu de virtute creştină şi era foarte cunoscută în localitatea noastră. Poziţia înaltă la care a ajuns Job se datorează influenţei mamei lui.*
- *Oare decizia de a deveni evanghelist a fost influenţată de mama lui?* am întrebat eu.
- *Cu siguranţă; dorinţa inimii sale era ca fiul ei să slujească Domnului. Chiar în acele zile, l-am putut vedea pe Job împlinind dorinţa ei.*
- *Spuneţi-ne mai multe despre aceasta,* am

insistat eu.
- *Uniunea Creştină, care îşi avea sediul în apropiere de casa lui Job, era locul în care ne adunam pentru rugăciune şi părtăşie împreună cu Mathew Maşter. Chiar la acea vârstă fragedă, Job nu numai că participa la astfel de întruniri, dar îşi arăta abilitatea de a conduce o rugăciune şi a depune mărturie. El era cu totul devotat şi foarte diferit de ceilalţi tineri de vârsta lui.*
- *Cum a fost Job ca elev?* am întrebat-o pe doamna Ukkuru.
- *Aş putea spune că nu a fost un elev strălucit; dar purtarea lui a fost un exemplu strălucit pentru*
colegii lui.
- *Ce puteţi spune despre Job din zilele noastre?*
121
Doamna Molly Ukkuru a răspuns citând-o pe împărăteasa din Seba:
«Dar nu credeam până n-am venit şi n-am văzut cu ochii mei. Şi iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus. Tu ai mai multă înţelepciune şi propăşire decât am auzind mergându-ţi faima» (I împ. 10.7).
Job L-a proslăvit pe Dumnezeu şi, de aceea Dumnezeu l-a slăvit pe Job, aşa cum El a făgăduit că va face. I Sam. 2.1 s-a împlinit în viaţa Dr. Job. Noi primim cu bucurie onorurile şi invitaţiile la nuntă. In viaţa lui Job, onoarea este următoarea: *«Căci voi cinsti pe cine Mă cinsteşte»* (I Sam. 2.30). Marea lui cinste este să vestească Evanghelia."
Nu cred că poate fi rea mărturia unui semen apropiat.
Ziua de 18 august 1985 era duminică. Dr. Job aştepta un oaspete de seamă ce urma să sosească cu avionul la 1,30 după-amiaza, din Trivandrum. *„Vine stăpânul meu",* a spus Job. El vorbea de Dr. Abraham Filip, care fusese profesorul lui la Institutul Biblic Kompadi.
Dr. Abraham Filip se îndrepta spre Coreea şi nu a stat decât o zi în Delhi. El s-a adresat oaspeţilor care veniseră la Convenţia Evanghelică. Chemându-1 lângă el pe Dr. Job, a cântat din inimă un imn: *„Ha, Manoharam, Yaahe Ninte Alayam..." - „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor!" (Ps.* 84.1).
întrebare: - *Doamnă Ukkuru, Dr. Job mi-a spus că este studentul Dvs. Cum vine asta?*
122
Răspuns: - Ar fi mai corect să spun că Dr. Job mi-a oferit această onoare. Aş nega politicos că sunt profesoara renumitului Dr. Job. Eu am fost solicitată să predau la Institutul Biblic Kompady în 1964, de directorul A. J. Thottunkal. Am luat în primire postul chiar în ziua în care promoţia lui Job sărbătorea terminarea studiilor. De aceea, cu umorul său specific, Job mă numeşte profesoara lui.
întrebare: - *Dacă aşa stau lucrurile, cum de vă*
cunoaşteţi atât de bine?
Răspuns: - Pentru prima dată ne-am întâlnit la Kompady. Când am intrat în sală, Job se adresa publicului, în calitate de reprezentant al studenţilor. Deşi îl vedeam pentru prima dată, am fost impresionată de stilul lui şi de cuvintele puternice pe care le rostea. Mai târziu, am vorbit amândoi la o

întrunire evanghelică în Vallarnkulam. Mi-1 amintesc şi acum pe tânărul evanghelist cu Biblia în mână, care nu se ruşina de Evanghelie. Pe vremea aceea era foarte sărac şi foarte slab. Chiar şi în acele zile, el părea ca o stea ce se ridica la orizont. Discursul pe care l-a ţinut la Vallamkulam mi-a confirmat părerea. Cu toate că înfăţişarea lui nu era impresionantă, el te atrăgea prin înflăcărarea pe care o manifesta faţă de Evanghelie. Acest lucru ne-a adus împreună.
întrebare: - *Puteţi face o comparaţie între Dr. Job şi Billy Graham ?*
Răspuns: - Nu mă aventurez să fac un studiu comparativ. Dr. Job nu este suficient de bine înţeles

de locuitorii oraşului său natal. Cu toate acestea, el poate fi considerat un evanghelist de talie internaţională, la fel ca şi Billy Graham. Dr. Billy Graham are un mesaj special: *«Isus este Mântuitorul lumii».* Dr. Job, de asemenea, are un mesaj special: *«Dumnezeu îi va cinsti pe cei ce îl cinstesc». Şi,* ca o mărturie, el povesteşte întâmplările din viaţa lui.
întrebare: - *A firemarcat şialte calităţi la Dr. Job, care merită să fie menţionate?* Răspuns: - Job este ca un frate pentru mine. Eu sunt iubit şi respectat ca un frate mai mare. Ori de câte ori vin la Delhi, eu stau la el. Casa lui este larg deschisă pentru cei credincioşi. Copiii lui Dumnezeu caută această casă unde domneşte Dumnezeu. Acest lucru se datorează nu numai Dr. Job, ci, în aceeaşi măsură, soţiei sale, dr. Mary Job. Ea este un lucrător devotat, tăcut, şi împărtăşeşte slujba soţului ei de a-i ajuta pe oameni. Haideţi să-i purtăm în rugăciunile noastre!
Pentru a confirma un lucru, doi martori sunt de ajuns. Dar noi avem un nor de martori, de diferite categorii sociale, care au fost influenţaţi de personalitatea, viaţa şi predicile Dr. Job.

Capitolul 16

„Stăruifi în dragostea frăţească... Aduceţi-vă aminte de mai-marii voştri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu". (Evr.13.1,7).
„lubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească, în cinste, fiecare să dea întâietate altuia" (Rom. 12.10).
Analfabet sau om cu studii înalte, sărac sau bogat, Dr. Job îi consideră pe toţi copiii lui Dumnezeu ca fiind proprii lui fraţi. El este conştient de universalitatea lucrărilor evanghelice. Job crede că persoana care lipeşte afişe pe pereţi şi cea care strânge colecta în biserică sunt parteneri care contribuie la obţinerea succesului în întrunirile evanghelice. El nu neagă faptul că această atitudine liberală i-a cauzat de multe ori neplăceri. Pentru el, II Cor. 11.26 este foarte adevărat: *„Primejdii din partea tâlharilor, în primejdii între fraţii mincinoşi...".*
Dr. Job recunoaşte în mod deschis că are dificultăţi în înţelegerea minţii umane, şi că nu poate deosebi ca re surit lupii îmbrăcaţi în piei de oaie. El înţelege semnificaţia versetului: ,, *Toate cailei se par bune omului, dar cel ce cercetează inimile este Dumnezeu".*

Fiind întrebat care sunt persoanele responsabile pentru creşterea lui spirituală şi materială, Job s-a gândit o vreme îndelungată, după care a venit cu o listă de persoane, care mai erau în viaţă sau care deja muriseră. Probabil era o listă mult mai complexă decât o listă de voturi! Nu pot fi excluse nici lungile discuţii pe care le-am avut pe terasă în numeroase dimineţi minunate.
Voi prezenta mai jos câteva fragmente din acele discuţii:
întrebare: - *Al menţionat de multe ori numele lui Mathew din Kunnamkulam. Cine este?* Răspuns: - *El a fost profesorul meu spiritual. El nu mai este acum. A murit în 1984. Casele noastre se găseau faţă în faţă. El a construit sediul Uniunii Creştine. Localnicii îl numesc sediul lui Mani Mathew Maşter. El obişnuia să conducă, în fiecare zi, adunările de rugăciune. într-o zi, am fost invitat şi eu să particip la rugăciune. Am fost îndemnat şi de mama ' mea să mă duc acolo. Am mers împreună cu un prieten. Am fost primiţi cu multă căldură. Acolo m-am întâlnit şi cu alte rude de-ale mele, iar interesul meu pentru astfel de adunări a crescut şi mai mult. Curând, am devenit un oaspete regulat şi, prin iniţiativa lui Mathew Maşter, m-am asociat Şcolii Duminicale. Unul dintre profesori era domnul Ukkuru, care acum este oaspetele nostru. Mathew Maşter m-a încurajat în toate privinţele. M-am descurcat foarte bine la Şcoala Duminicală şi am obţinut numeroase premii. Am început să editäm împreună o revistă. Nu îmi*

amintesc acum titlul ei. Totodată, eu lucram şi la editarea unei reviste şcolare. Pregătirea mea pe tărâmul Evangheliei se datorează mult şi lui Mathew Maşter. De fapt, eu am învăţat să mă rog în public în timpul acelor întâlniri. îmi aduc şi acum aminte de cele două persoane care m-au încurajat să mă rog. Unul dintre ei este domnul C. I. Chakunny, un lucrător guvernamental; celălalt este domnul K. V. Mathewkutty, un negustor. Pentru prima dată m-am rugat în mijlocul unui grup format din 5-6 persoane. Aceea a fost o experienţă de neuitat. Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Ele îmi dădeau o pace adâncă. Din acea zi a început creşterea mea spirituală.
întrebare: - *Care a fost rolul lui Mathew Maşter în formarea ta ca evanghelist?*
Răspuns: - *Aşa cum deja am explicat, rolul lui a fost decisiv. Considerând sărăcia din casa noastră, el nu m-a încurajat să-mi dăruiesc tot timpul pentru activitatea evanghelică. Mai mult decât atât, el se bucura de recolta pe care o strângeam de pe câmpul meu misionar. Când a văzut activitatea mea de la Kalyanpuri, a început să plângă de bucurie. De asemenea, el a vorbit şi la conferinţa intitulată* „Toţi una în Cristos" *care s-a desfăşurat la Delhi."*
întrebare: - *Mai este o persoană pe care ai menţionat-o frecvent şi anume pastorul K. P. Filip. Mai ai şi alte lucruri de spus despre el?* Răspuns: - *Pastorul K. P. Filip a venit să lucreze ca misionar în Kunnakulam şi în împrejurimile Guru-*

vayoorului. El este un slujitor de valoare al lui Dumnezeu. Soţia lui, care era

medic, s-a angajat în ajutorarea bolnavilor. Noi am devenit prieteni numai după o perioadă de 5-6 ani de la sosirea lor acolo. Din ziua în care ne-am întâlnit ea a descoperit în mine calităţile unui misionar. Pastorul Filip cunoştea înclinaţia mea şi m-a trimis la Institutul Biblic Kom-pady. El a suportat toate cheltuielile mele de la Institut. După aceea, în timp ce îmi desfăşuram lucrarea misionară la Guruvayoor, el mi-a oferit un ajutor financiar, strângând regulat anumite sume de la un grup de prieteni din Cochin. El m-a încurajat să urmez studiile superioare la Seminarul Yeotmal. într-un cuvânt, pastorulK. P. Filip este cauza oricărei experienţe teologice pe care o am în prezent. Eu îi sunt dator, aşa cum era dator Timotei faţă de Pa vel.

întrebare: - *L-ai menţionat mai devreme pe pastorul C. S. Joseph. Cine este el?* Răspuns: - *Pastorul Iosif provine tot din Ku-nnamkulam. Era administrator şi profesor la şcoala Nannamukku. El este un om foarte duhovnicesc. El nu a studiat teologia. Cu toate acestea, pastorul Abraham Mar Thoma, care putea recunoaşte liderii cu adevărat spirituali, 1-a ordinat ca pastor. Pastorul Iosif obişnuia să vorbească de puterea lui Dumnezeu de a transforma oameni obişnuiţi în personalităţi de seamă. El obişnuia să vorbească despre Venu-gopal Iyengar, care era un simplu muncitor la căi fe-rate, despre Pândită Ramabai, Sadhu Sundar Singh şiDr. Namboothiripad, director al Colegiului Creştin*

de Medicină Ludhina, privitor la modul în care îl cunoscuseră pe Cristos şi cum Dumnezeu îi făcuse oameni de seamă. Totodată, el m-a învăţat primele lecţii pentru începerea activităţii misionare. Mi-a explicat cum să-i învăţ să cânte pe copiii de şcoală şi cum să le spun istorioare biblice. Mesele mele erau foarte bogate în acele zile pe care le petreceam cu el. Acolo, mâncarea era din belşug, dar trebuia ca noi să gătim. Nu pot să uit afirmaţia publică pe care a făcut-o cu privire la credinţa mea şi datorită căreia am fost încurajat în decizia mea de a continua activitatea misionară. Odată, am mers împreună cu mama mea la Biserica Chalissery, pentru a participa la o adunare de rugăciune. Cu acel prilej, eu am depus mărturie. După vorbirea mea, pastorul Joseph m-a prezentat celor adunaţi acolo şi m-a binecuvântat cu versetul din II Tim. 1.5: „îmi aduc aminte de credinţa ta neprefăcută, care s-a sălăşluit întâi în bunica ta, Lois, şi în mama ta, Eunice şi sunt încredinţat că şi în tine". După ce a citat acest verset, pentru a mă îndemna să continui credinţa familiei lui Timotei şi pentru a mă determina să mă predau pe deplin, el a prezentat pe bunica şi mama mea. Prin aceasta eu am fost rededicat lui Dumnezeu. Pastorul Joseph care participase la funeraliile bunicii mele, era unul dintre cei ce cunoştea originea credinţei mele. Pentru a exemplifica măreţia lui Dumnezeu, care ne poate înălţa foarte sus - *aceasta a reprezentat tema lui* - mai putem aminti o altă personalitate: un slujitor umil, numit Job, a conchis pastorul Joseph.

1

129
întrebare: *-A/i vorbit şi de pastorul D. Alexander. Cine este el?*
Răspuns: - *Pastorul D. Alexander a fost un om foarte darnic, care m-a ajutat cu bani când mă aflam în mari lipsuri. El a dăruit fratelui meu banii necesari pentru ca el să-şipoată continua studiile. Apoi, când a plecat în Kuweit, ne trimitea şi de acolo bani. întotdeauna îmi amintesc plin de mulţumire de acel ajutor financiar pe care l-am primit într-o perioadă foarte grea. în 1982, pastorul Alexander a venit împreună cu soţia sa pentru a participa la Conferinţa Evanghelică de la Delhi şi pentru a ne binecuvânta. Acolo, el a vorbit şi ne-a binecuvântat.*
întrebare: - *Mi separe că ai spus odată că ai fost ajutat financiar şi de arhiepiscopul Yuhanon Mar Thoma.*
Răspuns: - *Nu-1 pot considera un ajutor financiar, deoarece a fost oferit datorită sentimentului de vinovăţie pe care îl avea faţă de mine.*
întrebare: - *Sentiment de vinovăţie?*
Răspuns: - *Da, pastorul K. P. Filip, fiind preotul Parohiei din Kunnamkulam, se aştepta ca eu să devin preot în biserica lui. Aşadar, imediat ce am terminat studiile la Seminar, el m-a dus la Pulatheen în Tiruvalla, pentru a mă prezenta arhiepiscopului. Fiind slab şi palid, el nu m-a agreat de la prima vedere. Mai mult decât atât, doctrina pe care o învăţasem la Seminarul Yeotmal nu corespundea principiilor Bisericii Mar Thoma. Ca urmare, amfostrefu-*
130
^
zat în mod categoric. Decizia arhiepiscopului i-a întristat foarte mult pe pastorul Filip, pe mama mea şi pe toţi cei dragi din Kunnamkulam. Eu nu eram deloc îngrijorat, deoarece mă predasem pe deplin în mâna lui Dumnezeu cu privire la viitorul meu. Mi-am îndreptat atenţia spre Misiunea de filme din Bangalore, pe care am considerat-o ca fiind un mijloc mult mai puternic pentru răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel că am plecat spre Bangalore. Acolo am avut ocazia să-1 întâlnesc pe arhiepiscop^ El a fost foarte impresionat de realizările mele de la Bangalore şi m-a felicitat. El mi-a spus: «Biserica Mar Thoma are nevoie de lucrători dedicaşi ca tine». *Atunci, eu i-am amintit vechiul incident petrecut când l-am întâlnit în compania pastorului Filip şi când eram plin de speranţă că voi deveni un lucrător în Biserica Mar Thoma. Arhiepiscopul n-a mai scos nici un cuvânt. De atunci, el obişnuia să-mi trimită 15 rupii în fiecare lună. Chiar şi când ajunsesem să mă pot întreţine singur, el obişnuia să-mi trimită această sumă. De asemenea, plin de recunoştinţă, am primit un cec semnat de mâna arhiepiscopului, chiar cu 15zile înainte de moartea lui.*

Mai există şi alte personalităţi marcante care au jucat un rol în viaţa Dr. Job. El are un cerc mare de prieteni în Trichur, Ernakulam, Kottayam, Quilon, Trivandrum şi în toate regiunile din Kerala, în oraşele mari ale Indiei şi chiar în străinătate. Acum îmi aduc aminte de Evr. 11.32: *„Şi ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aş vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de*

Iefta ie, de Da vid, de Samuel şi de prooroci!" într-adevăr, timpul nu mi-ar ajunge; totuşi aş vrea să amintesc pe: Dr. John Haggai, O. C. Alexander, P. T. Kuruvilla, A. M. Samuel din Paravoorul de Nord, Dr. P. N. Kurien, Sadanandan Upadeshi, Kadakkal K. C. Samuel, M. E. Eapen, inginerul P. P. Varughese, Joy Varughese şi lista ar putea continua, înainte de a încheia, aş dori să menţionez două persoane care i-au fost foarte dragi Dr. Job şi care au plecat în patria cerească în 1985.
Domnul P. K. Koshy, socrul Dr. Job, a murit în mai 1985. Am încercat să aflu care erau sentimentele lui Job faţă de socrul lui. Răspunsul lui a fost un tribut sentimental adus acestui suflet măreţ.
întrebare: *-Ştim că socrul tău, domnul P. K. Koshy, a fost un misionar binecuvântat. Spune-ne, te rog, cât demult a influenţat el activitatea ta evanghelică, viaţa ta personală şi pe cea a familiei?* Răspwns: - *Tata! El a fost lumina care mi-a călăuzit viaţa şi sursa tuturor binecuvântărilor. Aceasta a fost experienţa vieţii mele: „Cine găseşte o nevastă bună găseşte fericirea; este un har pe care-1 capătă de la Domnul"* (Pv. 18.22).
Domnul P. K. Koshy mi-a dăruit cele mai frumoase lucruri de care am avut parte în viaţă. Modul în care l-am întâlnit la Kolachal în districtul Kannyakumari, în aprilie 1969, şi în care am dezvoltat relaţia noastră a fost deja menţionat. El a iubit lucrarea misionară aşa demult, încât mi-a dăruit de soţie pe fiica lui, studentă la medicină, deşi eu eram

un evanghelist sărac şi lipsit de popularitate. El şi-a continuat până la moarte eforturile misionare. El a constituit o sursă permanentă de inspiraţie pentru activitatea mea de evanghelist. Pot spune că m-a iubit mai mult decât oricine altul. Am destule motive să afirm acest lucru. Pentru el era o deosebită plăcere să mă vadă stând în faţa oamenilor şi propovăduind Evanghelia. El era foarte mândru de cei doi gineri ai lui care erau evanghelişti. El a fost un misionar renumit, un bun traducător, scriitor, editor la Agamana Doothan (Mesagerul venirii Lui), membru al grupului de rugăciune, bun organizator şi, mai ales, un om care tânjea după trezirea spirituală a poporului lui Dumnezeu. Faima lui în aceste domenii a fost un motiv de mândrie pentru noi toţi. Moartea lui constituie o pierdere ireparabilă.
Amintirea lui Varu (Varughese), cel de-al doilea frate al Dr. Job, care a murit în iulie 1985, a făcut să apară lacrimi în ochii lui. Privind pozele făcute cu ocazia înmormântării fratelui său, Job a început să plângă: *„Oh, fratele meu! El era mult mai chipeş decât mine. Spre întristarea mamei, el nu a dorit să fie evanghelist, ci a fost un funcţionar de stat. El a luat atitudine împotriva*

mea şi a activităţilor mele misionare! Cu toate acestea, din fericire, el L-a găsit pe Mântuitorul în ultimii ani ai vieţii lui şi a devenit asociatul meu de încredere. M-a ajutat foarte mult atunci când pastorul Wurmbrand a vizitat India. Niciodată n-am crezut că moartea ne va despărţi atât de curând. Dar aşa s-a întâmplat. Precum Eze-chia, şi el â fost înştiinţat să-şipună casa în rându-

îală. A discutat cu mine despre soarta copiilor lui; le-a implementat copiilor obiceiul rugăciunii şi i-a ajutat să devină oameni noi din punct de vedere ■spiritual. Când a simţit că i se apropie clipa morţii, şi-a chemat toată familia, s-a rugat pentru ei şi i-a binecuvântat şi, în câteva clipe, a plecat în patria cerească.

Foarte întristat, Job a încetat să mai vorbească Dar mintea lui încă mai rătăcea printre amintirile nostalgice.

Capitolul 17

„Astfel dar, ori eu, ori ei, noi aşa propo-văduim, şi voi aşa aţi crezut" (I Cor. 15.11).

îndrăzneala eroică, credinţa neclintită şi exagerarea voită sunt ingrediente ale personalităţii misionare a Dr. Job. Noi putem vedea o sclipire de geniu în cuvintele şi faptele lui. De la amvon, el provoacă oamenii, în faţa problemelor dă dovadă de curaj, iar pentru lucrările misionare dovedeşte un spirit foarte generos.

Amvonul mişcă sufletul Dr. Job. Este înviorător pentru el să vestească Evanghelia. Dr. Job are abilitatea de a capta atenţia auditoriului, prin idei noi şi inspiraţie divină. Predica lui este plină de anecdote memorabile, ilustraţii clare şi povestiri reale care impresionează până la lacrimi. Uneori, poate părea că imaginile pe care le foloseşte depăşesc limitele Scripturii. în astfel de situaţii, el îşi începe povestirea cu fraza: *„Mi se pare mie că...",* astfel încât ei să nu pună la îndoială adevărurile biblice. Spre exemplu, pentru a descrie compasiunea lui Cristos, Job ilustrează scena în care El S-a oprit din drumul Lui spre Tatăl pentru a o în-

curaja pe Măria Magdalena. Pentru astfel de „derogări", Job îşi asumă responsabilitatea.

Exagerarea adevărurilor teologice sau accentuarea temelor mai triste ar putea să pară incomode unei minfi educate. Dar ele nu pot fi înlăturate când este vorba ca adevărul să fie prezentat oamenilor lipsiţi de pregătire. Dr. Job, mi-a explicat acest lucru, rezumându-mi predica pe care a Jinut-o la Lagos, în Nigeria.

„Nigeria este una din ţările prospere ale Africii. Este un loc în care identitatea naţională a Africii este inundată de lumina culturii din Vest. Arhitecţii Nigeriei moderne sunt britanicii. în această ţară, creştinii formează majoritatea populaţiei, dar mulţi dintre ei nu beneficiază de o adevărată viaţă creştină. A trebuit să predic la Lagos, capitala Nigeriei, şi m-am hotărât să prezint un mare adevăr prin intermediul unei exagerări. Adunarea a avut loc lângă port. Eu am început în felul următor:

«Dragi fraţi din Lagos, permiteţi-mi mai în tăi să mă prezint. Sunt fiul unui milionar. Nici chiar eu nu pot estima bogăţiile tatălui meu. El este foarte bogat, extrem de bogat! Sunt întotdeauna mândru de Domnul meu, de Tatăl meu!»
Spunând acestea, mă uitam la public. Ei deveniseră mai atenţi şi mai respectuoşi. Mi-am întins mâinile şi am continuat: «Priviţi, toate vasele din port, toate maşinile de pe străzi şi toate clădirile impunătoare aparţin Tatălui meu. Tatăl meu este adevăratul proprietar al acestor bogăţii. Toţi oamenii care pretind că posedă aceste lucruri sunt servitorii Lui».
Ascultătorii mei erau pur şi simplu uimiţi de ceea ce spuneam! Unii se uitau foarte insistent la mine. Foarte puţini au înţeles cuvintele mele. Am simţit că nu era potrivit să exagerez mai mult. îndreptân-du-le atenţia spre Tatăl, le-am spus: «Tatălmeu este şi Tatăl vostru! Noi toţi suntem copiii acestui Tată minunat. Eu am venit la voi, copiii Tatălui meu şi fraţii mei dragi, deoarece Tatăl meu m-a trimis, pentru a vă cerceta şi a vă duce pe toţi la El. El vă aşteaptă!
Dragi fraţi, aţi cerut partea voastră de avere şi Tatăl nostru v-a dat-o. Dar voi aţi risipit-o, astfel că aţi pierdut dreptul la averea Lui. Iată de ce voi sunteţi săraci: tânjiţi să vă hrăniţi chiar şi cu mâncarea porcilor.
Cu toate acestea, Tatăl vostru, care are bogăţii imense, doreşte foarte mult ca voi să vă întoarceţi la El. Dacă veţi face acest lucru, el vă va primi cu o îmbrăţişare părintească, vă va săruta pe frunte. Va porunci servitorilor Săi să vă spele şi să vă îmbrace cu haine regeşti. Veţi fi unşi cu parfumuri scumpe. El va pregăti o mare sărbătoare cu ocazia întoarcerii voastre. Acolo va fi muzică, dans şi multă bucurie!
Singurul lucru pe care trebuie să-1 faceţi este să vă întoarceţi la Tatăl vostru. Strigaţi către El şi El vă va auzi de departe. Nu trebuie să spuneţi decât atât: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta" şi să vă pocăiţi cu lacrimi. Tatăl nostru este plin de îndurare. El aşteaptă întoarcerea voastră. Isus Cristos este Fiul acestui Tată minunat. El a venit să adeverească dragostea Tatălui.
136
137

Apoi am citit mai departe textul de la Le. 15.11. Am cedat locul de la amvon Fiului lui Dumnezeu, iar eu m-am retras.
Exagerarea, a continuat Dr. Job, *este o cutie atrăgătoare care conţine perla adevărului. Câteodată este nevoie să foloseşti cuvinte şi fraze atrăgătoare pentru a explica un adevăr abstract.*
Este recomandată folosirea cuvintelor simple, pentru ca ascultătorii să înţeleagă mai bine, dar hiperbolele şi exagerările voite ajută la comunicarea mai eficace a adevărurilor biblice.
Locuitorii din Lagos au înţeles cine era Tatăl lor. Totodată, ei au înţeles că erau copiii răsfăţaţi ai Acelui Tată bogat. Şi au mai înţeles că Job nu exagerase deloc, ci că el era moştenitorul acelor bogăţii nemăsurate.
Când m-am dus pentru a doua oară la Lagos, am întâlnit mulţi oameni care

se întorseseră la Tatăl lor Ceresc. Ei se pocăiseră de păcatele lor şi-L acceptaseră pe Isus Cristos ca Mântuitorul lor personal.
Eu am vorbit şi ei au crezut. Cum aş putea explica mai bine împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu? a conchis Dr. Job.
în gândul meu, eu căutam o nouă interpretare a versetului 11 din I Cor. 15.
EPILOG
„ Vreau să răspund şi eu la rândul meu, vreau să spun şi eu ce gândesc. Căci sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înăuntrul meu. Nu voi căuta la înfăţişare, nu voi linguşi pe nimeni; căci nu ştiu să linguşesc: altfel, într-o clipeală m-arlua Ziditorul meu" (Iov 32.17,18,21,22).
Dacă priveşti un obiect care se află pe un fundal luminos timp de câteva minute şi pe urmă închizi ochii, imaginea acelui obiect îţi rămâne întipărită. Eu mă simt acum în aceeaşi situaţie.
Astăzi este ultima mea zi de şedere în casa din V-31, Green Park, New Delhi. Am stat aici timp de 48 de zile! Am observat şi analizat multe lucruri; imaginea obiectelor pe care le-am văzut se află întipărită pe ecranul minţii mele. A cui este imaginea ce se ridica deasupra maldărului de documente, poze şi casete audio, pe care le-am răscolit? Era imaginea Dr. Peramangalam Porinchu Job!
Am observat, analizat, studiat şi apoi am scris pe hârtie tot ce am aflat în cele 48 de zile. Acum a sosit momentul plecării, de aceea trebuie să întrerup studiul şi scrisul. Cu toate acestea, am simţit nevoia să fac un rezumat al celor scrise de mine până acum. Iată epilogul:

în luna iulie 1983, întrunirea de rugăciune care se desfăşura sub auspiciile *„Misiunii de rugăciune",* care avea loc în casa mea în Trivandrum, a fost vizitată de Dr. Job. A fost cu totul întâmplător. Preşedintele Misiunii *„Partenerii Rugăciunii",* domnul P. K. Koshy, 1-a invitat pe ginerele lui, Dr. Job, să participe la această întrunire. Datorită acestor doi musafiri de seamă, a căror relaţie tată-fiu era consolidată de interesul comun pentru activitatea misionară, camera mea strâmtă a fost umplută cu binecuvântări cereşti. Predica lui Job din acea zi s-a bazat pe textul din Mt. 6.33: *„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra".*
Mai târziu mi-am dat seama că acest om, care vorbea acelui grup de oameni format din 10-12 persoane, era un evanghelist renumit, care străbătuse lumea de mai multe ori, în calitatea sa de misionar, şi vorbise la milioane de oameni din întreaga lume. Ascultând experienţele menţionate de el în predică, m-am convins şi mai mult de personalitatea lui.
L-am întâlnit apoi de mai multe ori pe Dr. Job şi am ascultat mărturisirile lui. Am devenit prieteni. în calitate de editor al revistei *„ Torturat pentru Cristos",* de director al Societăţii *„Dragostea în acţiune"* şi de director administrativ al Tipografiei *Sabina,* Dr. Job este editorul a milioane de cărţi. Dar el n-a scris nici o carte. El dispune de suficient material pentru a scrie cărţi, fie cu conţinut teologic, fie autobiografic. în ciuda acestor lucruri, el nu scrie nimic!

Fiul meu, Santosh, a studiat în Gaziabad, lângă Delhi. Dr. Job s-a arătat foarte entuziasmat când a
140
aflat că doream să vizitez oraşul Delhi înainte ca fiul meu să-şi termine studiile. El dorea să editez o carte care să cuprindă predica lui intitulată *„Un studiu despre Lucifer";* astfel că m-a invitat la Delhi. Oare când va avea puţin timp liber pentru acest lucru? Timpul se scurgea. Au trecut luni şi ani. Fiul meu era pe punctul de a-şi încheia studiile şi se va întoarce curând acasă. Aşa că am pornit spre Delhi la 31 iulie 1983, înainte ca el să se întoarcă. M-am îndreptat spre adresa V-31, Green Park, şi l-am găsit pe Dr. Job foarte ocupat cu pregătirile pentru organizarea lucrărilor Conferinţei Evanghelice. Am fost primit ca un oaspete de seamă.
Eu aveam nevoie de un loc liniştit pentru a putea scrie, astfel că mi s-a oferit o cameră ferită de zgomotul şi forfota creată de musafirii ce veniseră să ia parte la conferinţă.
Despre ce să scriu? Dr. Job nu-mi dăduse nici o instrucţiune în această privinţă. El a deschis biroul şi a scos câteva foi cu predici şi experienţe care fuseseră înregistrate. Pe masă, a golit un sertar care conţinea scrisori şi invitaţii şi mi-a oferit câteva albume cu poze făcute cu ocazii mai deosebite. *„Domnule Mena, vreţi să parcurgeţi pentru moment aceste materiale?"* m-a întrebat şi a părăsit camera. Era într-adevăr o persoană foarte ocupată! Dar nu trebuie să-1 condamnăm pentru acest lucru. El tot timpul este în mişcare - ca o rândunică zburând din creangă în creangă şi din copac în copac. Există două telefoane la parter, alte două la primul etaj şi unul în dormitor. Numai a răspunde la telefon
141
era o misiune foarte grea. El trebuie să fie în diverse locuri şi, prin urmare, poate să dispară fără să-1 observi.
M-am concentrat la munca mea. Somerset Maugham a spus odată că un scriitor este precum o rajă! Văzând apa, va înota într-acolo, va lua apă în cioc şi va înghiti insectele pe care le va găsi în ea. M-am afundat în mormanul de documente şi am cules numeroase informaţii din hârtiile şi fotografiile care erau în fata mea. Imaginea predominantă a acelor înregistrări era aceea a Dr. Job.
Oare ce să scriu? Despre cine să scriu? Despre Dr. Job? Biografia lui? Ce este biografia unui om în vârstă de 40 de ani? Oare Dr. Job va fi de acord cu acest lucru? Oare va aprecia cineva o auto-elogiere? Dacă experienţele acumulate de-a lungul anilor nu merită să fie înregistrate, atunci nu există nici *o* biografie. Este ridicol să tii evidenta lucrurilor lumeşti. Acesta este sfatul lui Pandit Jawaharlal Nehru, sufletul Indiei independente. Libertatea a constituit cea mai mare realizare a vieţii lui. El a reprezentat o importantă verigă a lanţului istoriei noastre. O adevărată biografie ar trebui să înregistreze date atât despre un anume individ, cât şi despre contemporanii săi.
La răspândirea ideologiilor elaborate de Veda Vyasa, Valmiki, Sri Buddha şi Gura Nanak au contribuit oameni tot atât de înţelepţi ca şi ei. Cu toate

acestea, pentru răspândirea Evangheliei proclamate de Isus Cristos, un mare număr de oameni simpli, de la Petru, pescarul, la Job, vânzătorul de alune, au desfăşurat o activitate de mare importantă. Acest evanghelism este cauza principală a răspândirii Evan-

1

gheliei în lumea întreagă, în ciuda forţelor târzii ale modernizării. Lucrarea misionară se desfăşoară pretutindeni în lume. Cuvintele vietii veşnice sunt proclamate în Rusia, România, Tibet, Burma, Tailanda, Malaysia, Coreea, Indonezia, Statele Unite, Mexic, Uruguay, Cuba, Marea Britanie, pădurile africane, ţările din Golful Arabic, ţările din Peninsula Scandinavică, în văile munţilor Himalaya, Alpi, Kiliman-jaro, în adâncimile oceanului, în insule, în deşert, în colibe, ca şi în palate. Nimeni nu are nevoie să-şi irosească toată viata pentru a-şi da seama de răspândirea activităţilor misionare în lumea întreagă. Chiar şi cel mai izolat sat din Kerala, chiar şi cel mai sărac bordei va avea un exemplar al revistei ,, *Torturat pentru Cristos*" sau un tratat creştin. Cuvântul lui Dumnezeu poate fi găsit în bocceluţele bătrânilor, în servietele adulţilor sau în gentile-diplomat ale tinerilor - nu numai la adresa V-31, Green Park.

Atunci, de ce să iau ca subiect al scrierii mele modul de viată din V-31, Green Park? în mormanul de scrisori, am găsit o scrisoare de două pagini, care era scrisă într-un mod nu prea atractiv. Ea data din 23 mai 1985. Paragraful principal mi-a atras atentia: *„Ei bine, Job, cu siguranţă tu eşti unul dintre mira colele lui Dumnezeu! Când văd acel «Dr.» înaintea numelui tău, atunci în mintea mea îmi apare clară istoria vieţii tale, din copilărie şi până în prezent, aşa cum mi-aipovestit-o tu odată. Sunt convins că într-o zi se va scrie o carte despre tine şi familia ta. Sunt profund uimit când mă gândesc la ceea ce ai construit din nimic, precum sila sutele de mii de cărţi*

bune, pe care ai ştiut cum să le mânuieştipentru a străbate zone greu accesibile. Un frate ca tine este un adevărat evanghelist al lui Cristos. Noi care am avut ocazia de a te întâlni, suntem recunoscători pentru ceea ce eşti tu: unul din copiii fericiţi ai lui Dumnezeu, care-i fericeşte şi pe alţii. Mulţumesc. Overbine."

Autorul acestei scrisori, Overbine, în vârstă de 85 de ani, este un scriitor renumit în Oslo, Norvegia. El a scris această scrisoare doar cu câteva luni în urmă. Profeţia lui s-a adeverit. Prezicerea lui, că va exista o carte despre Dr. Job, s-a materializat cu uşurinţă. Oare să fi fost influenţat de profeţia acestui autor vârstnic când m-am apucat să scriu această carte cu privire la ceea ce auzisem despre Dr. Job şi văzusem eu însumi?

De asemenea, am mai văzut o scrisoare scrisă de un prieten creştin din Malawi şi adresată pastorului Wurmbrand. El scria că dacă ar exista câţiva evan-ghelişti dedicaţi, ca Job, care să lucreze în Africa, atunci acel continent

nu ar mai fi menţionat ca fiind Continentul întunecat!
Cu toate acestea, în Kerala şi Delhi, am întâlnit oameni care-1 critică pe Dr. Job şi care au devenit duşmanii lui. Un aspect foarte interesant cu privire la aceste persoane este că ei toţi au fost sau sunt beneficiarii generozităţii Dr. Job. Rezultatul invidiei şi mâniei nu trebuie să poarte un nume pentru a putea fi identificat de cititorii mei. Este de-a dreptul uimitor cum aceşti oameni, care au o ură atât de mare faţă de Dr. Job, pot să mai stea în preajma lui cu un
zâmbet nevinovat. Dar este şi mai minunat modul în care Dr, Job, care-i înţelege foarte bine pe aceşti oameni, ştie să-i păstreze la distanţă, cu multă diplomaţie.
Este normal ca toată lumea să se întrebe dacă eu am fost angajat de Dr. Job să scriu o carte despre el. Mă tem că această carte ar putea deveni o sursă a criticilor la adresa Dr. Job, pentru a-i găsi vreo vină. Adevărul este că stilul, scopul, limbajul şi prezentarea acestei cărţi au fost aduse la cunoştinţa Dr. Job numai după ce jumătate din carte a fost scrisă. într-o zi, i-am oferit manuscrisul pentru a-1 citi. Dr. Job a fost foarte impresionat de cele citite. Părea că el nu se simţea destul de însemnat pentru a i se scrie q biografie. A fost copleşit de emoţie când a văzut aşternute pe hârtie experienţele lui de odinioară. în orice caz, am fost fericit când Dr. Job a fost de acord cu această lucrare, cu condiţia ca indiferent de ce voi scrie, ea să fie numai cartea mea. Dimineaţa, devreme, sau noaptea, târziu, ne-am făcut timp să stăm împreună şi să discutăm despre acest subiect şi să corectăm exagerările sau interpretările greşite din scrierea mea, cu privire la experienţele Dr. Job. Mai mult decât atât, el niciodată nu mi-a dat instrucţiuni cu privire la limbajul sau stilul cărţii. în mod intenţionat, el nu m-a ajutat în nici un fel să scriu această carte cu privire la activităţile lui.
Timp de 48 de zile am stat în camera mea de lucru, din strada V-31, Green Park. Dar acea locuinţă era reşedinţa familiei Job. Am stat acolo împreună cu o familie. De aceea, preţ de câteva zile, m-am purtat

ca un musafir. Acum regret acest lucru. Nu-mi dau seama când am devenit un membru al acelei case. Cine îmi scosese masca de musafir? Să fi fost Dr. Job, doamna Job sau cei doi copii neastâmpăraţi? Cauza ar putea fi, mai mult sau mai puţin, cei doi fii ai lor: Jojo şi Jijo! Băiatul mai mare, Jojo (John Patmose Job) este în clasa a opta, iar Jijo (Michael Job) în clasa a doua. Cunoştinţele lui Jojo cu privire la problemele tehnologice sunt uimitoare. El mi-a reparat caseto-fonul. Jijo este la vârsta la care îi place să imite pe toată lumea. îl imită foarte bine pe tatăl său în slujba de evanghelist. Cine-1 vede, poate intui în el un viitor evanghelist. într-o zi, m-am alăturat lui pe când organiza o „conferinţă" pentru prietenii săi. Mi-am luat şi eu un scaun şi hârtie pe care să scriu. Cu toate că aveam 60 de ani, în câteva minute am fost transformat într-un copil de 10 ani. Capacitatea de organizare a lui Jijo este cu adevărat un lucru moştenit. Dar permiteţi-mi să vă destăinui un lucru: respectul şi facilităţile acordate mie de Dr. Job, în calitate de scriitor,

au fost dărâmate de aceşti băieţi neastâmpăraţi. Dragostea lor pentru mine m-a făcut de multe ori să-mi pierd cumpătul! Acum ei sunt foarte nefericiţi că noi şi, în special băiatul meu Santosh, părăsim oraşul Delhi. Cred că cea mai bună metodă de a-i mângâia este să le ofer nişte bomboane. Ce altceva este mai potrivit pentru vârsta lor? Aşadar, aceşti copii m-au făcut un membru al familiei lor. Dr. Mary Job pleacă în fiecare zi la Spitalul *Holy Family,* cu autobuzul, la ora 7 dimineaţa şi se întoarce la ora 5 după-amiaza. De îndată ce ajunge acasă, ea

se ocupă de educaţia copiilor. După servirea cinei, uneori ea se uită la TV. Rugăciunea în familie se ţine la 10 seara şi apoi ea merge la culcare. Dar nu pot spune că acesta este programul ei de fiecare zi. Preocupările ei sunt foarte numeroase, ţinând cont că este mamă şi soţie şi că aproape în fiecare zi la ei vin oaspeţi de seamă. Uneori, seara, ea îl însoţeşte pe soţul ei la întâlnirile de rugăciune, care se desfăşoară în diferite case. De asemenea, ea îl însoţeşte uneori pe soţul ei în misiunea de evanghelizare din diferite ţări, făcându-se părtaşă activităţilor misionare ale Dr. Job. Ca medic, după numeroasele ore petrecute cu bolnavi de diferite categorii, faţa ei reflectă natura sa blândă. Am auzit pe mulţi oameni spunând: *„Doamna Job este un lucrător tăcut".* Permiteţi-mi să folosesc această oportunitate pentru a sublinia această mărturie după ce am verificat-o atent eu însumi.

Uneori, Dr. Job pleacă de acasă cu maşina foarte devreme şi se mai întoarce la 9 sau 10 seara. Niciodată nu m-a interesat să aflu scopul acestor deplasări, într-o zi, pe când îmi făceam plimbarea de dimineaţă, Dr. Job m-a invitat să merg cu el. Am acceptat invitaţia. Acest lucru s-a repetat de 3-4 ori. De câteva ori, am evitat aceste plimbări matinale care durau 3 sau 4 ore. Dr. Job mergea să-şi viziteze cunoştinţele - pacienţi, pensionari.şi bătrâni, prieteni pe care nu-i mai văzuse de multă vreme, etc. El obişnuia să facă astfel de vizite pentru a vorbi cu prietenii şi a se ruga împreună. Aceasta era un fel de slujbă cu publicul organizată de el. Am observat că sfatul lui

i-a ajutat pe mulţi oameni să devină mai activi şi multe familii au fost înviorate. într-o zi, o doamnă care se căsătorise de curând a venit la Delhi pentru j a obţine viza de America, unde se afla soţul ei. Ea a ; stat la familia Job. Din nefericire, ea nu a obţinut viza pentru America. Eram şi eu acolo când Dr. Job a încercat s-o mângâie în disperarea şi dezamăgirea ei. Vorbindu-i de propriile încercări prin care trecuse, el a rugat-o să aştepte *„timpul lui Dumnezeu" şi,* astfel, ea şi-a recăpătat nădejdea. Eu pot vedea în Dr. Job un mângâietor eficient.

Rezultatul eforturilor misionare ale Dr. Job pot fi observate în comunitatea creştină şi în sala lor de rugăciune de la Kalyanpuri. Locuitorii din Kalyan-puri sunt oamenii care au fost scoşi din cartierele sărace din New Delhi, în timpul „Urgenţei". Aceşti oameni reprezintă roadele obţinute de Dr. Job pentru Cristos. El îşi pune mari speranţe în copiii care participă la întrunirile de acolo. Arătând spre ei, Dr. Job mi-a spus: *„Aceasta este generaţia următoare*

care promite o recoltă bogată pentru Cristos. Pastorul Maseh este păstorul care se îngrijeşte în chip minunat de aceste oi".
Cu ocazia celebrării Zilei Independeţei, pe data de 15 august 1985, am mers la Kalyanpuri împreună cu pastorul Abraham Lincoln şi Dr. Pushparaj, pentru a vedea programul copiilor. Kalyanpuri este la aproximativ 40 de km depărtare de Green Park. Sala de rugăciune are un acoperiş de beton, un altar, un amvon în formă de cruce, etc. într-un cuvânt, această sală de rugăciune este construită în amintirea mamei
148
lui Job. Banii care fuseseră destinaţi pentru-decorarea mormântului mamei lui, la cimitirul Prithviraj din New Delhi, au fost cheltuiţi de Dr. Job pentru construirea acestei săli. în această clădire*, i-am putut vedea pe copii cântând imnuri de laudă Celui ce a promis că va învia pe toţi cei ce acum nu mai sunt printre noi. De asemenea, i-am auzit cântând plini de nădejde despre cea de-a doua venire a lui Cristos.
„Mahima se thujo bhara huva Jyothi me sadfîa rahanevala Manushyo me thu nejanam liya Phirse Yeesujagme thu ayega Ayega yeesu aayaga Thu hi hamara raja hai Thu himukthidatha hai Pyarprabhu Yessu thu jaldi aa Jaldi aa, yeesu jaldi aa...".
„Amin, Tu vii curând, Domnul nostru, Isus Cristos". M-am rugat cu lacrimi împreună cu acei copii.
Pe Green Park, New Delhi, Biserica Mar Thoma îşi construieşte o nouă clădire într-un stil arhitectural modern. Dr. Job este un membru umil al Comitetului de construcţii de biserici. Plimbările lui matinale se încheie pe şantier pentru a constata mersul lucrărilor.
în calitate de scriitor, sunt recunoscător Domnului nostru că pot scrie o astfel de carte despre Dr. Job, evanghelistul, bazat pe propriile mele observaţii, precum şi după studierea documentelor şi a mărturiilor diferitelor persoane. Cu toate că personalitatea
149
istorică a Dr. Job se remarcă încă din tinereţea lui, aş dori ca îndemnurile date de apostolul Pavel lui Timotei şi Tit să fie factorul călăuzitor pentru viitorul **lui** Job. începând cu Imeneu şi Filet (II Tim. 2.18); toţi cei care s-au abătut de atunci de la adevăr au devenit nişte avari ori s-au distrus pe ei înşişi şi pe semenii lor, asemenea multor lideri religioşi din zilele noastre. Mă rog ca Dr. Job să nu devină niciodată unul dintre ei. Este adevărat că o persoană nu se poate abate atât de mult, aţâţa timp cât nu uită că este doa r „ a/2 *slujitor umil în mâinile Domn ului său ".* Mă tem că aceste cuvinte ale mele să nu sune ca o linguşire; îmi amintesc versetele 21 şi 22 din Iov 32. Permiteţi-mi să explic modul în care am ales **titlul:** *„Alpa Dasan Albhuda Karangalil"* pentru această carte. Cu smerenia ce-1 caracteriza, Dr. Job mi-a cerut ca titlul cărţii să fie formulat astfel încât să aibă semnificaţia: *„Un slujitor umil în mâna Stăpânului său".* Puteam să aleg un titlu mult mai atrăgător pentru această carte. Dar nu mi s-a părut potrivit să dau un nume răsunător unei astfel de colecţii umile de observaţii, experienţe şi mărturii. Dr. Job era suficient de smerit pentru a accepta în titlu cuvintele *„Alpa*

Dasan " (slujitor umil), care să descrie poziţia şi rangul lui.
în decursul celor 48 de zile lucram aproximativ 3 ore zilnic pentru pregătirea materialului. Tot ceea ce am scris a fost citit de fiul meu Santhosh. De asemenea, el a rescris manuscrisul într-o formă mult mai plăcută. Dar nu am mai avut timp pentru a revedea manuscrisul şi a corecta greşelile. în astfel
de circumstanţe, ar fi o minune dacă această carte n-ar avea foarte multe greşeli. Ar fi pentru prima dată când s-ar tipări la *Sabina Press* o carte cu atât de multe greşeli. Este normal ca un scriitor neatent să ia în calcul, fără distincţie, opiniile favorabile şi nefavorabile faţă de o oarecare persoană. De asemenea, pot fi situaţii când înţelesul dorit să fie modificat, ca urmare a folosirii incorecte a unor termeni. S-ar putea ca astfel de situaţii să creeze dificultăţi. Toate aceste greşeli şi dificultăţi se datoresc numai neglijenţei şi neştiinţei mele. Nimeni altul nu trebuie făcut responsabil pentru aceasta.
Dedic această carte Tatălui nostru Ceresc,
al dumneavoastră, SAMUELMENA
„O, Doamne, Maestrul sculptorilor, Care, cu uneltele lor neputincioase, Creează capodopere celebre, Doamne, Dumnezeule Atotputernice, noi Te slăvim mereu!"